

Ảo vọng tuổi trẻ

DUYÊN ANH

XUÂN THU

ảo vọng tuổi trẻ

duyên anh

ảo vọng tuổi trẻ

duyên anh

bìa: *Xuân Thu*

trình bày: *Muon Phuong*

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

ảo vọng tuổi trẻ

DUYÊN ANH

Xuân Thu - 1964

Kìa treo trái mộng trĩu cây đời

Ngang với tầm tay ngắn của người

Nhưng múa vu vơ tay đã mỏi

Ê chề đời thoáng vị cơm ôi

H.C.

CHƯƠNG 1

Hạo lầm lũi bước tới chỗ hai thầy người
nằm gục. Anh cởi khuy áo – Cậu quên
lời anh Luyện rồi ư? Những việc phi thường
bắt đầu bằng những việc phi pháp. Cậu không
dám giết người thì đi làm chính trị làm gì?
Thôi, cậu ngồi yên xem tó “thử lửa” vậy.

8 | Duyên Anh

Hạo lăm lũi bước tới chỗ hai thầy người nằm gục. Anh cởi khuy áo người sĩ quan già, phanh ngực hần. Hạo quỳ. Một đầu gối đặt lên đầu nạn nhân, một đầu gối đè xuống đẩy lấy thế. Hạo dơ con dao lên. Và, như một gã giết người chuyên nghiệp, anh phóng mạnh lưỡi dao. Dưới ánh nắng xế trưa, lưỡi dao sáng lóe một tia cơ hồ tia chớp cắm phập xuống ngực nạn nhân. Con dao ngấp tới cán. Hạo rút dao. Một vòi máu vọt lên, chan chứa...

Thái úp hai tay vào mặt. Anh cắn chặt môi dưới muốn toét ra. Chợt, Thái vụt dậy, dáng điệu mạnh bạo hơn. Hạo chùi lưỡi dao vào quần nạn nhân. Anh xích sang chỗ người sĩ quan râu quai nón. Lại vẫn tư thế cũ. Hạo dơ lưỡi dao toan kết liễu thêm mạng người thứ hai thì Thái vội nói:

– Khoan đã!

Hạo ngạc nhiên:

– Gì?

Thái lạnh lùng:

– Để thằng ấy tởn thỉu.

Hạo nhích xa, nhường chỗ cho Thái. Anh khuyến khích bạn:

– Khá lắm! Rồi cậu xem bọn nó sẽ phục mình sát đất. Anh Luyện sẽ hết khoe tài “chó biển” của anh ấy. Trở tài đi.

Thái biểu diễn phóng dao giống hệt Hạo. Họ dùng dao và búa đào vùi một cái huyết rộng. Xong, họ kéo xác hai người sĩ quan xuống, lấp đất kín và phát gianh phủ lên che dấu vết.

– Ba hôm sau, chúng mình mò vào đây và nếu tò mò đào cái huyết này lên, tở cam đoan với cậu chẳng còn gì cả.

Thái đưa vật áo lau mồ hôi, hỏi bạn:

– Hồ nó quật mồ kiếm mồ hôi?

– Không.

10 | Duyên Anh

– Thế gì?

– Mỗi.

– Những con mỗi to bằng con nhặng và có càng cạp đau như cua hỏ?

– Ừ, hàng triệu con như vậy nó xức thì có khi chỉ nội đêm nay, một cái móng tay cũng biến.

Hai người rẽ gianh thoát ra lối mòn, lát sau họ đã tới chiếc cầu bắc ngang giòng suối ban nãy. Hạo dặn Thái:

– Cất kỹ chó lửa đi, đừng kể chuyện vội.

Thái nhìn chiếc xe díp đậu bên kia cầu, giật mình hỏi:

– Còn chiếc xe, cậu tính sao?

Hạo đáp:

– Để tứ lo. Cậu xem trước, nhìn xem có ai lẫn quất đâu đây không.

Thái nghe lời. Anh quan sát tường tận rồi vẫy tay cho Hảo sang. Hạo nói:

– Cậu gỡ khăn bịt tóc cho tớ mượn cái mùi xoa.

– Làm gì?

– Tớ làm găng tay.

Hạo bước lên xe, rồ máy. Anh quẹo đầu xe lại, chạy chậm tới bờ suối. Rồi anh tắt máy, gọi Thái:

– Cậu giúp tớ một tay!

Họ đẩy mạnh chiếc xe díp xuống suối. Chiếc xe bị trôi đi một quãng ngắn và lật nghiêng. Hạo không thể ngờ chiếc xe lật nghiêng. May mắn quá. Thế là xong, người ta sẽ tưởng xe xuống dốc, đứt thẳng lòi hai viên sỏi quan xuống suối. Và họ đã chết đuối.

Thái hỏi bạn:

– Sao cậu cẩn thận thế?

12 | Duyên Anh

– Nhỡ chúng nó lấy dấu ta chẳng. Tớ đề phòng mà. Bọn công an giỏi lắm cậu ạ! Sự khôn ngoan của mình so với tội tra khảo mình chỉ bé bằng hột gạo.

– Về chứ.

– Đi tắm giặt. Mặc trần sì chiếc quần đùi thôi. Giặt sạch vết tích vật lộn cậu ạ!

Họ rủ nhau tới khúc suối vắng vẻ ngâm nước cho dịu sự kích động. Hạo hích bạn:

– Về Sài Gòn cậu kể cho người yêu cậu nghe câu chuyện này, chắc nàng sẽ “toát mồ hôi lạnh” hơn cả xem phim Hít Cốc.

Thái hỏi:

– Cậu học nghề này ở đâu đấy?

– Ở truyện trình thám và phim trình thám.

– Nhưng có nguyên do nào thúc đẩy cậu thịt hai thằng Tây kia chứ.

– Dĩ nhiên, hai khẩu Colt và tó muốn ra mắt ông Hiến.

– Ông Hiến sắp lên đấy à?

– Ừ.

– Nghe nói ông ấy là lãnh tụ ghế nhì phải không cậu?

– Đợi ông ấy lên thì rõ. À tối nay ra tỉnh được cậu nhỉ? Hơn hai thiên tha hồ cà phê, thuốc lá. Tớ có quà tặng ông Hiến rồi.

Hạo ngừng nói. Anh cởi quần áo ngoài ném xuống nước. Họ cùng im lặng đắm mình dưới suối và suy nghĩ riêng tư. Rừng cây đã nhiều tiếng xao động.

CHƯƠNG 2

Căn nhà dựng riêng ở khu vực khác, cách xa nhà của đám di dân cùng trại hàng cây số. Bọn Hạo đã mất ngót một tháng ra công khai quang khu rừng này. Rồi những bàn tay học trò làm việc không ngừng: đốn cây, cưa gỗ, dẫn tre, chặt nứa, cắt gianh... tự tạo một căn nhà sàn đủ chỗ chứa ba chục người.

Với lòng nhiệt thành của tuổi trẻ, họ đã vượt mọi thử thách để sau một thời gian ngắn, những cậu học trò vác cây, cuốc đất cũng giỏi như cầm bút, làm bài. Họ trải qua đủ khổ cực về thể xác. Cơm gạo hầm viện trợ, ngày hai bữa chỉ có rau cải nấu với phó mát Mỹ quốc và tôm khô rang thật mặn. Sáng sớm điểm tâm một ly sữa bột Hiệp Chúng Quốc tặng, không đường. Chẳng ai phàn nàn điều này. Tất cả đều hăng

16 | Duyên Anh

say làm việc quá sức tưởng tượng. Trung ương đã ngỏ lời khen ngợi của nhóm anh Luyện.

Ngót bốn tháng trời, mười người thanh niên hoàn thành công tác đầu: một trạm liên lạc mới của đảng. Anh Luyện – người anh tinh thần của bọn – báo tin rằng ông Hiến sẽ lên đây sống với anh em ít lâu. Tin ấy khiến Hạo sung sướng đợi chờ.

Họ khao khát gặp mặt người lãnh tụ mà họ đã suy tôn từ ngày phong phanh lên tiếng. Trong thâm tâm bọn Hạo, ông Hiến nhất định phải hiện ra như một vì sao chói sáng. Bọn Hạo chuẩn bị đón ông Hiến.

Mấy đêm liền, Hạo, Thái rồi Định, Huấn, Mạo, Khải, Tùng, Bách, Thịnh, Nhân chia phen nhau trèo lên cây cao bắt chước tiếng hổ gầm vang dữ dội. Những tiếng hổ gầm giả ấy vang vọng xuống nhiều nhà dưới chân đồi. Bọn Hạo gặp bất cứ ai cũng phao âm lên rằng cộp về gần nhà mình kiếm mồi. Bọn Hạo trộ thêm, chung quanh nhà cắm vô số chông, đào nhiều

hầm bẫy cọp. Ai lai vãng gần thế nào cũng mắc bẫy.

Quả nhiên, người ta sợ chết, sợ què, không ai dám bén mảng tới khu vực của bọn Hạo. Những người đồn củi tìm lối khác đi thành ra khu rừng của bọn Hạo biệt lập, vắng vẻ. Mục đích dọa cọp là để tránh những người tò mò. Bởi vì từ nay trở đi, tối nào bọn Hạo cũng họp bàn đường lối và chủ trương của đảng.

Thái không còn băn khoăn chuyện thủ tiêu hai tên sĩ quan Pháp đoạt hai khẩu Colt 12 nĩa. Ngay buổi sáng hôm sau khi xảy ra vụ “mồ hôi lạnh”, dân trong trại có người thấy chiếc xe díp rớt xuống suối bên trình ông trưởng trại. Ông này báo hiến binh thị xã Ban Mê Thuột. Hiến binh điều tra. Họ biết liền đó là chiếc díp của sĩ quan Pháp và chủ của nó đã mất tích. Đến buổi chiều, cảnh sát, hiến binh và quân cảnh Pháp hiệp sức tìm xác của hai nạn nhân. Nhưng họ thất vọng. Xác của hai viên sĩ quan vùi dập giữa rừng gianh rậm rạp chứ đâu có mắc kẹt ở giòng suối. Họ kết luận đây là một tai nạn. Tuy

18 | Duyên Anh

thế, hàng ngày vẫn có một vài người lạ mặt lớn vồn quanh trại. Họ không hỏi han gì anh em Hạo nên Thái bớt bối rối.

Thuở đó vùng này còn yên ổn, Việt Cộng chưa hoạt động và không ai ngờ rằng trong cái trại di cư đói rách này có một nhóm anh em hoạt động chính trị thành thử bọn Hạo ngang nhiên tụ họp mười người cùng lứa tuổi dưới hình thức là những di dân không có gia đình. Anh Luyện cẩn thận kéo vợ con theo. Căn nhà, do đó, có tiếng đàn bà, con nít, cũng bớt được nhiều phần nghi kỵ của người ngoại quốc.

Thời gian trôi đi. Chiếc xe díp trục lên kéo ra tỉnh. Rồi không ai nhắc tới vụ này. Như vậy đúng hai tháng cho tới ngày căn nhà của bọn Hạo hoàn thành. Và sự khao khát gặp ông Hiến làm Thái hơi hơi kiêu hãnh chuyện phóng lười dao xuống ngực tên sĩ quan Pháp.

CHƯƠNG 3

Ông Hiến rất đúng hẹn. Chập tối ông tới nơi thì nửa đêm có cuộc họp ngay. Ông Hiến năm nay độ bốn mươi năm tuổi. Ông hơi thấp một chút. Khuôn mặt ồm nhuốm nhiều sương gió. Đôi lông mày nhô ra, khắc khổ. Ông luôn luôn đeo kính cận râm, đêm cũng như ngày. Giọng nói của ông trầm ấm ngập đầy tình cảm.

Ông Hiến ngồi ở cuối gian nhà, lưng dựa vào vách. Bọn Hạo ngồi đối diện ông, cách chừng năm, sáu thước. Ngọn đèn dầu lạc thấp đĩa leo lét cháy. Mở đầu, ông Hiến nói:

– Tôi rất vui mừng thấy các chú thiết tha với công cuộc vận động lịch sử của đảng ta. Lịch sử đang nằm gọn trong tay các chú và

20 | Duyên Anh

chỉ có thể nằm ở trong tay các chú. Các chú là những cái đầu tàu của thể hệ mới. Những cái đầu tàu mang một sứ mệnh lãnh đạo thể hệ mình tranh đấu cho độc lập, tự do, dân chủ và yêu thương. Nhưng những cái đầu tàu có thể kéo theo rất nhiều toa bò ra khỏi con đường sắt. Và như thế, cả đoàn tàu sẽ đổ vỡ. Nhiệm vụ đầu tiên của các chú là hãy tập lái cái đầu tàu.

Có tiếng chó sủa ngoài cổng. Ông Hiến ngừng lại. Anh Luyện búng tay tách một cái. Định lặng lẽ đứng dậy hé cửa bước ra ngoài. Tiếng chó bỗng im bật. Lát sau, Định lách cửa bước vào. Anh ung dung ngồi xuống chỗ cũ. Ông Hiến tiếp tục:

– Chúng ta hiện đang ở trong một tình trạng khá gay go. Ngô Đình Diệm đã truất phế Bảo Đại. Đó là một điểm lợi vô cùng cho ông ta nhưng thiệt hại lớn cho anh em mình. Chắc các chú thừa hiểu rằng dân chúng Việt Nam đã quá chán ghét ông vua đảng điểm vô trách nhiệm. Kẽ nào xô ngã cái ngai vàng của ông ta,

kẻ ấy được dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt. Chúng ta đánh ông ấy hơi khó. Đánh Bảo Đại dễ như trở bàn tay chứ đánh ông Diệm phải tốn nhiều xương máu.

Ông Hiến với chiếc điều cày, nhét thuốc, châm đóm rít một hơi dài. Tiếng nước trong điều réo lên nghe vui vui, là lạ. Đêm tĩnh, Hạo tưởng tượng như ông Hiến vừa quạt một tràng tiểu liên. Ông Hiến ngược mắt, nhả khói:

– Đảng khác, chúng ta lại còn phải chọi nhau với cộng sản nữa. Nhưng cộng sản lúc này đang nằm yên chờ giai đoạn. Ta lợi dụng điểm ấy để gây cơ sở cho chúng ta.

Bọn Hạo say sưa nghe ông nói quên mất cả chuyện đổ dầu vào chiếc đĩa đèn. Ông Hiến ngừng lời khoảnh khắc cho Sơn rót thêm dầu. Đoạn ông tiếp:

– Sứ mệnh của đảng ta khó khăn đến thế nên tôi mới bảo rằng các chú cần tập lái những cái đầu tàu. Chúng ta không chủ trương dựa

vào lực lượng ngoại quốc nào hết. Cuộc cách mạng của chúng ta hoàn toàn tự lực cánh sinh.

Ông Hiến hằng hái nói:

– Tôi dám quả quyết với các chú điều này: Hễ không muốn thì thôi, chứ muốn một trăm người như các chú thừa sức chiếm nổi Ban Mê Thuột và thách đổ thủy, lục, không quân của ông Diệm.

Bọn Hạo tỉnh cả người. Anh nào anh nấy tâm hồn réo sôi. Và trong những trái tim lạnh lặn ấy, một ngọn lửa thiêng đang đốt cháy bỏng. Ông Hiến tưới dầu cách mạng:

– Đảng ta có lý thuyết vững chãi. Ta chơi với cộng sản bằng ý thức hệ của ta. Cộng sản sợ nhất điều này. Các chú đã đồng ý cùng tôi rằng chỉ có tư tưởng là đáng kể, không có thứ khí giới nào đàn áp được nó. Tư tưởng ta đã nắm chặt, các chú không ngần ngại gì cả. Đường lối đảng vạch sẵn, các chú hãy mạnh dạn tiếp nối truyền thống kiêu hùng cũ.

Ông Hiền nhấp thêm ngụm nước nữa. Bây giờ ông thuật lại những kỷ niệm chiến đấu của ông vào những năm 1942 đến năm 1946. Ông nhắc tên lãnh tụ đảng sáng lập bằng một giọng kính cẩn, bái phục:

– Ông Trần mới đúng là thiên tài, người đi trước cả thời đại như vua Quang Trung. Tiếc rằng vận nước còn đen tối, ông Trần bị bọn Vem bao vây căn cứ và tàn sát hết các đồng chí ưu tú. Chứ không cục diện đã thay đổi.

Bọn Hạo nghe nói hoài về ông Trần. Chung quanh con người gọi tắt tên tuổi bằng họ Trần ấy dật toàn những mẫu chuyện truyền kỳ, bất diệt. Hạo chỉ biết ông Trần thảo tuyên ngôn thành lập đảng năm 1942. Bản tuyên ngôn này Hạo đã đọc. Anh Luyện còn nói chính ông Trần đã viết một triết thuyết và có thể ví ông như Marx, Angel, Jésus, Phật, vân vân... Triết thuyết cao siêu đó, Hạo chưa từng đọc song những lời thán tụng từ cửa miệng những người mà Hạo coi như bậc thầy, đã bảo đảm giá trị cho thiên tài ông Trần.

24 | Duyên Anh

Ông Hiến rút điều thuốc thứ hai. Trời đã khuya. Bên ngoài sương xuống nhiều giăng mờ đồi cây. Ông Hiến hỏi:

– Các chú mệt chưa?

Thái lễ phép đáp:

– Thưa anh chưa.

– Nếu các chú mệt cứ việc đi ngủ, đừng câu nệ. Nhưng nếu chưa mệt thì tôi xin các chú mười phút nói dứt câu chuyện đêm nay.

Ông Hiến suy nghĩ giây lát, đoạn ông nói:

– Tất cả mọi đường lối chủ trương của đảng ta anh Luyện sẽ bàn với các chú. Tôi lên đây để tìm hiểu các chú thôi. Tuy nhiên, tôi có lời tâm huyết này nói riêng với các chú: Thời đại đã thay đổi hẳn, mọi hoạt động không thể rập đúng nhịp cũ. Tôi là người lớp cũ. Tôi hiểu tôi sẽ thua kém các chú. Tôi không còn nhiều lửa để bốc mạnh. Các chú thì đang căng đầy nhựa sống, đảng cần nhắc các chú liều lĩnh hơn. Sự

liều lĩnh của tuổi trẻ thường tạo nên lịch sử. Tôi tin tưởng các chú như tin tưởng vào tương lai của dân tộc ta.

Ông Hiến dứt câu. Hạo đưa tay béo Thái. Hiểu ý bạn, Thái móc khẩu Colt ra. Và rất ăn nhịp, hai người ném hai khẩu Colt trên sàn nứa. Tiếng kêu hơi mạnh làm ngạc nhiên mọi người. Ông Hiến hỏi:

– Gì thế hai chú?

Hạo thưa:

– Chúng em tặng anh món quà này gọi là đáp lời tâm huyết của anh.

Ông Hiến khẽ nâng gọng kính:

– Hai chú đã liều?

Hạo thản nhiên đáp:

– Vâng, chúng em đã xơi hai thằng sĩ quan Pháp. Đẩy xe của chúng nó xuống suối, lột hai ngàn đồng và đoạt hai khẩu Colt.

26 | Duyên Anh

Phòng họp nín thở. Ánh đèn cơ hồ mờ đi. Những đôi mắt sáng rực chiếu vào hai khẩu Colt. Ông Hiến đề nghị Hạo thuật lại chuyện. Hạo kể không thiếu một chi tiết nào. Các chiến hữu của Hạo bàng hoàng kinh ngạc. Hết ngơ đâu, hai thằng nổi tiếng công tử ấy lại chơi trội thế. Ông Hiến rời chỗ. Ông đến bắt tay Thái và Hạo:

– Tôi khen hai chú đó. Cái thế thập nhị sứ quân hôm nay, không liều thì thành Đinh Tiên Hoàng sao được!

Hạo và Thái run run đặt tay trong lòng bàn tay ông Hiến. Cuộc họp bế mạc liền đó. Mỗi người đang nghĩ một sự liều để được lãnh tụ khen. Và đêm ấy ít người chợp mắt.

CHƯƠNG 4

Chuyện thủ tiêu hai người sĩ quan Pháp của Hạo và Thái gây nhiều sôi nổi cho nhóm bạn trẻ của anh Luyến. Sáng hôm sau, cả bọn đi phá rẫy trồng ngô. Cốc đất từ lúc mặt trời chưa nhô lên khỏi cây rừng. Bây giờ mặt trời đã mọc khá cao. Định ngừng làm. Anh đặt nằm cái cốc xuống thửa đất mới vỡ làm ghế ngồi. Anh phanh ngực kiểm cơn gió mát lùa vào.

Lúc ấy ông Hiến đang men theo con đường mòn ra thăm anh em.

Ông Hiến đội cái nón mê. Dáng đi ông khoan thai, nhàn hạ. Ông đã thay đổi y phục. Trông ông lúc này giống hệt một ông chánh tổng hết thời. Ông Hiến cầm khúc cây dài

28 | Duyên Anh

trong tay. Anh Luyện theo sau ông. Hai người bàn chuyện to nhỏ. Thỉnh thoảng ông Hiến dơ khúc cây lên chỉ chỗ như ông thầy địa lý đang giải thích các kiểu đất cho thân chủ.

Bọn Hạo hướng những con mắt kính phục chiêm ngưỡng người lãnh tụ già. Ông Hiến đã tới gần họ. Ông mỉm cười trù mến và dịu giọng nói:

– Các chú ngồi xuống đi, đứng mãi chân chết.

Ông đảo mắt ngó miếng đất đang vỡ, cất lời khen:

– Trong lãnh vực nào tôi thấy các chú cũng xứng đáng cả.

Người lãnh tụ già móc bao thuốc lá “Lucky” xé vỏ, rút ra từng điếu mời mỗi người. Bọn Hạo vội vàng chùi ta vào quần đón nhận ân huệ của đàn anh. Ông Hiến lại đích thân châm lửa cho bọn Hạo mời thuốc. Lâu lắm, dễ chừng bốn

năm tháng nay, Hạo chưa được hút một điếu thuốc lá thơm ngoại quốc nào. Đời sống khắc khổ hiện tại tập cho anh cách cai thuốc lá. Anh đã làm quen với ống điếu cày và đã cảm thắm thía câu ca dao “Nhớ ai như nhớ thuốc Lào. Đã chôn điếu xuống lại đào điếu lên”. Hôm Hạo và Thái lột của hai sĩ quan người Pháp hơn hai ngàn đồng, Hạo đã định rủ Thái và các bạn xuống tỉnh lỵ ăn hút một châu nghiêng ngửa. Nhưng Hạo nghĩ ngay rằng, cách hành động đó thật dè hèn, bỉ ổi. Nó không khác gì hành động chuyên nghiệp của bọn giết người cướp của. Hạo bàn với Thái giữ món tiền nguyên vẹn để hôm ông Hiến lên sẽ nộp cả tiền lẫn súng cho đảng. Như thế mới xứng đáng hành động của những người lãnh đạo dân tộc tương lai. Bởi vậy tiền sẵn trong túi mà bắt mùi thuốc lá thơm, anh chỉ biết thèm nhỏ rãi.

Hạo hít một hơi dài. Anh nuốt khói, thở nhẹ. Khoan khoái. Thái nằm ngửa thưởng thức hương vị lá khô của miền Virginia. Mọi người im lặng. Hạo nghe rõ ràng tiếng giấy cháy sèo sèo khi anh hít mạnh. Khói thơm như chất ma

30 | Duyên Anh

túy thấm dần vào tim phổi các anh. Và sự quý mến người lãnh tụ già theo khói thơm, thấm luôn vào tim phổi. Đợi thuốc lá gần tàn, ông Hiến nói:

– Ngày xưa Lê Lợi cũng cuốc đất như các chú rồi tạo sự nghiệp vĩ đại. Gần chúng ta hơn, Nguyễn Huệ cũng cuốc đất.

Ông Hiến bỏ lửng. Ông mời bọn Hạo hút thêm điếu nữa, nói tiếp:

– Anh em ông Huệ chỉ vền vện có ba người. Thế mà dang chân phải đạp mạnh một cái, hai vạn quân Xiêm tan nát; dang chân trái đạp mạnh một cái, đế nghiệp chúa Trịnh vua Lê sụp đổ; dang tay phải hất mạnh một cái, Gia Long trốn lủi ngoài đảo khơi; dang tay trái hất mạnh một cái, hai mươi vạn quân Thanh chết không kịp trối, tướng tá chạy thoát thân bỏ cả ấn tín, nhục nhã. Rồi hai bàn chân ấy đứng thẳng cho nước Việt mạnh, hai bàn tay ấy vươn thẳng cho nước Việt kiêu. Anh em ta ngày nay đông gấp trăm lần Huệ, há thua Huệ sao?

Nghe ông Hiền so sánh, cánh tay bọn Hạo tưởng to lên, cứng ra và tâm hồn các anh rạt rào hãnh diện.

– Tại sao các chú không là Nguyễn Huệ? Lịch sử có cấm các chú trở thành anh hùng đâu? Tại sao các chú không dang chân, vươn tay đập đổ cộng sản miền Bắc, đập đổ tư bản miền Nam? Tại sao các chú không đuổi nổi Ngô Đình Diệm ra Phú Quốc và bắt Hồ Chí Minh sống kiếp lưu vong của Lê Chiêu Thống?

Ông Hiền ngồi bệt xuống đất. Ông quét mắt nhìn đủ mười người. Giọng ông bốc lửa.

– Các chú thừa sức làm sống lại những Nguyễn Huệ miễn là các chú có bàn tay, có trái tim và sự chịu đựng cùng cực. Đảng ta bị tội Vạ tiêu diệt gần hết. Nay là lúc phục hưng, các chú nhớ điều đó. Hãy tưởng tượng chúng ta đang thất thế giống Lê Lợi sau trận nguy khốn ở Chí Linh. Hãy bắt chước Lê Lợi mài gươm. Mười năm, mười lăm năm, chúng ta nhất định thắng.

32 | Duyên Anh

Ông Hiến đứng dậy. Ông nhắc khúc cây đập mạnh vào tảng đá mới vỡ:

– Đất này chính là đất tạo anh hùng. Trong sách dạy chiến lược, ông Trần đã viết rằng điểm tựa để khôi phục lại đất nước là Ban Mê Thuột. Anh Luyến sẽ thảo luận với các chú điểm này. Thôi các chú làm việc, anh em mình còn gặp nhau nhiều. còn nói với nhau nhiều.

Người lãnh tụ già vỗ vai đàn em, trở về. Được một quãng, ông Hiến quay lại gọi:

– Chú Hạo!

Hạo thưa:

– Anh dạy gì ạ?

– Lát nữa tôi muốn nói chuyện riêng với chú và chú Thái.

– Thưa anh, vâng ạ!

Hạo sững sờ nhìn theo ông Hiến cho tới lúc bóng dáng ông khuất hẳn anh mới vớ cuốc bổ lia lịa. Mạch máu Hạo căng ứ. Anh huyết sáo một bài ca anh hùng.

CHƯƠNG 5

Ba người men theo con đường mòn tiến sâu vào rừng. Trời sang thu. Lá cây đã bắt đầu nhuộm nâu, nhuộm vàng. Hạo đi trước, ông Hiến đi giữa và Thái đi sau. Trưa nay, ăn cơm xong, nhớ lời hẹn, ông Hiến kéo Thái và Hạo đi trong khi mọi người ngon giấc ngủ trưa.

Họ đến một con suối lớn, nơi mà Hạo, Hoàng thường rình mò nai xuống uống nước. Suối giờ cạn. Ba người ngồi trên những tảng đá lớn nhô lên giữa giòng. Ông Hiến bắt chước Hạo dầm chân xuống suối.

Ông rút thuốc mời hai người. Không phải thuốc “Lucky” buổi sáng mà là thuốc ba con 9 của Ăng Lê.

Hạo và Thái ngẩn ngơ nhìn mẫu giấy mạ vàng bọc ở đầu điều thuốc. Nước rãi hai anh muốn ứa ra. Ông Hiễn móc chiếc bật lửa vàng xinh xắn. Ông bật nhẹ một cái. Lửa tóe sáng ngọn bắc nhỏ. Ông gạt đầu dục Hạo trước. Anh cúi thấp. Điều thuốc chực tuột khỏi vành môi run run. Ông Hạo đưa chiếc bật lửa sát gần Thái. Ông lại gạt đầu. Và Thái mồi điều thuốc hơi lúng túng.

Hương thuốc Ăng Lê lan tỏa quyện lấy mùi rừng núi. Quyến rũ lạ lùng. Chiếc bật lửa nằm gọn trong tay ông Hiễn. Ông móc thêm một chiếc nữa ra. Chiếc này không mạ vàng nhưng mạ kền bóng loáng. Ông Hiễn trao cho Hạo chiếc mạ vàng và Thái chiếc mạ kền.

– Anh tặng hai em làm kỷ niệm ngày khởi đầu công cuộc phục hưng của đảng ta.

Hai anh quá xúc động về cách xưng hô của ông Hiễn. Họ cũng thấy ông Hiễn rất gần họ. Họ chăm chăm nhìn ông Hiễn. Những tia mắt thiết tha ấy ngầm hứa hẹn với ông Hiễn rằng:

họ sẽ gắng sức phục vụ đảng, tuân lệnh ông Hiến trên bước đường tranh đấu.

Ông Hiến lôi khỏi túi áo hộp thuốc ba số 9 đựng năm mươi điếu, đưa Hạo:

– Để hai chú hút dần.

Hạo đỡ hộp thuốc, Sao nó nặng thế? Ông Hiến bắt sang chuyện khác:

– Tôi biết hai chú sẽ khuấy động thiên hạ. Đó là điều mong ước của đảng và của anh em. Tôi đã sống với anh em ở khắp nơi, song tôi chỉ thấy hai chú là đáng tin cậy. Tương lai của tổ quốc, của đảng, của dân tộc chắc chắn sẽ do hai chú quyết định. Hai chú sẽ làm cho kẻ thù mất ăn mất ngủ trước ngày chúng bị tận diệt.

Mỗi lời nói của ông Hiến thấm dần vào từng thớ thịt, từng mạch máu của hai người trẻ tuổi. Họ muốn nói thật nhiều. Nhưng ông Hiến mỉm cười tỏ ý đã hiểu họ. Hai anh không biết, sau cặp kính cận đen, đôi mắt của ông Hiến có sáng ngời? Người lãnh tụ già nói:

38 | Duyên Anh

– Các chú nên nhớ rằng sau lưng ông Diệm, thấp thoáng một bóng người tối nguy hiểm. Người ấy là Ngô Đình Nhu. Bây giờ hẳn ta còn đang thấp thoáng. Chứ ít nữa, hẳn ta sẽ đứng trước mặt ông Diệm. Ngô Đình Nhu là con người có lý thuyết. Con người sẽ độc tài và tàn nhẫn, chẳng kém gì Vẹm. Rồi các chú rõ...

Có tiếng “phè” dài, to, ròn rợn. Ông Hiến giật mình hỏi:

– Tiếng gì thế các chú?

Hạo đáp:

– Thừa anh, tiếng voi.

Ông Hiến hấp tấp:

– Voi đáng sợ lắm, nếu nó lạc lõng một con. Ta chạy chứ, hai chú?

Thái nói:

– Xin anh đừng ngại, con voi này đã bị cửa ngà và cột xích chặt rồi ạ!

Ông Hiền hơi ngượng:

– Thế à?

– Vâng.

– Con voi này của ai đấy?

– Thừa anh của Bảo Đại!

Ông Hiền thở phào:

– Nó thất thế như chủ nó...

Rồi ông dục:

– Hút thuốc đi các chú. Tôi thiệt thòi hơn các chú một điểm là ghét hút thuốc lá.

Hai anh rút thuốc đốt tiếp. Trưa rừng êm ả lặng lẽ. Những mẹ vợ nhớ con thôi kể lể. Dường như vạn vật đều ngủ trưa. Ông Hiền trở lại chuyện cũ:

– Rồi các chú rõ, diệt xong Bình Xuyên, Cao Đài, Hòa Hảo, anh em ông Diệm sẽ tính chuyện

“thịt” bọn mình. Nhưng bọn mình chứa vũ khí trong tư tưởng, dễ gì ăn dao của họ. Chúng ta muốn tặng Hồ Chí Minh một con dao găm, Bảo Đại một chén thuốc độc, Ngô Đình Diệm một mảnh vải để tự xử. Khốn nỗi Nga, Tàu, Cộng, Pháp và Mỹ sẽ không chịu nhắm mắt làm ngơ đâu.

Hạo hỏi:

– Thừa anh, ông Diệm có thể đá hậu tụi Mỹ không ạ?

Ông Hiến khua chân làm nước bắn tung tóe:

– Có thể lắm, nếu Mỹ bắt bí ông. Song chuyện ấy còn xa lắc xa lơ.

Thái ngậm ngón tay cái vào miệng, suy nghĩ mãi mới nói:

– Nếu ông Diệm đá hậu Mỹ thì kết quả sẽ ra sao?

Ông Hiến vỗ con muỗi đậu say gáy đánh bộp một cái:

– Thì chú Sam sẽ như bàn tay này và ông Diệm tan xác.

Ông Hiến xòe bàn tay, xác con muỗi nát bét, rướm chút máu đỏ trên làn da trắng.

– Kết quả thế đó.

Ông Hiến đứng lên. Ông khoác vai hai anh, giọng ông trầm xuống:

– Đảng ta già nua và gần như lỗi thời rồi. Nếu không có các chú, nó sẽ ngủ im lìm trong lòng người khai sinh ra nó. Nhưng có các chú, ta bước nhịp mới vững chãi hơn xưa.

Ông Hiến hỏi:

– Hai chú có lòng chớ?

Câu nói như bị đụng chạm vào lòng tự ái của hai người. Hạo rút khẩu súng colt, chuyển tay nọ sang tay kia, đánh thép:

42 | Duyên Anh

– Anh muốn em làm gì?

Thái cũng tiếp lời:

– Phải, anh muốn em làm gì?

Ông Hiền vỗ nhẹ vai hai người:

– Anh muốn hai em thôi. Anh muốn sự liêu lĩnh của hai chú.

Hạo sôi nổi:

– Anh muốn giết người?

Ông Hiền lắc đầu:

– Hơn thế nữa.

Thái bẻ ngón tay răng rắc:

– Anh muốn ám sát Ngô Đình Nhu?

Ông Hiền lại lắc đầu:

– Chưa đúng lúc.

Hạo sốt ruột hỏi dồn:

– Thế anh muốn gì, đảng cần gì chúng em?

Ông Hiến chậm rãi đáp:

– Giai đoạn đầu, tôi muốn hai chú về Sài Gòn.

Thái ngạc nhiên:

– Về Sài Gòn?

Ông Hiến buông gọn lỏn một tiếng:

– Phải.

Im lặng một lát, ông tiếp

– Đảng cần nhiều người tài ba như hai chú. Vậy phải kết nạp thêm trong đám học sinh, sinh viên. Tôi biết hai chú sẽ thừa khả năng thu hút họ bằng những hành động ngang tàng mà việc giết hai tên sĩ quan Pháp đoạt súng là thí dụ. Tôi không muốn nhắc: đó là lệnh. Song tôi biết hai chú đã đồng ý.

Hạo hỏi:

– Thưa anh bao giờ chúng em về?

– Để tôi thu xếp đã. Chắc không lâu đâu. Thôi chuyện giải thích êm rồi, chúng ta về nhà kéo anh em mong.

Ba người theo lối cũ bước ra khỏi rừng. Con đường mòn lúc này chưa vương một chiếc lá vàng nào. Giờ đã rải rác nhiều lá chết.

CHƯƠNG 6

Ông Hiến về hôm trước, hôm sau một người đàn bà chở hai bao gạo từ Sài Gòn lên đây. Người đàn bà tên là Vang, năm nay chừng hai mươi tám tuổi. Bọn Hạo chưa ai hiểu Vang có liên lạc gì mật thiết với đảng cả.

Ngay buổi tối, anh Luyến bảo bọn Hạo tháo bao gạo ra. Một sự ngạc nhiên làm thích thú các anh. Lẫn trong những hạt gạo trắng ngần, lổn nhồn hai khẩu súng ám sát kiểu Walther và nhiều miếng sắt to, nhỏ, dài ngắn mà khi anh Luyến hí hoáy ráp một lúc thì chúng biến thành hai khẩu tiểu liên. Thêm ít băng đạn.

Hạo cầm khẩu Walther bé bỏng, ngắm nghía say sưa. Anh đặt nó vào lòng bàn tay. Vừa

vặn. Mắt Hạo sáng rực khi anh nghĩ tới những cuộc phiêu lưu mới. Bất giác anh lại cảm phục ông Hiến.

Súng đạn như hứa hẹn mọi sôi nổi trong công tác mới, bọn Hạo mỗi người đều tưởng tượng một sự nguy hiểm. Một sự nguy hiểm mà bọn họ mới dám thử thách để gây uy tín cho đảng và làm vừa lòng các lãnh tụ của họ.

Anh Luyến từ nãy vẫn im lặng. Anh đưa tay vuốt mớ tóc lòa xòa chấm mắt rồi nhìn Hạo, anh nói:

– Ý kiến của ông Hiến đấy.

Anh rút thuốc, đánh diêm hút, đoạn nói tiếp:

– Ông Hiến muốn các chú phải biết sử dụng mọi thứ “đồ nghề”. Các chú cần học hỏi nhiều trước khi lìa rừng. Ông Hiến không muốn nói nhiều với các chú. Ông dặn tôi nhắc các chú

rằng: “Khi rời nơi này, các chú phải trở thành những con mãnh hổ”. Bắt đầu từ mai, tôi sẽ huấn luyện các chú sử dụng tiểu liên và Walther. Chúng ta chỉ cần có thể.

CHƯƠNG 7

Mười một người tiến sâu vào khu rừng rậm. Họ là những người đầu tiên đặt chân tới khoảng rừng già nua này. Họ len lách qua những bụi tre dày, giăng mắc gai góc. Cuối cùng, họ tìm được một chỗ thuận tiện.

Mười một người dừng lại. Họ quan sát kỹ lưỡng một lượt nữa rồi mới cởi những bọc “hàng hóa” ra. Anh Luyện vào bài học ngay. Anh dạy bọn Hạo tháo ráp súng tiểu liên. Họ học tắt. Đáng lẽ, đầu tiên là phải học súng Gar-rant. Nhưng hoàn cảnh không cho phép. Vả lại, họ thừa thông minh để học tắt.

Anh Luyện không muốn mất nhiều thì giờ vào việc súng đạn. Anh huấn luyện nhóm bạn trẻ của anh tháo ráp súng để tiện di chuyển

50 | Duyên Anh

hàng hóa, bắn súng để phòng bị một cuộc chạm trán bất thần và sửa khi đạn súng nghẹt. Bọn Hạo tiếp nhận những lời giảng dạy của anh Luyện rất nhanh. Dưới mắt họ, sự tháo ráp không có nghĩa gì cả. Sự dẫn thân vào cuộc săn đuổi kẻ thù bằng súng mới có nghĩa lý.

Anh Luyện bảo Hạo và Thái:

– Riêng hai chú, tôi chỉ dẫn cách sử dụng Walther.

Hạo hỏi:

– Sao lại riêng?

Anh Luyện đáp:

– Ông Hiến muốn thế. Các chú quên rằng ông Hiến muốn các chú về Sài Gòn hoạt động à?

Thái và Hạo sững sờ giây lát. Tự nhiên, tim họ đập rộn ràng. Một cảm giác nửa như kiêu hãnh, nửa như cảm động len lỏi vào tâm

hồn họ. Họ chợt nhớ lại cuộc thảo luận giữa họ và người lãnh tụ già bên dòng suối trong khu rừng vắng.

Tiếng anh Luyện cắt đứt ý nghĩ của Hạo:

– Hai chú đổi hai khẩu Colt 12 lấy hai khẩu Walther của đảng. Từ nay, chúng mình tập bắn ở rừng nữa. Chú Hạo biết lái ô tô, chú sẽ dạy anh em trước khi chú xuôi Sài Gòn. Còn nhiều việc phải lo quá. Chúng ta ráng lên.

Trong khu rừng già hoang vu, thiên nhiên bỗng nhỏ bé hẳn đi. Mười người bạn trẻ thấy họ to lớn lạ thường. Họ tự ví mình như con mãnh hổ. Lịch sử đang nằm trong tay họ. Phải, lịch sử trịnh trọng nằm trong tay họ. Đó là lịch sử quật cường chống tư bản, thực dân, cộng sản bằng xương máu hằn hoi. Chứ không phải thứ lịch sử khốn kiếp làm bằng nước bọt và sự buôn bán trên giấy tờ.

Hạo nhìn Thái. Thái cúi xuống. Đôi mắt anh long lanh che dấu một niềm vui rào rạt.

Thái bắt nhớ cái cổng sắt nặng nề, chiếc chuông, bày chớ dữ, đám anh em quan to súng ngắn đầy thành kiến và đặt sịt như lũ bình vôi của người yêu. Anh nhú lông mày. Rồi, giống một tên cao bồi thứ chiến trên màn ảnh. Thái xoay lưng, ngắm cây tre cọc gần nhất thử khẩu Walther.

Tiếng nổ không to lắm. Viên đạn trúng đích. Thái khoái trá mỉm cười. Anh quên cả hiện tại. Thái tưởng viên đạn của khẩu Walther đã phá đổ bức tường ngăn cách.

CHƯƠNG 8

Ngày nào Hạo cũng mong tin tức ông Hiến. Bọn anh muốn hoạt động lắm rồi. Cứ sống ở rừng mãi cũng chán. Chán nhất là kỷ luật gò bó của đảng. Bọn Hạo luyện tập đã nhiều. Bây giờ, các anh có thể sử dụng được vài thứ súng, biết lái thành thạo các loại xe Scooter và xe hơi du lịch. Anh Luyện dạy bọn Hạo những miếng võ thoát thân. Ngoài ra, bọn Hạo còn được huấn luyện về kỹ thuật in truyền đơn, bích chương bằng “li-tô” cũng như nghệ thuật dán nó trên tường trước mắt kẻ thù. Nói chung, các anh đã trở thành những người cán bộ nòng cốt của đảng. Những đồ kỹ nhỏ nhen, dần dần tiêu tan trong đám bạn trẻ. Họ đã hiểu nhau và thương yêu nhau. Trong thời gian chờ quyết định của ông Hiến tung anh em đi hoạt động khắp mọi nơi, bọn Hạo

chỉ nằm đọc những cuốn sách, những bài thơ của ông Trần viết hồi ông trốn sang Liễu Châu.

Cho đến một hôm, ông Hiến gọi thư lên bọn Hạo. Gọi là thư, song chính đó là lệnh. Anh Luyến bảo Hạo đọc để anh em cùng nghe. Hạo nâng bức thư của người lãnh tụ già. Tay anh run rẩy. Giọng Hạo cảm động khác thường:

Các chú thân yêu,

Tôi vẫn theo dõi sự học tập của các chú. Mừng lắm. Anh em ở Sài Gòn nhắc nhở các chú luôn. Tất cả đều đồng ý rằng chỉ có các chú mới tạo lại hoàn cảnh mới cho đảng, cho dân tộc. Các chú chính là những người làm ra phép lạ. Bởi vậy, anh em và tôi gửi gắm vào các chú thật nhiều tin tưởng.

Tình hình hiện nay chưa có gì thay đổi. Nhưng đã đến lúc chúng ta phải ra tay, phải liều, phải cần sự liều lĩnh của các chú, các chú có đồng ý thế không? Tôi đã thu xếp kỹ lưỡng. Các chú có thể bỏ Ban Mê Thuật được rồi.

Chú Thái và chú Hạo về Sài Gòn gấp. Đến số nhà 578/37 Bis đường Hòa Hưng. Sẽ có người dẫn hai chú tới gặp tôi. Chú Sơn, chú Huấn, chú Bách đi Nha Trang. Gặp anh Bính ở quán Mê Ly bờ biển. Chú Định về An Giang. Gặp anh Đảng giáo sư trường Quang Trung. Chú Khải, chú Tịnh, chú Mạo, chú Nhân lên Đà Lạt. Gặp anh Tường ở dốc Bò. Các chú biết anh Tường rồi chứ gì?

Chỉ có thế. Gặp các anh ấy, các chú sẽ biết rõ nhiệm vụ của mình. Cần nhất phải rời gấp khỏi Ban Mê Thuật. Chính quyền nó sắp “hỏi” anh em đấy. Anh Tâm ở An Ninh Quân Đội trên đó cho tôi biết tin này.

Chúc các chú gặp nhiều may mắn. Chào tin tưởng.

H.

Hạo đọc xong bức thư của ông Hiễn, trao anh Luyện. Anh Luyện hỏi:

– Các chú nhớ chưa?

Mọi người đáp rồi cả. Anh Luyến châm lửa đốt bức thư. Khoảnh khắc, mệnh lệnh của người lãnh tụ già đã tiêu ra tro. Anh Luyến nói:

– Ngày mai các chú bắt tay vào công tác mới rồi. Phải thận trọng từng tí. Từ những bức thư nhỏ mọn. Nếu dính dáng đến chuyện anh em, chớ có gửi qua bưu điện. Mình liều nhưng sự liều sẽ đem đến kết quả mong muốn chứ không phải liều đến chỗ chết và gây phiền lụy cho anh em.

Bọn Hạo im lặng nghe những lời chỉ bảo cuối cùng của anh Luyến trước khi các anh rời nơi này sau tám tháng huấn luyện. Chờ anh Luyến dứt chuyện, bọn Hạo dọn dẹp hành lý. Trong lòng mỗi người đều mang một tâm sự.

Hạo nghĩ nhiều tới Phượng Thư. Tưởng tượng lúc ngồi bên người yêu dấu kể chuyện rừng đồi Ban Mê Thuột cho người yêu nghe, Hạo đã sung sướng lịm người rồi. Hạo tự khen mình đã không viết một lá thư nào cho Phượng Thư. Nỗi nhớ mong dồn nén, chắc gặp nhau, thể nào Phượng Thư cũng khóc.

Thái cũng nghĩ như Hạo. Nhưng mỗi lần Tường Vi đến trong trí tưởng tượng của anh thì đồng thời cái cổng sắt nặng nề, con chó dữ, cái chuồng cũng xuất hiện. Khiến Thái nôn nao một cảm giác vừa thoải mái vừa khó chịu.

Định có vẻ buồn vì không được hoạt động cùng nhóm với Hạo và Thái. Anh lại gần Hạo, vỗ vai bạn:

– Cậu có biết chúng mình sắp làm gì không?

Hạo đùa:

– Làm đảo chính.

Định trách bạn:

– Tểu mãi, tớ sợ mình sẽ ngỡ ngàng Hạo ạ!

Hạo véo bạn một cái thật đau:

– Quên lời ông Hiến dặn rồi à? Phải liều.

58 | Duyên Anh

Anh nhìn bạn cười hóm hỉnh:

– Hay cậu... nhớ cô Vang?

Định cũng cười:

– Giá tớ được hoạt động với các cậu thì thú vị nhỉ?

– Sao cậu không đề nghị?

– Đề nghị cái nổi gì? Ông Hiến gửi lệnh anh em chỉ có việc tuân theo răm rắp. Ông ấy có ở đây đâu mà đề nghị.

Hạo dục bạn:

– Thu xếp hành lý đi, rồi tính chuyện sau. Chiều nay tụi mình xuống tỉnh mua vé. Tớ sẽ khao cậu một châu... Ra Đê chịu không?

Định không thể lây nổi sung sướng của Hạo được. Anh bỏ mặc bạn thu xếp hành lý. Định nghĩ tới miền Tây có nhiều cá lóc mà anh sắp đặt chân tới.

Định cũng nghe nhóm của anh Đăng đang hoạt động ở An Giang. Nhóm này đứng sau chiêu bài giáo dục để che mắt chính quyền. Họ vận động các vị thân hào, nhân sĩ mở các trường trung học. Trước đây, học sinh sau khi đậu bằng tiểu học phải ra tỉnh lỵ theo ban trung học. Nhiều gia đình không đủ phương tiện cho con em tiếp tục học vấn. Các em phải phá ngang, làm những việc lặt vặt giúp cha mẹ.

Đăng đánh trúng tâm lý đó, cử anh Đăng xuống đây mở trường. Quận lỵ Chợ Mới tự nhiên có một ngôi trường trung học. Giáo sư toàn người Bắc, dạy rất hay. Học phí lại hạ. Do đó, học trò đang học ở thị xã Long Xuyên ùn ùn kéo nhau về quê ghi tên xin học.

Anh Đăng khéo léo giao thiệp với chính quyền quận. Không một ai hiểu dụng ý của ban giáo sư. Nhờ ngôi trường này, anh em có thể tự túc về kinh tế. Còn thừa, đóng góp vào quỹ đảng. Nhưng mục đích chính thì Định chỉ biết phong phanh. Hình như đảng của anh muốn kết gia với đám tàn quân của ba Cụt. Ông Hiến

60 | Duyên Anh

tung nhóm anh Đãng về Chợ Mới, sát nách với Hòa Hảo tiến hành công tác táo bạo này. Có người đã sống hằn trong đám loạn quân, làm cổ vấn cho chúng và gây khó dễ cho chính quyền ông Diệm.

Định có cảm tưởng xuống An Giang lần này, ang sẽ nhập mật khu sống chung với đàn em của anh Ba. Anh mỉm cười. Để xem sao. Nhìn bạn bè thu dọn hành lý, Định thấy nao nao. Những ngày qua, Định ghét Sơn thế nào thì bây giờ anh thương Sơn bằng ấy. Các anh sắp xa nhau. Công tác mà Đảng giao phó cho các anh sẽ quan trọng vô cùng. Định chớp mắt thật mau.

CHƯƠNG 9

Buổi tối có một cuộc họp mặt đúng như Sơn đã nói với Định. Trước ngày rời Ban Mê Thuật, anh Luyện muốn đám bạn trẻ hãy phê bình lẫn nhau và tự phê bình để rút kinh nghiệm học tập. Là những đảng viên cốt cán, bọn Hạo sẽ phải tổ chức những khóa huấn luyện cho những đảng viên trẻ tuổi mới. Họ sẽ thay thế anh Luyện, anh Đặng, hoặc ông Hiến làm đảo lộn nếp sống tầm thường của đám thanh niên đang ngơ ngác giữa ngã sáu cuộc đời.

Đảng chỉ còn tin tưởng ở thế hệ hai mươi năm. Đánh đúng tâm lý của những người trưởng thành trong chiến tranh, khinh bỉ quá khứ, chán chường hiện tại và nghi ngờ tương lai.

Chán chường hiện tại vì, dưới những con mắt ngái ngủ của thời đại, họ chỉ nhìn thấy những hình ảnh méo mó, nham nhở. Họ đâm ra ngờ vực tương lai rồi tự nhận mình là lớp người bị hắt hủi, xua đuổi. Họ chưa từng tham dự mà tưởng như mình đã tham dự nhiều rồi. Họ còn rất trẻ mà tưởng như mình đã quá già nua. Họ chưa bị phản bội mà tưởng như mình vừa mới bị phản bội. Và họ phẫn uất.

Kẻ có ý thức thì vui đầu vào việc học hành. Kẻ vô ý thức thì lao đầu xuống hố sâu của sa đọa, tội lỗi. Rồi ảnh hưởng của văn nghệ hiện sinh biến họ thành lớp người ngơ ngác. Họ coi mọi sự trên đời này đều “phi lý” và đáng “buồn nôn”.

Đảng muốn kết nạp đám người này, muốn tiêm chất “hữu lý” vào tâm hồn họ để họ nhận ra rằng đời cần phải chiến đấu hơn là ngồi lảm nhảm chuyện “buồn nôn”. Đảng thừa hiểu, họ sớm chán nản vì họ muốn làm nên một chuyện gì nhưng không có chuyện gì để có thể làm được. Vậy chỉ có cách hiến cho họ một cơ hội để phục vụ tổ quốc.

Nhưng ai sẽ là người trao cơ hội tận tay họ? Ai sẽ phả vào tâm hồn họ ngọn lửa chiến đấu? Dĩ nhiên, những người đó phải là bọn Hạo.

Các anh sẽ tìm đủ mọi cách, vận dụng mọi khả năng kết hợp cho họ vào đảng. Lớp người mới này, một khi khám phá ra lý tưởng để phụng sự, chắc chắn họ sẽ là những chiến sĩ trung kiên nhất của Cách Mạng.

Sứ mệnh của bọn Hạo nặng nề như thế nên các anh được huấn luyện kỹ càng.

Anh Luyện tối nay có vẻ bớt khắc khổ. Anh móc trong túi ra một hộp thuốc ba số 9. Lại ba số 9. Hạo và Thái bỗng gặp lại hình ảnh thân mật của ông Hiến hôm ở tuổi văng.

– Tối nay tôi khao các chú một chầu thuốc lá Anh!

Anh Luyện mỉm cười. Anh xoáy mạnh nắp hộp thuốc, mở tung ra, mời bọn Hạo:

– Nào, ta đốt dần đi trước khi vào chuyện.

Bọn Hạo rất thú vị câu nói khôì hài đầy tính chất đấu tranh của anh Luyến. Họ thay phiên nhau hút thuốc. Anh Luyến châm lửa cho từng người. Riêng Hạo và Thái, hai anh dùng bật lửa của ông Hiến tặng. Ánh lửa lóe lên, Hạo và Thái hình dung ngay ra người lãnh tụ già. Có cái gì vừa ấm áp, vừa rạo rức, vừa mơn man, vừa ngứa ngáy bò vào tâm tưởng hai anh.

Khói thuốc lan tỏa khắp căn phòng họp. Anh Luyến bảo anh em ngồi xích gần nhau. Và cuộc kiểm thảo bắt đầu.

– Các chú đừng nể nang gì tôi cả, hãy phê bình quyết liệt đi. Chúng ta phê bình nhau để càng thương yêu nhau hơn, chứ không để oán ghét nhau. Các chú nhớ giùm điều đó nhé. Nào, chúng ta bắt đầu. Trước hết là tôi...

Anh Luyến ngừng lại để rít thêm một hơi thuốc. Đoạn anh nói, sau khi đã nhả khói:

– Tôi có một khuyết điểm rất lớn là ít khi chịu bỏ thì giờ tìm hiểu nếp sống tâm cảm của các chú. Các chú có đồng ý thế không?

Hạo phát biểu trước:

– Em không đồng ý.

Anh Luyện hỏi:

– Tại sao?

– Em cho rằng đó không phải là một khuyết điểm vì chúng ta làm gì có thì giờ mà bỏ. Anh em có đồng ý thế không?

Anh Luyện nhếch mép cười:

– Chú Hạo bênh tôi đấy nhé!

Hạo gạt tàn thuốc vào cái lon sữa bò, cãi:

– Không, không khi nào em bênh anh cả, nếu anh có lỗi thật. Đảng này...

Anh Luyện cướp lời Hạo:

– Đẳng này sao?

Hạo chậm rãi trả lời:

– Đẳng này anh hơi khiêm tốn.

Cả bọn cười cợt mở. Rồi họ lần lượt tự phê bình và phê bình người khác. Cuộc họp không lấy gì làm sôi nổi lắm. Vì ai cũng can đảm nhận những sự nhầm lẫn của mình. Nhưng có điều khiến mọi người ngạc nhiên là Sơn đã tự phê bình mình thật gay gắt. Anh nêu rõ những lý do khiến Hạo, Thái và Định có vẻ “gòm” anh.

Hạo ngồi nghe Sơn nói. Bất giác, anh thấy Sơn chẳng có gì khác anh cả. Sơn cũng mang cái ngông cuồng, cái tàn nhẫn, cái thành tâm tha thiết như anh. Hạo hy vọng rằng trên bước đường công tác sắp tới, anh sẽ làm nổi một việc gì đáng để Sơn khen ngợi.

Mục phê bình và tự phê bình chấm dứt. Anh Luyến trao tiền lộ phí cho bọn Hạo. Mỗi người được lãnh một ngàn rưỡi. Vừa tiêu

pha vừa trả tiền ăn trong một tháng. Sau đó tự túc. Cơ quan kinh tài chưa hoạt động nổi dưới nanh vuốt của kẻ thù nên tự túc là vấn đề cần thiết đối với đảng viên. Cách mạng đòi hỏi tranh đấu. Mà tranh đấu đòi hỏi hy sinh và gian khổ. Thỉnh thoảng, anh Luyến thường hay nhắc nhở những lời dặn dò của ông Hiến với đám bạn trẻ của anh. Theo ông Hiến, cuộc cách mạng mà bọn Hạo đang theo đuổi là một cuộc cách mạng hoàn toàn dân tộc. Muốn thế, người làm cách mạng phải dấn thân vào cuộc vận động trường kỳ gian khổ. Trong sự gian khổ đó, người đảng viên cần gạt bỏ mọi quyền lợi riêng tư, cần gạt bỏ vật chất, nguyện hiến mình cho lý tưởng mà không đòi hỏi ở đảng một điều gì.

Bọn Hạo chưa quen sống tự túc. Nhưng các anh tin rằng, khi tung các anh ra hoạt động, các anh sẽ biết dùng trí thông minh và tài năng cá nhân của mình để vừa mưu sinh vừa tranh đấu. Đảng cũng tin thế. Trong hoàn cảnh hiện tại, hoàn cảnh mà văn minh cơ khí dọa nạt tất

68 | Duyên Anh

cả mọi sự chống đối, chỉ những người thiết tha yêu nước, thương nòi, mới dám nghĩ, tính chuyện trứng chọi đá. Bọn Hạo đúng là những quả trứng. Những quả trứng mỏng mảnh thách thức với bom nguyên tử của đế quốc, tư bản và cộng sản. Người ngoại cuộc có thể coi các anh như những thằng điên. Song các anh biết chắc chắn các anh không điên khi các anh nương hồn mình về quá khứ oanh liệt của tổ tiên.

Anh Luyện hít hơi thuốc cuối cùng. Đoạn anh hỏi:

– Các chú còn gì thắc mắc không?

Đám bạn trẻ nhìn nhau. Họ muốn kiểm soát lại xem còn thắc mắc gì.

– Tôi chắc các chú không còn dịp nào về đây nữa, cho tới khi công việc của chúng ta đã thành công. Vậy các chú nên coi đây là cuộc chia tay vĩnh viễn với núi rừng Ban Mê Thuột.

Hạo nhắc lại:

– Chia tay vĩnh viễn với núi rừng?

Anh Luyện đáp:

– Phải cần chia tay vĩnh viễn vì bọn “cóm” của ông Diệm sắp đánh hơi thấy chỗ dấu “hàng hóa” của anh em mình rồi.

Thái hỏi:

– Thế còn anh?

Anh Luyện vắn mình đánh rắc một cái:

– Tôi hả? Các chú đừng lo. Con “chó biển” này dễ gì mắc lưới hèn mọn của chúng nó.

Con “chó biển” là một biệt hiệu của anh Luyện. Tên đó nổi tiếng từ khoảng những năm 1944-1946. Nó càng nổi tiếng từ thời gian kháng chiến chống Pháp. Con “chó biển” Luyện đã vùng vẫy miền duyên hải Nam Định và đã gây bao sóng gió cho địch thủ. Con “chó

biển” là tuổi trẻ của anh Luyện, là biểu tượng tranh đấu của nhóm bạn trẻ của anh.

Mỗi người trong bọn Hạo đều muốn làm một con chó biển. Tuy nó rất mơ hồ. Chưa ai gặp nó. Và bây giờ, con chó biển ấy cũng chưa “sủa” được tiếng nào để gọi nhớ cái dĩ vãng hiển hách của nó. Nhưng bọn Hạo cứ tin rằng con chó biển đang đứng trước mặt họ, theo thời cuộc, tạm thu móng vuốt chờ đợi ngày chồm thẳng tới phía kẻ thù mà cào cào.

Anh Luyện nhận thấy câu nói của mình chủ quan quá, không có lợi cho đám bạn trẻ của anh. Anh chữa lại:

– Tôi phải phê bình thật gay gắt. Lần này chú Hạo hết binh tôi rồi.

Hạo hỏi:

– Anh định phê bình việc gì?

Anh Luyện đáp:

– Một lời nói nặng chủ quan.

– Thí dụ...

– Thí dụ tôi, quá tự tin mà khinh thường bọn “cóm” của ông Diệm. Chúng ta không được quyền khinh thường một điều gì dù nhỏ mọn đến đâu. Chung quanh chúng ta toàn là kẻ thù. Vậy chúng ta nên cẩn thận trong lời nói, việc làm của mình. Các chú đồng ý chứ?

Đám bạn trẻ cùng nhìn anh Luyện rất lâu. Những tia nhìn đó biểu lộ sự đồng ý. Cuộc họp sau đó biến thành cuộc nói chuyện tay đôi, tay ba rất thân mật, cởi mở.

CHƯƠNG 10

Nửa tháng sau khi ở Ban Mê Thuột về, Hạo tổ chức được một nhóm bạn trẻ gồm những người bạn cũ của anh. Đúng như anh Luyện nói, thanh niên rất ham tranh đấu. Sở dĩ họ tiêu cực vì không có ai hiến dâng cơ hội cho họ. Trong tâm hồn mỗi người trẻ tuổi đều ôm ấp một giấc mơ được làm dậy sóng gió giữa cuộc đời. Họ chẳng cần tính toán. Thích là hoạt động. Và không hề nghĩ tới sự phản bội nấp sau giấc mơ.

Để chinh phục đám bạn mình, Hạo đã nói những lời ông Hiến, ông Bình nói với anh. Kết quả, ai cũng muốn làm nên một việc gì có ích cho quốc gia dân tộc.

Nhóm của Hạo hoạt động rất tích cực. Ban

ngày, Hạo mắc nửa buổi kèm học, còn nửa buổi anh ngồi viết chủ trương đường lối của đảng, đánh máy và phát để mọi người ý thức nổi vai trò và nhiệm vụ mình. Buổi tối, Hạo tìm gặp từng người nói chuyện. Có khi các anh kéo nhau vào rạp chiếu bóng thường trực, tìm hàng ghế vắng vẻ, ngồi hội họp. Như thế vừa tránh được mật vụ, vừa có dịp thảo luận tự do hơn.

Hạo đề nghị xin ông Hiến cấp cho nhóm anh chiếc máy quay rô lê ô nhỏ, ông Hiến từ chối. Nói rằng phương tiện tài chánh của đảng rất eo hẹp. Ông khuyên Hạo luôn luôn nhớ tới hai tiếng tự túc.

Thái hăng hái không kém Hạo. Anh cũng đã tổ chức được một nhóm hơn hai chục người. Họ gồm toàn những thanh niên bất mãn với thời thế. Sự bất mãn có nhiều lý do. Học hành thi cử mãi không đậu đạt: bất mãn. Thất nghiệp tháng này qua tháng nọ: bất mãn. Một đôi lần tới các công sở gặp những chuyện chướng tai gai mắt: bất mãn. Bị cảnh sát nhốt một đêm vì

quên đem theo thẻ căn cước: bất mãn... Sự bất mãn nhỏ mọn đó được nuôi lớn dần. Để biến thành sự bất mãn chính trị. Trong tâm hồn họ sẵn sàng đâm chồi đối lập. Nhưng họ không biết làm gì hơn là tụ tập nhau lại chửi rửa xã hội và chính quyền. Thái biết rõ cái yếu điểm đó. Vì anh đã từng giống họ. Thái khôn ngoan kéo họ về phía mình và tặng họ nhiều cơ hội để họ trả thù sự bất mãn ngấm ngấm ấy.

Thoạt đầu, ông Bình định đưa Thái sang vùng Khánh Hội. Sau ông Hiến đổi ý kiến. Ông đưa Thái về xóm Bầu Sen bên Chợ Lớn. Ông Bình xoay ngay cho Thái một chân thư ký sở tư. Anh chỉ làm việc có nửa buổi. Nhờ đi làm nên không ai dòm ngó đến đời tư của anh.

Thái cũng nằm trong tình trạng của Hạo. Anh rất thiếu phương tiện hoạt động. Hỏi ông Hiến, ông bảo tự túc. Khẩu Walther Thái mang từ rừng đồi Ban Mê Thuật về vẫn nằm im dưới đáy va-ly. Anh chưa quyết định phải làm gì để có tiền gây rộng cơ sở. Tách khỏi Hạo, Thái thấy mình lạc lõng quá. Nhưng rồi nhớ lại những

lời khuyến khích của ông Bình, ông Hiến, anh lại ngượng. Các lãnh tụ có khi nào hạ anh dưới Hạo đầu, Thái đứng ngang hàng với Hạo hiện tại. Anh song song với Hạo đang bước vào lịch sử. Vậy anh phải tỏ cho lãnh tụ biết rằng anh không hề kém ai: Anh dám liều và có thể liều gấp bội kẻ khác.

Ý nghĩ liều ám ảnh Thái nhiều đêm. Anh chưa quên lời nói thiết tha của ông Hiến đêm đầu ông đặt chân lên đất Ban Mê Thuột:

– Thời đại đã thay đổi hẳn, mọi hoạt động không thể rập đúng nhịp cũ. Tôi là lớp người cũ. Tôi hiểu tôi sẽ thua kém các chú. Tôi không còn nhiều lửa để bốc mạnh. Các chú thì đang căng đầy nhựa sống, đang cần nhắc các chú liều lĩnh hơn. Sự liều lĩnh của tuổi trẻ thường tạo nên lịch sử. Tôi tin tưởng các chú như tin tưởng vào tương lai của dân tộc ta.

Đêm ấy, các anh đã uống từng lời nói của ông Hiến. Uống say sưa như người đi giữa sa mạc gặp giếng nước. Không lẽ, Thái nữ phụ

lòng tin tưởng của lãnh tụ. Anh đã thầm hứa rằng sẽ làm nên một chuyện gì. Song với điều kiện Thái hoạt động bên Hạo. Bao giờ Thái cũng phục Hạo. Hạo quả quyết hơn anh và biết dẫn tình cảm trong những trường hợp đặc biệt. Bây giờ Hạo hoạt động riêng. Mỗi con mãnh hổ chiếm một khoảng đất để thi thố tài năng. Nhất định Thái phải tỏ cho lãnh tụ biết anh là con mãnh hổ xứng đáng với danh từ. Thái quên hẳn Hạo, quên hẳn cái mặc cảm kém Hạo. Anh cương quyết nêu cao thành tích.

Thái nghĩ đến chuyện vét tiền của “chó biển” Luyến ở Hải Phòng trong khung cảnh “chợ chiều” cuối năm 1954. Tại sao Thái không dám bắt chước anh Luyến nhỉ? Mắt Thái sáng rực. Anh lục khẩu Walther kiểm soát lại đạn dược.

CHƯƠNG 11

Huấn rút thuốc châm lửa đốt. Từ một gốc cây cách Huấn chừng chục bước, Sơn bò tới. Anh giật điều thuốc đang ngậm trên môi Huấn, nghiêng răng trách bạn:

– Cậu muốn anh em chết hết cả hay sao?

Huấn thú tội:

– Tớ thèm quá.

– Cậu thèm thuốc lá, công an biên giới chúng nó cũng thèm bắn vỡ đầu chúng mình. Cậu đốt thuốc lộ mẹ mục tiêu rồi còn gì nữa. Nhịn đi, qua chạng này hãy hút. Cậu quên rằng chúng mình đang bị vây à? Sửa soạn chiến đấu và đưa diêm thuốc đây!

80 | Duyên Anh

Không đợi Huấn nói thêm, Sơn luồn tay vào túi quần Huấn, tước bao thuốc và hộp quẹt của Huấn. Anh dặn bạn:

– Đừng cao hứng bắn bậy đấy!

Rồi Sơn bò về vị trí của mình. Bách nín vai anh, hỏi:

– Liệu đủ đạn không cậu?

Sơn vỗ vai bạn:

– Yên chí, đủ xức tụi chúng nó.

Sốt ruột, Bách căn nhắc:

– Đợi lâu quá, chơi nhau đi chứ. Tớ không thích ngủ ở khu rừng này.

Sơn đẩy khế bạn:

– Bò về chỗ của cậu đi.

Bách tuân lệnh Sơn không hỏi lời thôi nữa. Anh bò về chỗ mình. Các anh có bảy người.

Hôm nhận được thư ông Hiến, Hạo, Thái và Định xuôi miền Nam. Còn các anh, kẻ đi Nha Trang, người đi Đà Lạt. Nhưng vài hôm sau, ông Hiến ra lệnh mới. Các anh phải lên hết Kontum gặp anh Mạnh. Và nửa tháng sau, các anh đã vượt biên giới sang Lào buôn thuốc phiện lậu để gây quỹ đảng.

Chuyến đi này là một thử thách đầu tiên. Ai cũng mong ước. Sang tới đất Lào, các anh nhận hàng và về ngay. Len lỏi qua nhiều lối rừng, các anh đã qua mặt một vài trạm canh ở biên giới. Tới trạm cuối cùng, các anh mắc kẹt. Công an đông gấp hai bọn các anh. Vì thế, các anh phải rút sâu vào khu rừng già, chờ đêm khuya mới kiếm cách vượt khỏi chốn hiểm nghèo.

Sơn nhìn lên bầu trời đen kịt. Sương xuống rất nhiều. Đôi vai anh thấm ướt. Bận bè anh đang mở căng mắt nhìn về hướng trạm canh. Tất cả đều nóng lòng. Qua chặng này tức là vụ làm ăn trót lọt. Các anh sẽ có nhiều phương tiện hoạt động hữu hiệu hơn.

82 | Duyên Anh

Sơn rút khẩu colt 12 của Hạo tước đoạt của gã sĩ quan Pháp. Anh kiểm soát lại đạn, đoạn bò đến phía Khải. Hai người ngồi bên nhau một lúc lâu. Mãi Khải mới hỏi:

– Bao giờ mình vù hủ cậu?

– Đợi tụi chó chết buồn ngủ đã.

– Nhỡ tụi nó không buồn ngủ thì sao?

– Thì chúng mình cho nó uống “thuốc ngủ”...

Khải đặt khẩu tiểu liên trên mặt cỏ. Anh rút khăn lau sương thấm ướt mặt rồi nhìn Sơn. Trong đêm tối, đôi mắt Khải rực sáng như đôi mắt thú rừng. Anh nói:

– “Thuốc ngủ” hiếm lắm đấy cậu ạ!

– Hiếm thì cho chúng nó uống dè.

– Tụi mình có ba tiểu liên và hai Colt 12. Không biết súng ống của chúng nó ra sao?

Sơn chủ quan:

– Một thằng bọn mình hạ năm thằng chúng nó ngon ơ! Nhưng ông Hiến bảo bắt đắc dĩ hãy nổ súng. Lúc này tớ mới tiếc.

– Cậu tiếc gì?

– Tớ tiếc thiếu “công tử” Định.

– Cậu ấy có “trò” gì?

– À, hấn phóng dao tuyệt lắm.

Nhớ tới ba người bạn xuôi miền Nam, Khải hỏi:

– Không biết các cậu ấy làm nên trò trống gì chưa?

Sơn đáp:

– Ông Hiến giỏi lắm. Ông ấy tin tưởng hai cậu Hạo và Thái nhất. Tớ chắc họ sẽ không phụ lòng ông Hiến.

– Còn cậu Định?

– Định nhiều tình cảm quá. Rồi đi chung với đám quân của Ba Cụt, cậu ấy sẽ chai đá dần.

Hai người đang thăm thì trò chuyện bỗng nghe thấy tiếng sột soạt. Khỏi chụp vội khẩu tiểu liên. Sơn rút Colt 12 lăm lăm trong tay. Một bóng người phía trước mặt họ đang bò trên lớp lá khô tiến gần lại. Sơn dắt súng vào cạp quần, lên tiếng:

– Có chuyện gì thế Thịnh?

Thịnh đã tới chỗ hai người. Anh nói:

– Tụi nó sắp ngủ rồi. Hai thằng gác phiên đầu. Phải hạ hai thằng này bằng dao mới êm chuyện, cậu nghĩ thế nào hở Sơn?

Suy nghĩ một lát, Sơn gật đầu:

– Đồng ý, không còn cách nào khác cả.

Sơn huyết sáo. Ba phút sau các anh đã tập trung tại một chỗ. Sơn phân chia công tác cho anh em. Mạo hỏi:

– Tớ vẫn chờ “nhựa” hờ?

– Ừ.

– Ngộ có chuyện gì?

– Thì cậu chôn đi và nhớ đánh dấu để dịp khác mình tới lấy về.

Họ không nói năng gì nữa. Khoảnh khắc, những chiếc bóng đen đã lủi mất trong khu rừng già. Sơn và Khải lãnh nhiệm vụ hạ hai tên công an gác phiên đầu. Hai anh bám sát nhau. Gần tới địa điểm, hai anh hết sức thận trọng. Bước chân rất nhẹ và hầu như các anh nín thở. Họ nấp ở mỗi gốc cây, nghe ngóng vài phút rồi mới lại rời chỗ. Đồn biên giới hiện ra rõ ràng. Chỗ này đã sâu vào nội địa nên không có lính trấn thủ. Chỉ có công an nằm chờ thộp cổ bọn buôn thuốc phiện lậu.

Sơn và Khải thấy bóng hai tên công an. Chúng nó đang ngồi bên hau hút thuốc lá. Ánh lửa từ đầu điều thuốc lòe đỏ mỗi khi chúng hít trông thật kỳ lạ. Rừng già về khuya im lặng đến hãi hùng. Thỉnh thoảng có tiếng “à uôm” của chúa sơn lâm hay tiếng sói tru từ xa vọng lại. Ổn người.

Sơn nghĩ giá chỉ có hai thằng chó chết kia thì hai điều thuốc lá là hai cái đích để các anh hạ nó một cách ngon lành. Hai anh chờ đợi cơ hội thuận tiện. Nhưng hít xong hai điều thuốc lá rồi mà hai thằng chó chết chẳng chịu dờn nhau. Chúng nó ngồi tán dóc đủ mọi thứ chuyện. Sơn nóng ruột quá. Lúc này các bạn anh cũng đang hồi hộp trông chờ. Chợt Sơn kéo tay Khải. Hiểu ý, Khải ghé sát tai vào miệng Sơn:

– Cậu rút dao đào cho tớ một cục đất bằng nắm tay đi Khải.

– Để làm gì?

– Để tớ dụ khi.

Khải nghe lời Sơn, hì hục đào hai ba cục đất. Sơn ném mạnh một cục ngay phía mình. Tiếng đất rơi trên lá khô lạo xạo. Hai tên công an chưa có thái độ gì. Sơn ném tiếp cục nữa. Chúng vẫn im lặng. Kiên nhẫn, Sơn ném thêm cục nữa. Lần này hai tên công an cùng đứng dậy. Một thằng giục bạn:

– Mày chạy ra coi xem có chuyện gì?

Thằng kia rút đèn bấm quét ngang ánh sáng vào khu rừng tối. Sơn nhếch mép cười. Anh kéo mạnh Khải:

– Dịp may ngàn năm một thuở đấy bồ ơi! Để thằng chó chết tìm tòi, chúng mình hỏi thăm tên bạn yêu dấu của nó.

Hai người băng khỏi chỗ nấp, lủi dần, lủi dần. Cách tên công an chừng chục thước, hai anh lại nấp sau một gốc cây. Giá gốc cây gần tên công an thì khỏi phải tính toán. Bất giác,

Sơn càng tiếc không có Định để Định biểu diễn một đường dao. Một đường dao của Định là đủ rồi. Sơn kéo cổ Khải, thăm thì:

– Cậu ném con dao trước mặt nó đi, cách độ ba bốn thước thôi.

Khải chưa kịp liệng con dao thì tên công an ngồi chờ lên tiếng:

– Thấy gì không mày?

Tên bạn nó trả lời:

– Đếch có cái gì cả.

Và nó trở lại. Khải liệng con dao “bộp” một cái. Tên công an nhảy lại gần xem sự tình. Nhanh như cắt, Sơn phóng mình chụp lấy nó. Khải cũng phóng mình theo. Anh phang báng tiểu liên vào đầu nó. Tên công an chỉ kịp kêu “ối” một tiếng. Khải lượm con dao của anh, bồi thêm nó một nhát thấu phổi. Anh rút dao, chùi vệt máu vào áo nó rồi dắt liền vô bao.

Tên công an đi sục sạo nghe tiếng “ối”, hỏi bạn:

– Gì thế mày?

– Mày đi đâu rồi hở Vọng?

Giọng nó oang oang đượm nhiều nỗi sợ hãi, vang vọng giữa khu rừng khuya. Rờn rợn. Hai anh lủi gắt tới nó. Nhưng chưa kịp ra tay thì nó hoảng quá, rút súng bắn lia lịa. Bắt buộc, Sơn phải rút khẩu Colt 12 hạ nó liền. Hai anh chạy về phía bạn mình chờ đợi. Tới nơi, Sơn ra lệnh:

– Sửa soạn chiến đấu đi các cậu. Thăng khốn kiếp đánh thức cả đồn rồi.

Quả như lời Sơn nói, cả đồn đều giật mình vì những phát đạn nổ chát chúa. Họ vùng dậy vớ lấy vũ khí. Có người không kịp mặc quần dài. Những chiếc đèn bấm thay phiên nhau quét ánh sáng. Những băng đạn lắp vào súng nghe lạnh người. Họ tung ra bổ vây lấy kẻ thù.

90 | Duyên Anh

Hai con chó béc giê cũng đã được thả ra. Nó lao vào rừng, sủa inh ỏi.

Khải bối rồi:

– Có chó nguy quá Sơn ạ!

Sơn nói:

– Người còn chả lo nữa là chó.

Rồi Sơn dặn anh em:

– Nhớ đừng phí đạn nhé! Khi nào tụi nó chiếu đèn, hãy ngắm kỹ cái đích ấy mà khắc đạn.

Các anh đã sẵn sàng nghênh địch. Mỗi người kiếm một gốc cây cách nhau hàng chục thước. Họng súng của các anh đang chờ khắc lửa. Không lâu, hai con chó béc giê lăng xăng chạy tới. Nóng mắt, Hạo rút Colt 12. Đợi nó tới gần, Hạo bắn một phát. Con chó trúng đạn nằm lăn trên mặt lá khô, dẫy dụa.

Lập tức công an đáp lễ ngay. Họ quạt tiểu liên cả phút đồng hồ liền. Rừng cây xáo động. Muông thú chạy tán loạn. Chim chóc dờn tỏ vừa bay vừa kêu trên đầu các anh. Những băng đạn bắn vu vơ không làm các anh hoảng hốt. Họ càng bắn, các anh càng nín. Con chó sóng sót không dám tiến lên nữa. Nó nép bên chủ sủa inh ỏi.

Bọn công an chưa biết các anh nấp chỗ nào và có bao nhiêu người, bao nhiêu súng ống. Không phải là lần đầu họ gặp bọn buôn lậu có súng. Làm nghề này đụng chạm với các tay tổ như cơm bữa. Và thường thường họ thắng. Bọn buôn lậu bất đắc dĩ mới phải dùng tới biện pháp chống đối. Họ biết rằng họ ít kinh nghiệm chiến đấu, lại thiếu tay súng, nên phần thất bại cầm chắc.

Hiểu như thế, bọn công an biên giới rất khinh thường “súng ống” của bọn buôn lậu. Họ chủ quan khinh địch. Nhưng lần này họ không dám khinh thường. Hai xác chết máu đang tuôn trào nóng hổi là một bằng chứng

cụ thể để họ kết luận rằng, bọn khốn kiếp này nếu chẳng phải là Việt Cộng thì cũng là bọn thổ phỉ biên giới.

Họ dè dặt đi sâu vào khoảng rừng có tiếng đạn nổ. Ngót hai tiểu đội làm thành cái vòng vây muốn đánh đai lấy các anh. Các anh bất động. Thành linh, một người công an quét đèn bấm ngang phía Khải núp. Quét đi quét lại mấy lần. Rồi hẩn nhắm thẳng gốc cây anh đang nằm chờ, rọi thẳng tới.

Khải nâng khẩu tiểu liên. Anh ngắm trên cái đèn bấm một chút. Và khạc đạn. Người công an ngã rạp xuống. Cây đèn bấm văng xa, tắt ngóm. Anh mỉm cười khoái chí. Bọn công an nằm hết cả lượt. Họ bắn như mưa. Những thân cây cổ thụ đã bảo vệ giùm tính mạng các anh.

Khải đang hăng máu trả đũa liền. Sơn cầu quá, bất chấp cả đạn bay, phóng mình tới chỗ Khải, trách bạn:

– Cậu quên lời tứ dặn rồi à?

– Tớ vừa hạ một thằng. Nín mãi chịu không nổi.

– Cậu bắn bừa, hết mẹ nó đạn thì chết cả lũ. Mình bị vây rồi.

Khải hỏi dồn:

– Bị vây rồi à? Lúc nãy cậu cũng bảo bị vây, giờ cậu cũng bảo bị vây!

– Lúc nãy mình có cảm tưởng, giờ thì thực sự rồi. Không khôn ngoan hơn chúng nó, chỉ có cách bỏ xác ở rừng già. Nhân danh anh Mạnh, tớ yêu cầu cậu tuân lệnh tớ.

Khải không cãi. Sơn bò về chỗ nấp của mình. Bọn công an thấy các anh không bắn, đoán rằng các anh ít súng. Họ nã đạn tới tấp vào khu vực các anh. Thịnh bò tới chỗ Sơn đề nghị:

– Tớ xung phong tặng chúng nó vài quả lựu đạn nhé!

Sơn ngăn bạn:

– Đừng.

– Đừng sao được. Đây là cơ hội duy nhất để tớ làm lé mắt ông Hiền. Tớ đi đây.

Nói dứt. Thịnh bỏ khỏi chỗ Sơn. Khoảnh khắc, anh đã biến mất. Thịnh cẩn thận, nghe tiếng súng nổ anh nằm im. Súng vừa ngừng anh nhoài người bò lẹ. Đến một gốc cây. Thịnh nhìn rõ hai gã công an nằm sát bên nhau. Hai gã cũng có tiểu liên. Mắt Thịnh sáng rực. Anh đợi. Khi hai gã ngồi dậy lắp đạn, Thịnh rút kíp lưu đạn. Muốn chắc ăn, Thịnh cầm trong tay một lát rồi mới liệng. Trái lựu đạn được tính đúng giây phút, rơi xuống đất là nổ liền. Hai gã công an tan xác.

Huấn phóng tới chỗ Sơn, hỏi bạn:

– Lựu đạn của bọn cóm hả?

– Không, của Thịnh đấy.

Huấn tặc lưỡi:

– Con nhà Thịnh muốn lọt vào mắt ông Hiền chắc?

Sơn chưa trả lời Huấn thì Thịnh đã bò về. Gặp hai bạn, Thịnh đưa hai tay lên mũi hít:

– Lựu đạn thơm quá. Hai ông cóm về châu Phạt tổ rồi.

Huấn thấy tâm hồn anh sôi bỏng lạ thường. Anh muốn làm một việc phi thường giống Thịnh. Bọn công an bắt rất hơn. Họ dồn hết nổi phẫn uất vào đám người buôn lậu. Sơn ấn mạnh vai Thịnh và Huấn ra hiệu nằm xuống. Anh hỏi bạn:

– Các cậu nghĩ thế nào?

Thịnh nói:

– Nghĩ chó gì, coi có thắng nó mới mong về. Đánh mạnh đi, nghĩ gì nữa!

Sơn nhét đạn thêm vào khẩu Colt 12:

– Cậu không chịu lượng sức mình.

Thịnh cãi:

– Bảy chiến sĩ cách mạng mà thua hai tiểu đội công an?

Sơn thở dài:

– Cậu luôn luôn quên lời ông Hiến. Chúng mình còn nhiều công tác khác quan trọng hơn là tính chuyện ăn thua với bọn cóm. Cậu nghĩ thế nào hử Huấn?

Huấn chưa kịp trả lời bạn thì những họng súng nghi ngờ của bọn công an xối xả khạc đạn vào những chỗ nấp của các anh. Những chiếc đèn bám cũng đua nhau quét ánh sáng tìm tòi kẻ địch. Sơn lo lắng.

Anh biết các anh khó tiêu diệt hết đối thủ. Trời dần sáng, vô phúc gặp quân đội tảo thanh phiến cộng qua đây thì vào tù cả lũ. Đợi đạn của địch ngưng nhả, Sơn hỏi lại Huấn:

– Cậu nghĩ thế nào?

Huấn suy nghĩ giây lát rồi đáp:

– Tớ có một cách thoát thân.

Sơn ngồi dậy:

– Nói ngay đi xem nào.

– Tớ ở lại, các cậu về.

Thịnh nói:

– Cậu định mạo hiểm một mình hử? Cho tớ theo với nhé!

Huấn chìa tay bắt tay Thịnh:

– Thế còn gì bằng.

Sơn dục:

– Cậu cho biết qua kế hoạch được chứ?

Huấn gật đầu:

98 | Duyên Anh

– Được, nhưng cho tớ đặt điều kiện với cậu.

Sơn hỏi:

– Điều kiện gì?

Huấn nhếch mép cười:

– Cho tớ hút một điếu thuốc lá.

Sơn chiều bạn:

– Đồng ý, nhưng phải để tớ che lửa.

Huấn rút thuốc lá che lửa hút. Sơn lột chiếc mũ đỏ của anh che trước mặt Huấn. Huấn hút gần nửa điếu. Sơn giật mình nói:

– Dập thuốc đi cậu!

Huấn bối rối:

– Gì thế, gì thế?

– Cậu hút thuốc “Oakland” nguy quá. Mùi

thuốc này thơm lắm. Chỉ lát nữa là bọn cóm đánh hơi. Chuồn sang gốc cây khác đi.

Ba người bò rạp sang một gốc cây khác. Bọn công an quyết diệt kẻ thù. Họ lại thả chó đi sục sạo anh em. Sơn dục Huấn:

– Kế hoạch thế nào?

Huấn chậm rãi nói:

– Tớ và Thịnh bỏ rơi các cậu, chúng tớ băng ngang trở lại biên giới. Cách đây độ năm trăm thước, chúng tớ xối xả bắn và rút lui âm ỷ. Bọn cóm phải rượt. Các cậu rảnh tay rút lui.

Sơn hỏi:

– Rồi số phận các cậu sẽ ra sao?

Huấn đáp:

– Số phận của chúng tớ nằm trong số phận của đảng. Ra sao cũng chẳng cần. Điều cần thiết là các cậu phải thoát và chở hàng về tận nhà.

Huấn vỗ vai Thịnh:

– Cậu đồng ý không?

Thịnh rút con dao đi rừng cắm phập vào thân cây:

– Đồng ý!

Tiếng chó sủa và tiếng đạn nổ xé không gian. Phút quyết định đã tới. Huấn bảo Sơn:

– Cậu cấp cho chúng tớ hai khẩu tiểu liên.

Sơn nói:

– Được, các cậu cần gì nữa không?

– Nếu có thể, cậu cho tớ mượn khẩu colt 12 của cậu nữa.

– Cũng được. Cậu có dặn dò gì không?

– Gặp ông Hiến cậu nhấn giùm, nếu chúng tớ bị chết...

Huấn ngừng lời. Biết ý bạn, Thịnh nói tiếp:

– Nếu bị chết, nhớ đặt tên hai chúng tớ ở hai đại lộ to nhất Sài Gòn nhé!

Sơn tháo súng mình trao Huấn. Anh bò tới chỗ Khải lấy thêm khẩu tiểu liên nữa. Xong, Sơn chìa tay bắt tay hai bạn:

– Chúc các cậu thành công.

– Yên chí, không dễ gì bỏ xác ở xó rừng này đâu.

Và mặc đạn của công an vèo vèo bay tới, hai anh lủi mất hút trong đêm rừng mù mịt.

Cách các bạn một quãng xa, hai anh dừng lại. Tiếng súng bây giờ ròn rã hơn. Bọn Sơn còn dè dặt. Huấn biết chắc vòng vây của bọn công an đang siết chặt. Họ nhất định bắt sống các bạn anh. Lòng thù hận dâng lên khóe mắt Huấn. Anh nắm chắc tay súng hướng về phía có những ánh đèn bấm đang quét sáng khu

rừng trước mặt anh. Và Huấn nhả đạn tới tấp. Anh hỏi Thịnh:

– Bắn đi cậu. Bắn cho bọn Sơn biết chúng mình đã ở xa các cậu ấy.

Thịnh tiếp tay bạn khắc đạn. Hai anh đã làm hoang mang bọn công an. Họ hướng hết họng súng về phía tiếng đạn nổ. Huấn nhếch mép cười thỏa mãn. Anh bảo bạn:

– Bọn chó chết vào tròng rồi. Nào, chúng mình cười cợt. Đợi tót rít một hơi thuốc lá đã. Bây giờ cậu Sơn không ngăn tót nữa.

Huấn lại móc túi lấy thuốc lá châm hút. Que diêm vừa xòe thì loạt đạn vèo vèo bay tới. Huấn cúi rạp, cổ hít một hơi thuốc thật dài cho hết cơn ghiền rồi dụi thuốc đi. Anh vùng dậy, hô lớn:

– Anh em rút hết sang biên giới!

Sợ tiếng nói của mình không được lớn lắm,

Huấn bảo Thịnh chụm tay vào miệng làm loa hô lớn hơn. Thịnh làm liền. Anh bịa thêm lời:

– Anh em rút hết sang biên giới! Đừng kháng cự nữa. Sơn đừng bỏ “hàng hóa” lại nhé! Rút lui ngay!

Tiếng của Thịnh vang tới lọt vào tai bọn công an, đồng thời lọt luôn vào tai các bạn anh. Mắt Sơn sáng rực. Các anh sắp thoát khỏi vòng vây. Bọn công an không bỏ mồi, họ truy kích đến cùng để trả thù cho đồng bọn của họ.

Hai anh chạy xa thêm. Dừng lại bắn vu vơ. Bọn công an tưởng các anh tẩu thoát, huy động hết lực lượng rượt đuổi. Con chó bẹc-giê dẫn đường. Nghe tiếng chó sủa sẵn mồi khá xa, Sơn ra lệnh cho anh em lần lượt băng rừng vượt chốn hiểm nghèo.

Huấn và Thịnh đến gần con suối nhỏ. Hai anh cảm thấy khát ghê gớm. Gục mặt xuống dòng suối, hai anh uống ừng ực. Nước lạnh làm hai anh tỉnh táo lạ thường. Thịnh hỏi Huấn:

– Liệu bọn Sơn chuồn chưa?

Huấn đáp:

– Cậu Sơn nhiều thủ đoạn lắm. Tớ chắc cậu ấy đang cho anh em rút rồi.

Im lặng một lúc, đột nhiên Thịnh nói:

– Còn hai đứa mình bao giờ rút đây?

Huấn lấp bằng đạn khác, trả lời bạn:

– Chúng mình đang cưới cạp mà.

– Liệu có xuống khỏi lưng cạp không hở cậu?

Huấn quả quyết:

– Xuống chứ!

Thịnh thắc mắc:

– Nhỡ ngã thì sao?

Huấn đập mạnh vào lưng bạn:

– Thì chúng mình nằm trên hai đại lộ lớn nhất Sài Gòn. Thí dụ đại lộ Bonard hay Catinat chẳng hạn... Kết cuộc của sự cưới cạp là thế. Làm cách mạng thì mong mỗi gì hơn là đi vào lịch sử. Trước hay sau cũng phải ngã. Tớ nói thực, tớ không muốn hưởng sự thành công. Nếu tớ còn sống và cuộc vận động lịch sử của chúng mình thành công, nhất định tớ về vườn câu cá.

Thịnh cười:

– Cậu lại muốn học đòi sự nói phét của Hồ Chí Minh rồi.

Huấn cãi:

– Tại sao tớ lại phải học đòi Hồ Chí Minh nhỉ? Nếu học thì tớ học cái kinh nghiệm... câu cá của ông ta thôi. Giá Hồ Chí Minh về câu cá thật, có lẽ ông ta không bị nguyên rửa như giờ đây. Cậu còn sống cậu sẽ biết, tớ sẽ về câu cá mà.

Thịnh chưa kịp nói thêm thì loạt súng tiểu liên của đối thủ lại ròn rã phóng tới. Những chiếc đèn bấm quét ánh sáng gần quá rồi. Thịnh nói:

- Chúng nó quyết tóm cổ bọn mình cậu ạ!
- Ừ, để xem chúng nó tóm bằng giá nào?

Hai anh dờn nhau. Mỗi người tìm một vị trí để ăn thua với bọn công an. Lúc này, hai anh không chịu nín nữa, kẻ thù đã tiến tới gần. Huấn nhả đạn tiếp đón. Một giọng nói trối lên:

- Buông súng hàng đi. Chúng mày hết đường chạy rồi.

Thịnh đưa súng lia một tràng về phía có tiếng nói. Bọn công an sôi máu bắn trả đũa gấp bội. Họ đoán được chỗ nấp của hai anh và khép kín vòng vây lại. Bắn vu vơ một lúc, bọn công an thấy hai anh im lặng, cũng lặng im. Một con chó béc-giê không làm nên chuyện. Nhưng Huấn rất cáu tiết. Anh đào một cục đất,

ném bộp trên lá khô. Con chó khốn nạn nhào tới. Anh rút khẩu colt vẩy đạn. Con chó kêu ăng ăng dẫy dựa trên vũng máu.

Bọn công an tiến lên áp đảo hai anh. Thịnh cúi tiết vùng lên ôm súng bắn lia lia vào đối thủ. Anh dòi chỗ nấp, say sưa khạc đạn. Bỗng Thịnh buông súng té nhào. Anh vừa bị trúng một phát đạn. Thịnh gọi bạn. Huấn chạy vội tới chỗ anh.

– Cậu bị rồi à?

– Ừ, ở gần nách. Chắc chưa trúng phổi, máu ra nhiều quá cậu ạ!

– Để tớ công cậu rút sâu vào rừng đã, rồi tính sau.

Giọng Thịnh mệt mỏi:

– Liệu công nổi không?

– Nổi mà.

– Hay...

– Hay gì?

– Hay cậu chuồn đi, để chúng nó tóm tó.

Huấn an ủi bạn:

– Đừng thất vọng cậu, tớ phải chiến đấu đến phút cuối cùng, chúng mình sẽ thoát.

Rồi không đợi Thịnh nói thêm, Huấn dìu Thịnh cổ lết sang bên kia dòng suối. Mất chó, bọn công an không dám liều lĩnh. Họ cố tình vây hai anh, đợi tới sáng sẽ bắt sống. Họ cũng không bắn rát như ban đầu. Vì thế Huấn mới đưa được Thịnh sang bên kia dòng suối.

Chọn một gốc cây, Huấn đặt Thịnh nằm. Anh đưa tay sờ vết thương của bạn. Máu vẫn chảy rỉ rỉ. Huấn rút khăn mùi xoa thấm máu. Thịnh kêu khát nước. Huấn để Thịnh nằm một mình. Anh xuống suối, cởi áo nhúng nước đem lên vắt vào miệng bạn. Xong, Huấn lau mặt cho bạn tỉnh táo.

Thịnh bị ra nhiều máu quá, người dần dần mệt đi. Giọng nói của anh yếu đuối rõ rệt. Huấn không biết phải làm gì. Anh nháy ra bờ sườn, chĩa súng sang kẻ thù quạt đạn. Rồi anh lại phóng về, đưa tay vuốt ve trán bạn. Thịnh thở dồn dập. Anh hỏi Huấn:

– Chúng nó còn theo bọn mình không?

Huấn nói dối bạn:

– Chúng nó rút lui hết rồi.

Thịnh muốn nhấc đầu lên. Huấn đặt đầu anh lên đùi mình.

– Chúng nó rút rồi à? Mình sẽ thoát à?

– Ừ, mình sẽ thoát.

Huấn sờ ngực bạn. Anh thấy tim đập rời rạc. Huấn nghiêng răng ken két. Tự nhiên, Thịnh tỉnh táo. Anh bảo bạn:

– Mình thoát chắc thú lắm.

– Ủ.

– Lãnh tụ chắc phục mình sát đất.

– Ủ.

– Ông Hiến phải xếp bọn mình ngang với các cậu Hạo, Thái, Sơn?

– Ủ.

– Tớ thích nhìn rõ cách mạng thành công cậu ạ!

– Tớ cũng vậy.

– Tớ không thích chết dang dở.

– Tớ cũng vậy.

– Tớ không thích họ lấy tên mình đặt tên phố!

– Tớ cũng vậy.

– Khi cách mạng thành công chúng mình

về Sài Gòn, các em quàng hoa vào cổ mình, sung sướng quá cậu nhỉ?

– Ừ.

– Cậu nhất định về nhà câu cá ư?

– Ừ.

– Tớ phải làm Bộ Trưởng cậu ạ! Tớ thích đi xe cắm cò sau một đoàn mô tô hộ tống. Như thế có đáng ghét không?

– Không.

Có tiếng chân lạo xạo. Huấn biết bọn công an đang chực rình vồ các anh. Huấn nhắc đầu Thịnh khởi đùi mình. Anh vợ lấy khẩu tiểu liên. Lại sờ tay vào vết thương của bạn. Máu còn chảy. Thịnh bắt đầu rên, đau đớn. Nhưng vẫn hỏi bạn:

– Cách mạng phải thành công, phải không Huấn?

Tiếng rên của Thịnh khiến tâm hồn Huấn se lại. Tiếng chân người nghe rõ hơn. Thịnh run rẩy nói:

– Cách mạng... Thành công sướng quá...
Câu nhỉ?

Huấn cúi xuống sát tai bạn nói tiếng “ừ” thật ngọt. Thịnh nghiêng mạnh đầu sang một bên. Và không bao giờ nói nữa. Huấn sờ ngực bạn. Tim Thịnh đã ngừng đập.

Lòng căm thù sục sôi. Huấn rọi tia mắt về phía có tiếng động. Một bóng người đang lăm lăm bò. Huấn đứng thẳng dậy, chúc mũi súng và bóp cò. Người công an lăn đi hai ba vòng. Huấn chồm tới lấy chân đẩy ngửa mặt hấn lên. Anh bắn nát mặt kẻ thù để rửa hận cho bạn.

Sau đó, Huấn lồng lộn sang bên kia dòng suối, bắn như điên cuồng. Anh không ẩn núp, vừa chạy vừa khắc đạn. Tới lúc gần hết đạn, anh bị một tràng tiểu liên của đối thủ quét nát ngực. Anh gục xuống chết ngay tại chỗ.

CHƯƠNG 12

Định hỏi người lính hầu cận:

– Có chắc hôm nay không?

Người lính lễ phép đáp:

– Thưa thiếu tá chắc. Nhân viên kế toán ở tòa hành chánh cho tin thì phải đúng. Chúng em hồi lộ thẳng cha ngót hai ngàn mà thiếu tá. Nếu sai, dễ gì nó sống nổi.

Định vén tay áo xem đồng hồ. Anh nói:

– Ba giờ rưỡi rồi.

Người lính hiểu Định sốt ruột. Hắn kiểm cách làm yên lòng anh:

– Bắc về mùa này hay bị kẹt lắm thiếu tá ạ!

Định vỗ vai hắn:

– Công xa kẹt sao được.

Người lính cụt hứng. Định kéo hắn ngồi xuống. Bọn anh đã chờ đợi từ trưa. Ngót hai chục người do Định chỉ huy chia ra ba tốp. Định và ba người ở khúc giữa gần bến đò Lăng Gù. Hai tốp kia canh chừng hai đầu, cách Định chừng năm trăm thước. Con đường Long Xuyên – Châu Đốc quãng này vắng vẻ nhất. Định và người lính ngồi ngay bên vệ đường như người khách bộ hành nghỉ chân. Nhưng sau lưng anh, nấp trong bụi rậm, hai khẩu tiểu liên nấp đạn sẵn sàng đang chĩa thẳng vào mục tiêu.

Định rút thuốc. Người lính vội móc hộp quẹt mời lửa giùm anh. Định hút một hơi thuốc dài, lắng tai nghe ngóng. Bỗng, anh khẽ lắc đầu. Người lính áp tai xuống đường một lúc rồi nói:

– Xe vận tải thiếu tá ạ!

Định ngạc nhiên:

– Sao chú biết?

Người lính nhe bộ răng vàng, cười:

– Em quen những vụ này quá mà.

– Chú không nhầm chứ?

– Chưa bao giờ nhầm cả thiếu tá ơi.

Định tròn đôi mắt. Anh chưa kịp hết sức ngạc nhiên thì chiếc xe vận tải tư nhân đã lù lù tiến tới. Người lính được thể khoe tài:

– Thiếu tá thấy chưa?

Định quẳng bao thuốc lá thơm. Người lính bắt lấy. Anh nói:

– Thưởng chú một điếu “con mèo” đấy.

Người lính cảm ơn rồi rút. Để hãnh thưởng thức chất khói cho hả hê, Định mới hỏi:

116 | Duyên Anh

- Thường trên xe có mấy người?
- Thừa thiếu tá hai.
- Những ai?
- Tài xế và phát ngân viên.
- Chắc chắn hử?
- Dạ, bồ nhà cho tin thì phải chắc chớ!

Định thắc mắc:

- Bồ nhà nào?

Người lính giải thích:

– Thằng nhân viên kế toán ở quận hành chánh đó thiếu tá.

- Nó là bồ mình à?

– Dạ, trước nó theo anh Hai. Sau xin là bụng về tỉnh mần việc. Anh Hai thương nó còn mẹ già, để nó về. Nó về mần ăn lương thiện

nhưng không quên anh Hai. Nó chẳng dám phản bội đâu thiếu tá ơi. Nó nói trúng phong phóc. Rồi thiếu tá coi!

– Các chú có úp vụ nào như vụ này chưa?

– Dạ chưa. Anh Hai không nghĩ ra. Chúng em chỉ úp xe đồ thôi. Thiếu tá hay thiệt tình. Vụ này ăn gấp mười các vụ xe đồ.

Định nhếch mép cười. Tên lính của bọn “phiến loạn” đã hết lời khen anh. Anh rút thêm điều thuốc đốt tiếp. Chợt Định liệng điều thuốc đập mạnh vào vai tên lính hầu cận. Hắn lại áp tai xuống đường. Lần này, mắt hắn sáng lên. Hắn nháy mắt, nói đủ nghe:

– Xe nhỏ thiếu tá ạ! Có lẽ nó đấy.

Hai người đứng dậy tiến ra giữa đường. Chiếc xe đang xả ga chạy nhanh bỗng nhả vơi ga. Người tài xế sang số xe. Xe chậm dần. Định quay lại nhìn. Xe mang biển số VVN734. Đích thực là xe chở lương của tòa hành chánh Châu Đốc. Định giục người lính:

– Ra tay đi!

Người lính giơ tay vẫy. Xe bóp còi inh ỏi. Mặc kệ. Hai người vẫn đứng nghênh ngang giữa đường. Chiếc xe bắt buộc phải chạy thật chậm. Và dừng lại. Họ chỉ đợi có thế. Mỗi người sang một bên hông xe, rút súng lục nhanh như chớp. Định ra lệnh cho người tài xế ép xe vô lẽ. Xong, anh mở cửa xe dùng súng nện vào ót người tài xế. Người lính làm theo Định, hạ người phát ngân trong khoảng khắc.

Định huýt sáo. Hai người từ trong bụi rậm băng ra đường. Đã được dặn trước, họ lúi hai cái xác bị đánh ngất giấu vào bụi rậm. Định ra lệnh:

– Không được giết họ.

Sợ bọn thuộc hạ quen giết người, Định dọa thêm:

– Ai giết họ sẽ bị xử tử.

Ngay lúc đó, tiếng động cơ nổ gần. Định giục người lính hầu cận.

– Leo lên xe ngay!

Tên lính hoảng hốt:

– Thiếu tá có biết lái xe không?

Định không trả lời. Anh leo lên xe. Người tài xế hoảng sợ chưa kịp tắt máy nên Định chỉ việc đạp “ăm-bay-a” sang số từ từ. Chiếc xe sau đang tiến tới là xe nhà binh. Tên lính hầu cận quay lại nhìn. Mặt hấn tái mét. Hấn lắp bắp nói:

– Xe... nhà binh... thiếu tá... ạ!

Định lơ là như không nghe rõ hấn nói gì. Người lính nói to hơn:

– Xe... chở... đông... lính quá... thiếu tá... ạ!

Chiếc xe sau bóp còi. Định ép sát bên lề cho nó vượt. Khi nó bỏ rơi xe anh một quãng xa, Định sang số “de”, lùi xe về chỗ cũ. Nét mặt Định rất bình tĩnh khiến người lính há hốc mồm kinh ngạc. Hấn càng tin Định là tay tổ trong nghề cướp cạ.

120 | Duyên Anh

Định thắng xe, tắt máy, rút chìa khóa “công tắc” vắt vào bụi rậm. rồi anh mới vỗ vai người lính, chậm rãi nói:

– Bận sau chú đừng la lối om sòm nữa nghe!

Người lính cúi đầu, vâng vê mép áo.

– Em xin lỗi thiếu tá.

Định an ủi hẳn:

– Lỗi làm gì, chú lo vác “hàng” xuống xuống đi.

Tên lính dạ dài. Hẳn còn cố dặn anh:

– Thiếu tá đừng nói vụ em la lối với anh Hai nghe.

Định gạt đầu. Trong nháy mắt, hai người đã rời chiếc xe, lẹ chân băng vào bụi rậm. Đi một quãng họ tới bờ sông. Nơi đó, một chiếc xuồng máy đang neo chờ họ. Người lính ném bao bạc

xuống xuống. Hấn cởi dây neo, giật máy. Định ngồi trên bao bạc. Chiếc xuống chạy sang bờ bên kia và men theo bờ cù lao Hòa hảo xuôi về mạn Châu Đốc.

Anh không cần lo cho đồng bọn. Họ đã có phương tiện để thoát thân. Xuống trôi cách bến đò Lăng Gù khá xa, Định ngả người nằm ôn dĩ vãng.

Định xuống Chợ Mới hôm trước, hôm sau bắt tay vào việc ngay. Anh dạy học ở bên Mỹ Lương. Ở đây buồn lắm. Nắng như thiêu như đốt, bụi bốc mù trời. Mưa ngày này qua ngày khác, đường xá lầy lội. Con gái đi xe đạp không thẳng, không chuông. Con trai ngờ nghệch, dốt nát. Đàn ông lắm lì, khó hiểu. Ông già búi tóc hay để lòa xòa dễ sợ. Nhưng tâm hồn mọi người đều chất phác, thành thực, dễ thương.

Bấy giờ, đúng đầu niên học, trường Mỹ Lương thiếu một giáo sư Anh Văn. Trên tấm bích chương, nhà trường đã quảng cáo với học sinh rằng sẽ có giáo sư Đoàn Thu, cử nhân Anh Văn từ Sài Gòn về đây dạy. Song, giáo sư

Đoàn Thu nào đó không về. Và Định, tự nhiên, phải nhận mình là giáo sư Đoàn Thu.

Một giáo sư bằng lòng về xứ khổ ho cò gáy này dạy học mỗi giờ nhận tiền thù lao bốn mươi đồng bạc là một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Thế mà đồng bào Mỹ Lương đã dám tưởng tượng. Nơi đây, người ta thăm nhuần đạo lý từ lâu. Lại không hay tiếp xúc với dân thành thị nên người ta dễ tin. Bởi vậy, chỉ cần một nhóm người biết lợi dụng những tâm hồn thành thực này, họ sẽ có một lực lượng đáng kể làm hậu thuẫn cho họ ở bất cứ một lãnh vực nào.

Định, tuy thật sự không có bằng cử nhân, nhưng anh tận tâm dạy dỗ học sinh. Và học đến đâu họ hiểu đến đó, nên học sinh rất mến anh. Tình thầy trò đang quyến luyến thì tháng sau, Định nhận được lệnh mới của ông Hiến. Lãnh tụ của anh muốn anh nhập vô sào huyệt của đám loạn quân, làm cố vấn cho họ và biến họ thành một đạo quân tiên phong của cách mạng.

Trước khi rời Mỹ Lương, Định sang Chợ Mới thảo luận cùng anh Đăng, anh Đăng bảo Định:

– Sống với bọn giặc cỏ rất khó mà cũng rất dễ.

Định hỏi:

– Khó ra sao?

Anh Đăng trả lời:

– Nếu chú không có gì hơn họ.

Định hỏi luôn:

– Còn dễ?

Anh Đăng mỉm cười:

– Nếu chú biết chơi trội hơn họ.

Định nói rất tự tin:

– Tưởng gì chứ chơi trội hơn bọn họ, em thừa tài.

Anh Đăng biết chắc thế nào Định cũng trả lời như vậy. Anh hỏi thêm như khích Định:

– Chú sẽ chơi môn gì?

– Đủ mọi môn.

– Nếu chú muốn thành công, tôi khuyên chú nên chơi một món thôi.

Định ngạc nhiên hỏi:

– Môn gì đó anh?

Anh Đăng buông hai tiếng gọn lọn:

– Cướp cạn!

Rồi anh không nói gì nữa. Mấy hôm sau có người dẫn Định vào sào huyệt của Huỳnh Văn Xiển. Hồi chưa bị Ngô Đình Diệm tảo thanh, Xiển là một trong những cánh tay mặt của Ba Cụt. Nay chủ tướng bị phản bội đến nỗi phải bỏ xác ở một nơi tầm thường hèn hạ. Xiển thương chủ, nhất định không chịu ra hàng. Ông kéo

một số tàn quân, lập sào huyệt, gây căm thù và quyết một sống một còn với anh em Ngô Đình Diệm.

Quân lính của Xiển là thứ quân ô hợp. Họ mang trong tâm hồn hai hình ảnh: hình ảnh của hiệp sĩ và hình ảnh của giặc cỏ. Họ không có tâm hồn chiến sĩ cách mạng như họ thường nghĩ là những người làm cách mạng. Thành thử, khi hình ảnh của tên giặc cỏ, che mờ hình ảnh của trang hiệp sĩ trong tâm hồn họ thì họ tàn nhẫn hết chỗ nói. Ngược lại, khi hình ảnh trang hiệp sĩ che mờ hình ảnh tên giặc cỏ trong tâm hồn họ, thì họ cũng thương nước thương nòi. Được cái, họ rất quý mến và trung thành với chủ tướng đến hơi thở cuối cùng. Phán bội, hai tiếng đó không bao giờ ám ảnh họ. Chủ tướng bảo họ lao vào chỗ chết, họ lao ngay, chẳng cần hỏi sự hy sinh đó sẽ đem lại kết quả gì.

Huỳnh Văn Xiển hãnh diện vì có đám thuộc hạ này. Năm nay ông ta chừng ba mươi sáu tuổi. Chưa lấy vợ. Thoạt trông bộ tóc đạo sĩ

kiểu Ba Cụt và đôi mắt điều hâu sắc như nước, người ta tưởng ông hung bạo lắm. Thực ra, Huỳnh Văn Xiển không đến nỗi nào. Bắt được đúng kẻ thù, ông ta không cần cố uống máu, mổ bụng moi tim nhậu rượu, cũng không dùng dao phóng giữa ngực rồi ngấm kẻ thù giãy dụa mà ngồi cười ngất như một vài đàn em của Ba Cụt. Ông ta chỉ dùng súng bắn nát ngực kẻ thù rồi sai thủ hạ quăng giữa rừng.

Huỳnh Văn Xiển chưa học hết lớp ba. Nên ông thường tỏ vẻ khao khát học và rất quý trọng người có học. Đối với đám thuộc hạ, ông coi như anh em. Tuy ông tự xưng là đại tá nhưng ông không bắt họ gọi ông là đại tá. Ông cho phép họ gọi ông là “anh Hai”. Hai tiếng này nghe nó thân mật và nặng tình huynh đệ.

Buổi đầu tiên gặp Định, Huỳnh Văn Xiển đã quý mến anh ngay. Ông ta cho rằng là người của ông Hiến lại làm giáo sư tất anh phải học giỏi. Định không biết mối dây liên lạc giữa Huỳnh Văn Xiển và lãnh tụ của anh ra sao. Song, cứ nghe Xiển nhắc tới tên ông Hiến bằng

một giọng cung kính thì anh cũng đoán được Xiển đã phục người lãnh tụ già này sát đất. Có thể, chỉ qua một sự trung gian mà Huỳnh Văn Xiển đã bị ông Hiến chinh phục.

Xiển phong luôn cho Định chức thiếu tá! Anh từ chối cách nào cũng không được. Đành nhận. Hôm ra mắt đám thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển, anh đã phải dỏ chút tài mọn. Y như một giang hồ mã thượng biểu diễn vài đường võ gia truyền để được giới lục lâm kết nạp vào đồng đảng. Ngón phóng dao tuyệt tác của anh làm lé mắt đám thuộc hạ của Xiển. Họ hoan hô anh ầm ỹ và bắt anh dạy họ sử dụng dao.

Hôm bàn chuyện “quốc sự” với anh, Huỳnh Văn Xiển tỏ ý rất lo lắng tầm hoạt động của ông ta càng ngày càng bị khép lại. Những nơi ông ta thu thuế, góp lúa nuôi quân đều bị lính của ông Diệm đặt chân tới. Để cứu vãn tình thế, Huỳnh Văn Xiển chỉ còn cách xua quân đánh cướp những chuyến xe đò hay tàu chở hàng trên sông Cửu Long. Nhưng những vụ cướp

cạn này cũng dần dần gặp trở ngại. Huỳnh Văn Xiển đang phân vân thì vớ được Định tới giúp một tay. Ông ta mừng ra mặt.

Xiển tưởng đảng của ông Hiến hợp với ông ta. Ông ta không may may nghĩ rằng, ông Hiến ngấp nghé cái lực lượng quân sự, tuy chẳng đáng kể song cũng có ích cho ông sau này. Xiển là một tướng cướp không thủ đoạn, nên bao nhiêu tâm sự, ông ta trút hết với Định. Anh nắm được những kẽ hở của Định để chinh phục ông ta.

Định thổi một niềm tin tưởng mới vào tâm hồn Huỳnh Văn Xiển. Anh nói đến nghệ thuật đánh du kích khiến Xiển khoái chí vô tả. Theo Định, với số quân của Xiển, nếu áp dụng chiến thuật du kích, muốn tiêu diệt, ông Diệm phải huy động cả thủy, lục, không quân đánh hàng mấy năm liền. Yếu tố chính của chiến tranh du kích là chiến tranh tâm lý. Định đề nghị Huỳnh Văn Xiển đừng xua quân lột đồng bào nữa. Cũng đừng chặn đánh xe đò hay tàu đò.

Như thế không hợp chính nghĩa. Mà không có chính nghĩa thì dễ bị kẻ thù làm cho cô lập. Và, bây giờ chỉ còn nước tan rã.

Anh đem kinh nghiệm phá rừng, trồng tía của các anh ở Ban Mê Thuật và khuyên Xiển bắt đám thuộc hạ trồng ngô khoai trong những ngày nhàn rỗi để có lương thực dự trữ, đề phòng một cuộc bao vây lâu dài. Huỳnh Văn Xiển đồng ý. Tuy nhiên, ông ta vẫn phân vân chưa chịu dứt khoát chuyển cướp xe đồ. Hiểu ý Xiển, anh hứa với ông ta rằng sẽ có những vụ cướp lớn hơn thay thế vào những vụ cướp xe đồ vừa kết quả ít, vừa bị dân chúng thù ghét, vừa dễ nguy hiểm.

Huỳnh Văn Xiển không tin chuyện này mấy. Ông ta muốn biết sự thật. Định phải ra tay. Chuyển cướp xe chở bạc của Tòa hành chánh Châu Đốc là chuyển làm ăn đầu tiên của Định. Nó sẽ làm thay đổi hết nếp sinh hoạt của đám thuộc hạ Huỳnh Văn Xiển. Nó sẽ làm lé mắt mọi người và biến tất cả thành những chiến sĩ tiên phong của cuộc vận động cách mạng

chống Diệm, chống Mao-Hồ, chống thực dân quốc tế. Điều đó là điều của lãnh tụ anh mong ước.

Chiếc xuồng máy vẫn chảy miết về miệt Châu Đốc. Định ngồi dậy rút thuốc lá châm hút. Anh nghĩ tới Thái, Hạo, Sơn, Huấn, Thịnh... Sơn thường chê anh nhiều tình cảm. Sự chùn tay không dám hạ người tiều phu trong khu rừng vắng mấy tháng về trước là một bằng chứng. Đến phút chia tay. Sơn vẫn còn chê anh. Định nhớ như in vào dạ những lời đối thoại giữa anh và Sơn:

– Tớ phải vô mặt khu của loạn quân Ba Cụt.

– Tớ nói Định đừng buồn nhé!

– Buồn gì?

– Cậu chưa đủ bản lĩnh sống chung với bọn ấy đâu.

Hôm ấy Định đuối lý. Anh đã nín thinh. Tự nghĩ, mình khó mà sống chung với đám loạn

quân. Và, con dao vấy máu của anh chỉ dùng để giết cá lóc miền Tây. Nhưng Định đã sống nổi với Huỳnh Văn Xiển, đã chinh phục được đám thuộc hạ của ông ta, đã một lần dẫn thuộc hạ rời sào huyệt đi cướp cạn. Con dao của anh không phải để giết cá lóc mà dùng để trở nên một bậc thầy.

Chính Định cũng không ngờ anh nhiều bản lĩnh thế. Bất giác, Định lại suýt soa cảm phục ông Hiển. Chỉ có ông Hiển mới đưa một người tầm thường đặt vào chỗ phi thường. Không được lãnh tụ khuyến khích, có khi nào Định nghĩ tới chuyện vùng vẫy biên thù với Huỳnh Văn Xiển.

Người lính hần cận chặn hỏi anh:

– Bao giờ làm nhiệm vụ khác, thiếu tá cho em theo với nhé!

Định gật đầu. Người lính nói:

– Hôm nay anh Hai mừng quá trời!

Và hấn khen anh:

– Thiếu tá tài số dzách!

Định mỉm cười nhìn sang bên kia sông.
Dòng nước Cửu Long êm êm không gợn sóng.
Người lính cao hứng cất giọng hát một bài
hành khúc đã quá cũ kỹ. Định thổi sáo theo.
Xuồng qua Châu Đốc, xuôi miệt Tân Châu và rẽ
vào con rạch nhỏ về sào huyết.

CHƯƠNG 13

Buổi sáng ở khu nhà ông Bôi thật vắng vẻ. Thái ngồi một mình. Anh rút thuốc hút liên miên. Từ ngày lìa rừng về đô thị hoạt động, Thái đắm nghiền thuốc lá. Phải suy nghĩ một chuyện gì là hút thuốc. Nằm ngửa trên ghế bố, anh nhả những vòng khói tròn. Rồi nhìn những vòng khói lên cao dần, lan tỏa, Thái thường khám phá được những kế hoạch mới làm điều đứng cảnh sát, công an của ông Diệm.

Tuân theo đúng chỉ thị của Đảng, Thái đã kết nạp được một số anh em. Mỗi người trong nhóm Thái lại kết nạp thêm bạn bè, anh em thân tín. Thành ra nhóm anh gồm toàn những phần tử nhiệt thành, không cần đề phòng sự phản bội. Vụ tổng tiền tại hiệu vàng Vạn Lịch

đã khiến ông Hiến hết lời ca ngợi. Thái ghi tậ vào tâm khảm câu so sánh của ông Hiến: “Chú chơi không thua gì Ký Con“. Nghe xong câu đó, Thái đờ đẫn cả người. Anh sung sướng muốn hét lên. Ít ngày sau, anh coi thêm vài vụ tương tự để gây sự hào hứng cho các bạn mới. Thái cũng xúc tiến công việc in truyền đơn, làm báo quay rô-nê-ô rồi bí mật nhét dưới ngăn bàn các trường trung học ở thủ đô. Mục đích của đảng là gây một niềm tin tưởng mới trong đám người trẻ tuổi nhiều bất mãn, sẵn tinh thần cách mạng, ham những công việc nguy hiểm, thường là học sinh. Bởi vậy, nhóm của Thái đã làm thức dậy trong lòng họ những nỗi bất bình với chế độ hiện tại. Anh đã nhóm chút lửa cắm phần vào tâm hồn họ.

Và Thái đã thành công. Những truyền đơn, những bài báo chống đối chính phủ của anh là những đề tài được anh em học sinh thì thầm bàn tán. Tư tưởng cách mạng thấm dần vô đầu óc họ, Thái chỉ chờ đợi thế, anh tung người của anh vào các trường ghi tên theo học. Những

người Thái chọn phải tỏ ra xuất sắc vài môn học. Đang học đệ nhị, anh bắt học đệ tam; đang học đệ tam, anh bắt học đệ tứ. Do đó, người của anh học lớp nào thường là cái đỉnh nổi nhất của lớp ấy. Khi người học trò giỏi dang và khiêm tốn thì bạn học tìm đến kết thân và ngưỡng mộ. Người học trò này nói gì là bạn bè nghe ngay, tin ngay. Dĩ nhiên, câu chuyện dần dần tới những tấm truyền đơn, những bài báo chống đối ông Diệm của đảng “Cách Mạng Dân Tộc”.

Nhóm của Thái đã kéo dần lớp trẻ tới cạm bẫy. Không cần chơi như Hạo, không chơi như các hội kín ngày xưa. Thái kết nạp đảng viên hết sức khoa học. Chẳng bao lâu, tại mỗi trường trung học công, tư Sài Gòn đều có một chi bộ hoạt động dưới quyền điều khiển trực tiếp của nhóm Thái. Nhiều anh em say sưa lý tưởng đến độ đòi gặp mặt Thái. Có anh gặp Thái, biết sơ vài việc Thái làm, bèn tình nguyện thôi học, bỏ gia đình, sống trong bóng tối với Thái và làm bất cứ công tác nào Thái giao phó.

Ông Hiến bảo các anh là những cái đầu tàu kéo những đoàn toa của thể hệ. Bây giờ Thái mới thấy đúng. Anh thấy trách nhiệm của anh nặng nề vô cùng. Chiếc đầu tàu mà đi trật đường rầy thì cả đoàn tàu sẽ bò ra đường sắt mà đổ nát đau thương. Thái rất sợ đổ vỡ. Nên luôn luôn ông tìm gặp ông Hiến. Tiếc rằng ông Hiến ít khi gặp mặt anh. Ông chỉ ra chỉ thị bằng mồm, nhờ ông Bôi nhắc lại.

Ba hôm trước, ông Hiến tìm đến Thái. Ông nhắc lại chuyện trung ương đang thiếu phương tiện tài chính và kêu gọi các đảng viên mới nên đi làm cán bộ chính phủ một thời gian như ông đã nói với Hạo ở tiệm cà phê khách trú. Thái thấy ông Hiến nhận xét đúng. Dưới mắt Thái, ông Hiến đã trở thành thần tượng. Vị thần tượng của anh nhận xét có bao giờ sai. Thái chấp nhận lời yêu cầu của người lãnh tụ già. Anh hỏi ý kiến anh em.

Trên năm chục người bằng lòng bỏ học hành để đi làm cán bộ, đi làm những hạt nhân cấy vào lòng đảng “Cần Lao” của Ngô Đình

Nhu. Ông Hiến hẹn Thái hôm nay tới nhà ông Bôi cùng với Hạo, ông sẽ đưa hai anh tới một nơi bí mật làm lễ tuyên thệ.

Căn nhà ở tron một cái hẻm sâu, chung quanh toàn khách trú. Ông Hiến đậu xe tốt ngoài đường. Ông dẫn hai anh lội bộ vô. Thoạt mới bước vào căn nhà, hai anh đều thấy một vẻ gì vừa âm u, rùng rợn, vừa trang nghiêm, đáng sợ. Chủ nhà cũng thuộc loại ông Bôi. Ông ta lẳng xẵng chào hỏi nhưng ông Hiến xua tay bảo im lặng. Một lát ông hỏi:

– Sửa soạn hết rồi chứ?

Ông chủ nhà kính cẩn đáp:

– Dạ xong rồi ạ!

– Ông bật đèn dùm đi.

Ông chủ nhà ngập ngừng:

– Dạ..., dạ... hôm nay điện bị cúp.

– Thì thấp nển vậy.

Ông chủ nhà bỏ vào. Một lát ông Hiến và hai anh theo ông ta vào phía trong. Ông chủ nhà kéo tấm màn. Hai anh nhận ra ngay một bàn thờ tổ quốc bài vị rất sơ sài, dưới ánh sáng leo lét của hai cây nến, chân dung ông Trần, đảng trưởng đảng “Cách Mạng Dân Tộc”... mập mờ hiện ra dưới đảng kỳ. Đỉnh hương nhỏ lan tỏa khói hương. Khói quện lấy đảng kỳ, lấy chân dung đảng trưởng không chịu bốc lên vì căn nhà bí quá.

Cảnh trí chỉ có thế mà khiến hai anh hồi hộp vô cùng. Hai anh cùng tưởng chừng đôi mắt sâu thăm thẳm và sáng rực của đảng trưởng, người anh cả của cách mạng, đang toát ra những tia nhìn tha thiết chào đón hai đứa em út.

Ông Hiến nói:

– Chúng ta bắt đầu làm lễ. Trong hoàn cảnh này, lễ tuyên thệ sẽ thật giản dị và lặng lẽ. Nếu

ở chiến khu của ta, anh cam đoan với hai chú rằng trong cuộc đời chỉ có một lần đáng sống thì đó là lần tuyên thệ dưới đảng kỳ.

Dứt lời, ông quay bảo chủ nhà:

– Cho tôi chén rượu nhỏ nhé!

Hai người dùng kim gài đầu chích vào ngón tay trở thật mạnh để máu chảy nhỏ giọt vào chén rượu. Hai anh cứ để máu chảy ra thật nhiều rồi in vào nền cờ. Như thế nghĩa là hai người đảng viên mới đã tình nguyện dâng máu mình cho lý tưởng, đã tình nguyện đem máu mình tô thắm màu cờ của đảng.

Ông Hiến nói:

– Ngày cách mạng của mình thành công, đảng kỳ sẽ dùng làm quốc kỳ bay phấp phới dưới trời Việt Nam. Hai chú có quyền tự hào rằng mình đã đổ máu cho sự phấp phới ấy.

Đặt ly rượu máu sát chân dung của đảng trưởng, ông Hiến nói:

– Nhân danh Đảng, nhân danh Tổ Quốc, tôi chứng kiến buổi lễ tuyên thệ hôm nay của hai chú. Nào, bắt đầu từng chú một.

Ông Hiến móc túi đưa cho mỗi anh một tờ giấy đánh máy. Ông bảo:

– Điền tên tuổi các chú vào những chỗ trống.

Hai anh đỡ lấy, làm theo lời dặn của ông Hiến. Xong xuôi đâu đấy, ông Hiến dục Hạo quỳ trước bàn thờ tổ quốc và đọc những hàng chữ đánh máy sẵn ở tờ giấy mà ông vừa trao. Hạo tuyên thệ. Anh ngược nhìn đảng kỳ, nhìn chân dung đảng trưởng rồi mới đọc:

– Bắt đầu từ giây phút này, tôi, Nguyễn Văn Hạo tức Nguyễn Hạo 22 tuổi đã trở thành đảng viên của đảng “Cách Mạng Dân Tộc”. Tôi nguyện sẽ trung thành tuyệt đối với lý tưởng của đảng, nguyện phụng sự đảng tới hơi thở cuối cùng. Tôi nguyện sẽ hy sinh xương máu của mình để hoàn thành cuộc cách mạng do

đảng vận động, nguyện sẽ đặt quyền lợi của đảng trên quyền lợi cá nhân. Tôi nguyện sẽ tuân theo mọi mệnh lệnh mà đảng giao phó. Không sợ khó, không sợ khổ, bằng lòng xông pha vào những nơi nguy hiểm mà không đòi hỏi đảng phải đền đáp công ơn. Tôi tuyệt đối giữ bí mật cho lãnh tụ, cho cơ sở của đảng và phát huy chủ nghĩa của đảng. Dẫu bị bắt, bị tra tấn, tôi chỉ còn biết chết, nhất định không hé răng khai báo.

Nếu tôi phản bội đảng, phản bội lãnh tụ hay nửa đường bỏ rơi đảng không có lý do, tôi sẽ chịu tội phản đảng: bị xử tử.

Hạo đọc xong, ông Hiến dục anh:

– Chú hớp nửa chén rượu máu đi.

Hạo nâng chén rượu thề, ực một hơi quá nửa. Rồi anh đứng lên, nghiêng mình trước đảng trưởng. Sau đó anh nhường chỗ để Thái tuyên thệ.

Thái cũng đọc những lời như trên. Chỉ khác tên tuổi và tên đảng. Buổi lễ tuyên thệ chấm dứt, ông Hiến nói:

– Nhân danh Đảng, nhân danh Tổ Quốc, tôi chấp nhận lời thề của hai chú và phong tuổi đảng cho hai chú.

Ông Hiến nhấn mạnh:

– Hai chú đã lên một tuổi đảng.

Và khuyến khích:

– Ráng làm cho tuổi đảng chồng chất trên đời mình.

Ông Hiến thổi tắt hai ngọn nến. Căn phòng tối mờ. Ba người kéo nhau ra nhà ngoài ngồi thảo luận chuyện gài cán bộ vào đảng “Cần Lao”. Ông Hiến hỏi Thái trước:

– Chú cho biết tinh thần của anh em?

Thái đáp:

– Anh em rất sốt sắng.

– Họ chấp nhận điều kiện của đảng chứ?

Thái nhìn người lãnh tụ già, mắt anh ngời kiêu hãnh:

– Thừa anh, dĩ nhiên họ chấp nhận. Nhiều người muốn dâng hiến cho đảng.

Ông Hiến nhếch mép cười:

– Bọn tuổi trẻ của thời đại đáng phục thật.

Thái tiếp lời ông:

– Vâng, họ đáng kính phục lắm. Có anh em con nhà khá giả, tương lai đầy rẫy, học hành đỗ đạt cao mà cũng dám hy sinh hạnh phúc của cá nhân mình cho lý tưởng chung của dân tộc. Thừa anh, nếu em nói không sai thì bất cứ thời đại nào chúng ta cũng thừa những con người dám làm những công việc vượt trên sức tưởng tượng của người khác.

Ông Hiền gật đầu:

– Chú nói rất đúng.

Quay sang Hạo, ông hỏi:

– Hạo nghĩ thế nào hở chú?

Hạo nói:

– Thưa anh, em đồng ý với Thái ạ!

Ông Hiền trở lại vấn đề:

– Chú Thái xúc tiến công việc tới đâu rồi?

Thái rút ở túi sau ra một bó giấy, trả lời ông Hiền:

– Mới có giấy khai sinh và ảnh của anh em.

Ông Hiền đỡ lấy bó giấy:

– Tốt lắm, chỉ cần thế thôi. Điều kiện nhận cán bộ của chính phủ Diệm hơi dễ dàng. Lúc đầu họ chỉ cần ba thứ: Giấy khai sinh, ảnh và đơn xin việc. Sau này sẽ bổ túc hồ sơ sau.

Thái hỏi:

– Thưa anh, đơn xin việc để anh làm?

Ông Hiền đáp:

– Ừ, để tôi lo liệu, anh em chỉ việc ký tên thôi.

Chợt ông nói:

– Chú đã ghi số thẻ căn cước của anh em chưa nhỉ?

– Thưa anh rồi ạ! Đằng sau mỗi tấm ảnh.

Ông Hiền có vẻ bằng lòng lắm:

– Bao nhiêu người cả thấy đây?

– Thưa anh chẵn năm chục.

– Chú không ép buộc người nào chứ?

– Dạ không.

146 | Duyên Anh

– Đảng không ép buộc ai khi người ấy chưa tuyên thệ, chưa hiểu hết chủ trương của đảng.

– Thưa anh, những người của em đều tình nguyện cả.

– Thế thì tốt lắm, anh rất cảm ơn chú. Còn chú Hạo?

Hạo cũng lôi ra một bó giấy. Anh nói:

– Em có bốn chục người thôi. Nếu anh cần thêm em sẽ lo liệu sau.

Ông Hiền lắc đầu:

– Đủ lắm rồi. Mình có ngót 100 cái nhân vào lòng đất “Cần Lao”. Nhân này nhất định sẽ không là... nhân vị.

Ông Hiền khoái chí một câu đùa có ý nghĩa, ông tiếp:

– Không là nhân vị mà sẽ là... nhân của “Cách mạng dân tộc”.

Hạo hỏi:

– Thừa anh, bao giờ họ khởi sự đi làm?

– Nội trong tuần này.

– Em hỏi để còn tính toán những vụ “làm ăn” khác.

Ông Hiền đề nghị:

– Bây giờ hai chú sống chung và hoạt động chung cho công tác kết quả hữu hiệu hơn.

Hai anh chỉ đợi ông Hiền đề nghị thế. Người nọ nhìn người kia, khẽ chớp mắt tỏ ý hài lòng.

CHƯƠNG 14

Mấy tháng sau, bọn Sơn đã có mặt ở Chợ Mới. Anh Đăng cho người liên lạc với Huỳnh Văn Xiển. Lúc này sự liên lạc đã bắt đầu khó khăn. Chiến dịch tảo thanh quân phiến loạn, dồn đám tàn quân của Ba Cụt vào ngõ bí. Các đồn bót mọc lên rất nhiều khiến sự đi lại phải dè dặt chứ không tự do như trước nữa.

Tuy thế, bọn Sơn vẫn vào được mật khu của Huỳnh Văn Xiển. Hôm ấy, Huỳnh Văn Xiển xua quân đánh lén một cái đồn mới thiết lập nên bọn Sơn không gặp Xiển. Chỉ gặp Định. Đó là điều mong ước của Sơn. Thật ra Sơn cũng chưa muốn tiếp xúc ngay với Xiển. Vì anh chưa hiểu hẳn ta ưa “ăn” món “thuốc” gì. Bốn người bạn trẻ, sau mấy tháng trời xa cách lại có dịp

gặp nhau, ai nấy đều vui mừng khôn tả. Nhất là Định, Định đang cô đơn. Anh nín lấy Sơn hỏi thăm chuyện trên rừng:

– Các cậu chơi “hách” lắm phải không?

Sơn đùa bạn:

– Đâu hách bằng cậu được.

Định tròn mắt:

– Sao cậu biết tớ hách hơn?

Sơn nhún vai:

– Ông Hiền chứ còn ai cho biết nữa.

Định sung sướng lịm người. Thì ra, Đảng luôn luôn có những con mắt theo dõi công tác của từng đảng viên. Định không thể ngờ, tiếng tăm của anh lại vượt lên cả cao nguyên heo hút. Anh nắm tay Sơn, hỏi bạn:

– Ông Hiền cho cậu biết những gì?

Sơn chưa trả lời Định vì ông Hiến chưa cho anh biết những việc Định đã làm. Anh chỉ phong phanh nghe tin rằng Định cướp cạn nổi tiếng đến nỗi đám thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển lé hết mắt. Nhưng muốn làm bạn đỡ cụt hứng, Sơn phiệu:

– Ông Hiến bảo cậu chơi không thua gì bọn gang tơ bên Mỹ, cỡ Al Capone!

Định móc túi lấy hộp thuốc “con mèo” tặng bạn. Sơn hỏi:

– Sang thế?

Định cười:

– Sang chó gì, thuốc này ở biên giới rẻ mạt. Vả lại tở đâu có mất tiền mua. Ở đây tha hồ hút thuốc “tự bản” chứ không phải hút thuốc đen như ở Ban Mê Thuột đâu.

Nãy giờ, Bách và Khải ngồi im nghe đôi đồng chí “tri kỷ” đấu, hai anh không hỏi han Định điều gì cả. Định chợt nhớ ra, anh hỏi Bách:

– Tại sao bốn cậu Mạo, Huấn, Thịnh, Nhân không xuống đây cả thầy cho vui.

Sơn đưa mắt ra hiệu cho Bách và Khải. Bức thư ông Hiến viết cho các anh, tuy đã bị đốt đi, nhưng các anh còn ghi nhớ lời ông Hiến dặn dò. Đó là mệnh lệnh của lãnh tụ. Bất cứ đảng viên nào cũng phải tuân theo và thi hành cho đúng. Dù rất tin cậy bạn, các anh vẫn không có quyền làm trái lời lãnh tụ. Bách đành kiếm có nói dối Định:

– Các cậu ấy chưa xong công tác.

Định hỏi:

– Công tác gì đấy?

Sơn trả lời thay Bách:

– Công tác gay go lắm. Ông Hiến chưa cho cậu biết à?

Định thành thực nói:

– Chưa, công tác gay go ra sao?

Sơn được dịp kể những chuyến băng rừng, vượt biên giới hiểm nghèo cho Định nghe. Định xuýt xoa có vẻ thèm thuồng lắm. Anh quên nhắc tới Mạo, Huấn, Thịnh và Nhân mà chỉ xoắn lấy chuyện buôn thuốc phiện lậu:

- Các cậu xục công an thế nào?
- Chúng tớ xục bằng súng tiểu liên.
- Bọn nó chết nhiều không?
- Chết như rạ.
- Còn bên ta?
- Bên ta luôn luôn vô sự.
- Tuyệt quá nhỉ?
- Ừ, tuyệt lắm.

Sơn thuật lại những phút hồi hộp căng thẳng toán bằng dao và tỏ ý tiếc không có Định tham dự. Khiến Định càng xuýt xoa:

154 | Duyên Anh

– Giá có tớ, các cậu đỡ lo mục này nhỉ?

Sơn đáp:

– Nhất định rồi, giá có cậu, bọn nó thưởng thức cái chết êm hơn.

– Thế các cậu xức chúng nó bằng cách nào?

– Cũng bằng dao nhưng vất vả lắm. Chẳng tin cậu hỏi hai cậu Khải và Bách mà xem.

Khải tiếp lời Sơn:

– Vất vả thật. Giá có cậu...

Khải muốn nói, giá có cậu thì không gây ra tiếng nổ và Huấn và Thịnh đã không chết. Nhưng anh kìm được câu nói. Định hỏi:

– Giá có tớ thì sao?

– Thì chúng tớ đỡ vất vả. À, nghe nói cậu nhiều tài “cướp cạn” lắm phải không?

Định vỗ vai Khải:

– Sơ sơ thôi. Mới làm ăn chừng chục cú. Cú nào cũng trôi lọt cả.

– Thế là hách hơn chúng tớ rồi. Cậu kể sơ qua những vụ làm ăn cho chúng tớ rút kinh nghiệm đi.

Định cười:

– Lại xỏ nhau rồi.

Khải bào chữa:

– Đâu có, tớ nói thật mà.

– Được rồi, để đến tối. Tớ đã lo cho cậu và cậu Bách hai chiếc ghế bố tuyệt lắm. Hai cậu nên nghỉ ngơi đi. Tớ có việc cần thanh toán với cậu Sơn.

Khải thấy Định nói rất hợp lý. Anh thèm ngủ hơn thèm hút thuốc, nói chuyện. Nên Khải đồng ý ngay. Anh kéo Bách theo Định. Chỉ chỗ và sai lính hầu cận sẵn sóc bạn, Định dẫn Sơn ra một khoảng xa. Cũng gần một dòng suối nhỏ, tâm sự.

Định kể chuyện chinh phục đám thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển bằng tài ném dao cho Sơn nghe. Định thú thật rằng, bị anh Đăng hích mạnh, tự ái của tuổi trẻ bốc lên, Định “sáng tạo” những vụ “cướp cạn” rất khoa học khiến Huỳnh Văn Xiển hết lời ca ngợi, từ chức thiếu tá, Xiển đã phong cho Định chức trung tá. Định nói:

– Quà miền Tây đấy Sơn ạ!

Sơn vỗ nhẹ vai bạn:

– Không chừng nay mai Huỳnh Văn Xiển dám phong cho cậu chức đại tá đấy.

– Chứ sao! Rồi ngày kia, nếu Xiển chết, tớ sẽ được đám thuộc hạ của hắn tôn làm “anh Hai”. Và, lúc ấy, làm loạn thiên hạ chính là tớ.

– Thế mà tớ tưởng cậu không đủ “thó” sống với bọn này.

– Phải rồi, cậu đã bảo tớ chỉ đủ khả năng giết... cá lóc.

Sơn đùa bạn:

– Nhớ dai thể.

Lúc ấy những kỷ niệm của tháng ngày sống ở rừng đồi Ban Mê Thuột dần dần hiện ra rõ rệt. Bất giác anh lại thấy yêu Sơn vô vàn. Công tác cách mạng làm con người ta chai đá, nhiều khi quên hết tình cảm. Đã có hồi Định ghét Sơn cay đắng. Bây giờ thì hết. Và bây giờ nếu có một đảng viên “công tử” nào mới nhập đảng, lại được Định “dẫn dắt”, chắc hẳn ta cũng sẽ ghét Định cay đắng.

Định nắm tay Sơn:

– Nhớ dai chứ. Hồi ấy, giá cậu biểu diễn cho tớ xem đường dao thấu phổi thì có lẽ tớ không chinh phục nổi Huỳnh Văn Xiển.

Định dẫn Sơn tới một căn nhà nhỏ ở chân núi. Đó là căn nhà riêng của anh, luôn luôn có một tên thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển đứng gác. Khi anh đến gần, tên thuộc hạ đang luyện

ngón ném dao. Định bấm Sơn đứng im xem hấn trở tài. Tên thuộc hạ có năm lưỡi dao. Hấn chôn một khúc cây lớn trước mặt, cách hấn chừng sáu thước, và lấy phấn vẽ hình ông Nguyễn Ngọc Thơ để làm mục tiêu phóng dao.

Tên thuộc hạ này cũng có đôi mắt hài hước. Hấn vẽ đôi mắt ông Thơ chiếc to chiếc bè. Ở ngực, hấn vẽ trái tim thật lớn rồi tô trắng xóa, ý nói tim ông Thơ là thứ tim đặc sệt chẳng có tình nghĩa chi ráo trọi. Trái tim đặc sệt ấy chưa được thưởng thức lưỡi dao nào. Vì hấn ta ném còn kém quá. Nhưng chung quanh trái tim đã nát bấy. Định ghé sát tai Sơn nói nhỏ:

– Tớ cuộc với cậu nào?

– Cuộc cái gì?

– Bây giờ nếu thằng này phóng trúng mũi dao vào trái tim, thế nào nó cũng nháy cốn hét lên.

– Tớ không tin.

– Vậy cuộc đi?

– Châu gì?

– Châu gì cũng được.

– Nhớ đấy nhé! Khi tó thắng cuộc và gặp hoàn cảnh thuận tiện hơn, tó bắt khao cái gì cậu đừng có chối nghe.

– Đồng ý.

Hai anh lại đứng im xem hai tên thuộc hạ phóng dao. Muốn khỏi làm hấn cụt hứng, Định kéo Sơn núp sau một lùm cây. Tên thuộc hạ phóng đủ năm lưỡi song không lưỡi nào chịu trúng tim ông Thor. Hấn kiên nhẫn bước tới khúc cây rút hết năm lưỡi dao ra. Và trở về chỗ cũ, bắt đầu từ lưỡi dao thứ nhất. Đến lưỡi dao thứ ba, quả nhiên tên thuộc hạ hét lên sung sướng. Hấn nhào nhanh đến khúc cây chiêm ngưỡng “tác phẩm” bất hủ của mình. Ngó trước ngó sau, hấn không thấy một ai để khoe. Hấn gật gù, lẩm bẩm tự khen mình hết lời.

Định hích khuỷu tay vào cạnh sườnn Sơn. Sơn nhìn anh, nháy mắt ra điều thua cuộc. Hai anh thoát khỏi lùm cây. Định lên tiếng:

– Giỏi quá ta!

Tên thủ hạ của Huỳnh Văn Xiển ngoảnh đầu lại. Mắt hấn sáng hấn lên. Hấn chưa kịp nói gì thì Định đã nói trước:

– Chú cướp nghề của anh rồi.

Hấn lúu rúu, cảm động khôn tả:

– Thừa..., thừa trung tá, mấy tháng trời mới trúng tim thẳng phản bội.

Định vỗ vai hấn:

– Chịu khó tập nữa đi, tha hồ nổi tiếng.

Hấn lễ phép nói:

– Dạ, đàn em đâu dám qua mặt trung tá.

Hai anh bỏ tên thuộc hạ ngán ngơ với lưỡi

dao trúng tim ông Thơ, đẩy cửa bước vô nhà. Sơn còn ngạc nhiên chưa hiểu tại sao tên thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển căm thù ông Nguyễn Ngọc Thơ thế, nên anh không ngó vội căn nhà của Định bài trí ra sao. Anh hỏi Định:

– Đây, sao nó không vẽ hình ông Diệm?

– Nó thù ít.

– Tớ tưởng ông Diệm mới là kẻ thù chính chứ. Ông ấy đuổi chúng nó như đuổi gà con.

– Cậu ngây thơ thế?

– Ngây thơ gì?

– Chúng nó vẫn tin rằng ông Thơ dụ Ba Cụt ra hàng rồi tóm cổ dâng cho ông Diệm làm quà ra mắt cho sự nghiệp chính trị của ông ta sau này. Bởi vậy dù ông Diệm bác đơn xin ân xá của Ba Cụt, dù Ba Cụt chết chém bởi chính quyền ông Diệm, chúng nó vẫn không thù ông Diệm bằng thù ông Thơ.

– Chúng nó yêu Ba Cụt lắm à?

– Yêu hơn cả bố mẹ. Dưới mắt chúng nó, Ba Cụt là thứ thần tượng. Phải công nhận Ba Cụt là viên tướng tài, tuy học vấn ít. Bù vào đó ông ta coi thuộc hạ của mình như em út, ông ta thương yêu họ, ăn nằm với họ, chia xẻ vui buồn với họ. Và xông pha trong lửa đạn, ông ta hoàn toàn đi tiên phong, nêu cao ý chí đấu tranh cho họ. Vì thế họ vừa yêu mến, vừa kính phục ông ta.

– Lạ quá nhỉ?

– Chuyện miền Tây mà. Cậu phải sống lâu ở đây mới hiểu rõ tâm hồn của đám giặc cỏ này. Cũng anh hùng ra phết. Họ phục ai là ca ngợi liền. Đã phục, không bao giờ phản bội.

– Họ có phục cậu không?

– Dĩ nhiên là có. Nếu không, cái thớ tớ làm gì được mang lon... trung tá cố vấn. Tớ dặn cậu một điều để chinh phục tình cảm họ.

– Điều gì?

– Những người hiện chung sống với chúng mình đây đều có lần chiến đấu dưới lá cờ Ba Cụt. Họ ví Ba Cụt như Quang Trung. Ví thế là lão. Nhưng họ dốt, học ít lắm. Chính Huỳnh Văn Xiển cũng chưa qua lớp ba. Họ không biết Quang Trung ra sao cả. Vậy khi cậu nghe họ ca ngợi Ba Cụt và ví ông ta với Quang Trung, ráng mà nghe cho say sưa rồi lựa lời bốc thơm thêm vào, đừng tranh luận, đừng phản đối gì hết.

– Nếu phản đối?

– Thì tớ không bảo đảm tính mệnh cho cậu đâu.

Sơn cười:

– Cậu dọa tớ đấy hở?

– Không dọa đâu, bọn họ coi Ba Cụt như ông thánh, ông thánh rất thiêng. Họ có bốn phận đối phó với bất cứ ai xúc phạm tới ông

thánh của họ. Tớ báo trước để cậu đề phòng
kẻo có ngày chúng nó trục hết bọn mình ra
khỏi đây thì Đảng khỏi nhờ.

– Yên chí mà, tớ sẽ nhớ điều cậu dặn.

Định vỗ mạnh vào lưng Sơn:

– Bây giờ cậu ngấm xem nhà tớ có đủ tiện
ngi không?

Sơn quan sát một lúc rồi chê:

– Thiếu điện.

– Cần quái gì điện. Giặc cỏ xài điện phí của
trời.

– Thiếu... đá cục.

Sơn có vẻ khoái chí lời chê của anh. Tưởng
Định bí, nhưng Định cười ha hả:

– Đá cục, đâu có thiếu. Trong cái bình thủy
của tớ lúc nào cũng đầy nhóc.

Định gọi tên lính hầu cận vào. Anh hỏi Sơn:

– Uống gì, Whisky soda hay Chianti?

Sơn đùa bạn:

– Của “cướp cận” hở?

– Không, của tụi buôn lậu như các cậu cống hiến.

– Cậu mà cũng đòi chơi cái trò đòi tiền mãi lộ à?

– Tớ không.

– Thế ai?

– Thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển.

– Cậu khuyến khích chúng nó à?

Huỳnh Văn Xiển là một thứ tướng cướp thật thà. Ông ta không có lập trường chính trị nên không có thủ đoạn vặt. Bởi vậy Huỳnh Văn Xiển kể hết sự thất bại và hết lời ca ngợi Định.

166 | Duyên Anh

Anh đã khéo léo ăn nói khiến Huỳnh Văn Xiển bớt buồn. Nhân đó, Định giới thiệu ba đồng chí của anh.

Huỳnh Văn Xiển niềm nở chào hỏi Sơn, Bách và Khải. Ông ta bắt thuộc hạ của mình dọn dẹp cho mỗi anh một căn nhà riêng. Bắt đầu từ hôm ấy, các anh là những vị cố vấn quan trọng của loạn quân Huỳnh Văn Xiển.

CHƯƠNG 15

Trong căn nhà nhỏ ở khu Bàu Sen, Hạo và Thái đang ngồi suy nghĩ trên mặt chiếc bàn tròn, tàn thuốc lá bừa bãi. Hai tách cà phê đã cạn. Các anh vẫn ngồi im. Thời gian trôi rất nhanh. Thái có vẻ sốt ruột, anh xem đồng hồ buột miệng:

– Năm giờ rồi. Sao mãi chúng nó không chịu tới?

Hạo thông thả đáp:

– Chúng nó sẽ tới. Nóng lòng làm gì.

Và để cho bạn quên những giây phút chờ đợi, Hạo bảo bạn:

– Chiều qua tớ gặp ông Hiền.

Thái hỏi:

– Ông ấy hài lòng không?

– Hài lòng lắm.

– Ông ấy cho biết bọn Sơn kéo hết về miền Tây với cậu Định rồi.

– Ông ấy có nói gì về hoạt động của Sơn ở cao nguyên không?

– Nói nhiều đến nỗi tớ thèm nhỏ rãi.

– Chắc lại vượt biên giới buôn thuốc phiện chứ gì?

– Đúng.

– Có được nổ súng không?

– Nổ như điên. Tớ khoái đánh công khai.

– Cậu ấy nổi tiếng lắm. Ai ngờ đâu “công tử” Định lại làm lé mắt tướng cướp Huỳnh Văn Xiển.

– Thế ông Hiến có hứa thêm gì sau vụ này của bọn mình không?

– Có. Ông ấy bảo chúng mình xuống với Định.

Thái búng tách một cái:

– Anh em lại được sống những ngày ở Ban Mê Thuột rồi.

Hạo nhếch mép cười:

– Đúng, nhưng gay go hơn.

Thái đùa:

– Gay go cũng chẳng sao, miễn là ăn cơm với cá lóc và đừng bị ăn canh cải với phở mát viện trợ Mỹ.

Hạo dụi mắt thuốc lá. Hất hàm hỏi Thái:

– Còn chất hít không?

Thái móc trong túi quần ra một bao “Lucky”:

– Còn nhiều, tha hồ hít.

Dạo này ông Hiến cấp cho mỗi anh sáu nghìn bạc. Các anh khởi cần phải tự túc. Vừa dư dả tiền tiêu, vừa có nhiều thì giờ hoạt động. Ông Hiến biết rằng đã tới lúc các anh phải tung tiền. Ông cũng nói, đáng lẽ các anh nhận được hơn số bạc sáu nghìn đồng, song hoàn cảnh hiện tại không cho phép. Riêng các anh, các anh cảm thấy số tiền mà đảng chi cho các anh đã quá đầy đủ. Các anh chẳng muốn đòi hỏi thêm.

Xé bao thuốc, Hạo đốt tiếp. Thái hỏi anh:

– Ông Hiến có đề cập tới chuyện “một phần ba” góp quỹ đảng của nhóm chúng mình không?

Hạo phà khói lim dim đôi mắt ra điều mơ mộng:

– Có cậu ạ!

– Ông ấy nói gì?

– Ông ấy vui vẻ lắm, khen ngợi hết lời. Cậu có biết chúng mình gây quỹ trung ương mỗi tháng bao nhiêu không?

– Bao nhiêu?

– Thì cứ tính đầu người.

– Chín mươi tên tất cả. Nhưng có nhiều cậu tình nguyện góp hơn số “một phần ba”, tớ tính sao nôi?

– Tự nhiên ông Hiến bỏ mục tình nguyện. Ông ấy muốn anh em đóng góp đồng đều.

– Vậy mỗi tháng, riêng hai chúng mình giúp Đảng bốn vạn rưỡi.

Hạo gật đầu:

– Đúng. Bốn vạn rưỡi nhiều chứ đấy cậu?

– Ừ nhiều.

– Đủ nuôi 90 đảng viên nòng cốt hoạt động trong bóng tối.

Thái giật mình:

– Mục đích của chuyện “một phần ba” đây hả?

– Ừ. Ông Hiến bảo thế. Đảng có nhiều đảng viên phải trợ cấp. Những người này quan trọng lắm. Không thể xuất đầu lộ diện bất cứ lúc nào như chúng mình đâu.

Thái có vẻ hãnh diện:

– Ông Hiến khen chúng mình cũng đáng lắm cậu nhỉ?

Hạo nhún vai:

– Lẽ tự nhiên. Cậu chưa biết nhiệm vụ mới của chúng mình ở miền Tây sau vụ này à?

Thái hỏi luôn:

– Nhiệm vụ gì thế ?

– Tôi chưa biết chắc nhưng hình như nhiệm vụ gay go chứ không phải chơi đâu.

Thái cười:

– Cậu lại quan trọng hóa vấn đề rồi.

Hạo làm như không thềm để ý câu chế diễu của Định, anh nói:

– Ông Hiến muốn xúi bọn Huỳnh Văn Xiển làm to phe.

Thái đang ngả lưng trên thành ghế, ngồi thẳng dậy:

– Làm to phe để làm gì?

Hạo kê bạn:

– Bây giờ cậu thích quan trọng hóa vấn đề rồi hử?

Thái gật gù:

– Ừ, tớ thích rồi.

– Hôm nọ ông Hiến bảo rằng đảng mình sắp chuyển sang giai đoạn hoạt động. Cậu có nghe không?

– Có.

– Các ông nhà mình muốn ra mặt với ông Diệm rồi đấy.

– Ra mặt ăn nhằm gì với chuyện to phe.

– Ăn nhằm chứ.

– Ăn nhằm như thế nào?

Hạo nhìn thẳng vào mặt Thái:

– Cậu khù khờ hay giả vờ không thèm hiểu?

Thái nhận luôn:

– Tớ khù khờ.

Hạo trách Thái:

– Thế thì vụ này xúi quẩy lắm. Ra tay với một thằng khù khờ trong vụ quan trọng này nhất định xúi quẩy.

Thái phá ra cười:

– Bố ơi! Sao bữa nay bố dị đoan thế? Bố nói hết chuyện cháu muốn biết đã.

Hạo không cười. Anh có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Giây lát, Hạo nói:

– Muốn làm cho đối thủ chú ý đến mình thì phải lên tiếng. Mà lên tiếng để đối thủ không dám coi thường thì phải ra mặt. Ông Hiền sắp sửa ra mặt đấy.

– Nghĩa là ông ấy công khai chống ông Diệm?

– Có thể thế. Nhưng ông ấy cần có món quà quý ra mắt ông Diệm.

– Cậu biết món quà ấy do ai làm chưa?

– Chưa. Nhưng ngoài bọn mình thì ai làm nổi nữa. Tớ không tự phụ đâu. Cậu thử nghĩ xem.

Thái ngẩn người:

– Này cậu, món quà ra mắt ấy ở đâu?

– Tớ cũng chưa biết, hình như ở miền Tây thì phải.

Thái vỗ đùi:

– Hèn chi ông Hiễn muốn xúi Huỳnh Văn Xiển, chắc ông ấy muốn nộp đầu Huỳnh Văn Xiển cho ông Diệm.

– Cậu nghi oan cho ông Hiễn rồi.

Thái cười hô hố khiến Hạo cười theo. Anh nói:

– Nhưng cậu Định chắc không chịu nộp đầu Huỳnh Văn Xiển nhỉ?

Hạo đáp:

– Dĩ nhiên. Ông Hiễn bảo hai thằng tâm đầu ý hợp lắm. Định nó nói gì thì Xiển nghe ngay. Cậu ấy được Xiển phong làm trung tá rồi đấy.

Thái há hốc miệng:

– Trung tá cố vấn! Có lẽ chúng mình xuống miền Tây, Xiển phải phong đến trung tướng!

– Chưa chắc đâu cậu ơi!

– Chưa chắc nổi gì nữa?

– Chưa chắc về miền Tây cậu đã ăn đứt được cậu Định.

Thái hơi ngượng. Hạo nói tiếp:

– Định nó cừ lắm nhưng một mình nó không thể huấn luyện nổi những tâm hồn giặc. Không đủ hơi phả cách mạng, phả lý tưởng vào tâm hồn họ.

Thái ngắt lời Hạo:

– Nên ông Hiến cho bọn Sơn về tiếp tay cậu ấy?

Hạo gật đầu. Anh nghiêm giọng lại:

– Và mai mốt chúng mình về nữa.

– Chúng mình về thật hở cậu?

– Về thật nhưng với một điều kiện.

– Điều kiện gì?

– Điều kiện là phải trót lọt vụ này. Cậu có thấy chạng đầu gay go chưa?

Thái không đáp. Anh nhìn lại đồng hồ. Gần sáu giờ rồi mà bọn đàn em của các anh vẫn chưa tới. Thái đâm ra sốt ruột hơn lúc nãy. Anh phàn nàn:

– Không hiểu sao chúng nó sai hẹn.

Hạo vẫn bình tĩnh:

– Cứ ráng đợi thêm mấy chục phút nữa. Hãy còn sớm mà. Tám giờ mình mới khởi sự cơ mà.

– Nhưng còn tính toán kế hoạch.

– Sớm chán. Dư thời giờ bàn bạc.

Hạo vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa. Anh đưa mắt ra hiệu cho Thái. Chờ tiếng gõ gấp hơn, bấy giờ anh mới ra mở cửa. Ba người thanh niên bước vào. Tên họ là Chấn, Thảo và Danh. Thái trách móc:

– Các cậu lỗ hện đấy nhé! Lý do?

Chấn phân trần:

– Xe bị đụng. Chúng tôi phải chờ điều đình!

– Xe họ đụng mình hay mình đụng họ?

– Xe mình đụng họ chúng tôi mới ở lại chứ xe họ đụng mình ở lại làm chi để lỗ hện. Mong anh thông cảm.

Hạo từ từ đứng lên. Anh đưa bao “Lucky” mời ba người:

– Xong rồi. Các cậu đốt thuốc đi. Cậu Thái xem cửa đóng kỹ chưa. Cậu Danh cho tôi mượn cây bút.

Danh rút viết nguyên tử đưa cho Hạo. Thái nói:

– Cửa đóng kỹ rồi. Thôi vào việc đi!

Năm người xúm quanh cái bàn. Họ theo lệnh đảng của họ, đêm nay nhất định làm ăn một mẻ thật lớn ở Chợ Lớn. Hạo vẽ địa điểm phải tới và sắp đặt địa điểm tiến thoái của từng người. Sở dĩ có vụ làm ăn này là vì ông Hiến bảo trung ương cần gấp một số tiền lớn để mua súng đạn cung cấp cho nghĩa quân. Theo lời ông Hiến, mình chỉ cần tụt tọt phương tiện một thời gian ngắn. Gây được một chút tiếng tăm thôi, tự nhiên súng đạn trên trời sẽ thả xuống mặt khu, tha hồ bắn nhau với quân đội ông Diệm.

Các anh đặt ngang vấn đề với ông Hiến rằng Mỹ không đời nào giúp mình súng đạn chống ông Diệm cả. Ông Hiến cười. Nhà lãnh tụ “Cách Mạng Dân Tộc” chê đàn em hơi ngây thơ. Súng đạn của Mỹ chống trả súng đạn của

Mỹ không phải chuyện lạ lòng mới xảy ra trên chiến trường của tiểu nhược quốc. Tại những nơi Mỹ đem cố vấn của họ tới “giúp đỡ” luôn luôn họ phải giấu kỹ mấy quân bài. Để cái chính quyền họ đang làm cố vấn hết bướng bỉnh, hết dở mặt. Bướng là cho họ “chui liền” để lật quân bài mới ngay lập tức. Vậy thì dầu Mỹ có tiếp tế súng đạn, lương thực cho nghĩa quân, họ chỉ tính tới một quân bài mà họ sắp chơi trò “cố vấn”. Đảng “Cách Mạng Dân Tộc” thừa hiểu thế. Nên chỉ đợi họ tiếp tế. Đối với bọn lái buôn súng đạn, trở đạn mấy hồi.

Ông Hiến đã giảng giải cho các đảng viên trẻ tuổi như vậy. Dĩ nhiên, các đảng viên trẻ tuổi tròn mắt khiếp phục tài lãnh đạo của ông. Sau đó, ông thúc giục anh em dùng hết khả năng để trung ương có tiền mua súng đạn mở màn một giai đoạn mới. Ông Hiến nói, có thể đảng lập mật khu và rút cán bộ nòng cốt vào đó chiến đấu trường kỳ với ông Diệm. Các anh đang thềm chiến đấu. Tuổi trẻ muốn thấy tương lai trước mặt. Nên các anh không

từ chối. Hạo và Thái cùng anh em nhóm của các anh tổ chức cướp một nhà băng nhỏ ở Chợ Lớn.

Các anh đã tính toán và dò xét thật kỹ lưỡng từ hai tuần trước. Nhà băng này nhỏ, lại chỉ làm việc ở tầng dưới nên rất ít nhân viên. Gác cửa chỉ có một gã chà-và và một người lính cảnh sát. Nhà băng hoạt động ngay tại thành phố chính lúc nào cũng tấp nập ồn ào. Đây là những lợi điểm cho vụ cướp ban ngày mà các anh tin tưởng sẽ thành công. Ba người do Hạo chọn để “chơi” vụ này toàn là tay “chiến” cả.

Chấn có duy-đô trước khi gia nhập tổ chức cách mạng, anh là đàn anh của đám du đảng Vườn Chuối. Từng đánh nhau với cảnh sát và rất ham mạo hiểm. Thảo biết quyền anh. Anh cũng là một thứ du côn học thức. Coi cảnh sát như trẻ con. Đặc biệt có tài “thối” xe hơi. Lái xe liều mạng hơn cả tài tử màn bạc. Danh là lính đào ngũ. Anh đi làm cách mạng để trốn mặc cảm hèn hất. Bộ năm này hợp sức, Hạo và Thái chắc chắn không xảy ra chuyện đáng tiếc.

Cắt đặt xong nhiệm vụ của từng người,
Hạo hỏi:

– Các cậu có đóng góp ý kiến gì không?

Danh nói:

– Tại sao không xức ngay từ lúc 7 giờ rưỡi?

Hạo xua tay:

– Như thế hỏng ngay. Đợi đúng 8 giờ thì mới có khách hàng vào nhà băng chứ. Mình đóng vai khách mà. Khách lấy tiền ra khỏi băng. Cậu đồng ý chưa?

Danh không hỏi nữa. Anh bằng lòng. Hạo vỗ vai Thảo:

– Chiếc xe ấy “huých” không?

Thảo cười tự mãn:

– Chrysler đấy anh ạ! Tôi thối hồi khuya của một thằng Mèo. Đã đổi số rồi.

Hạo khen Thảo:

– Cậu cừ lắm. Nhưng lúc nãy cậu điều đình bằng cách nào mà không bị lộ tẩy?

– May quá, sáng sớm đội xếp chưa bò tới. Tôi giả vờ làm người Phi Luật Tân. Ba xí ba xố tiếng Anh. Cậu Chấn thông ngôn sang tiếng Việt. Anh tài xế khăng khăng bắt đền một ngàn. Bọn tôi chỉ có năm bò. Anh ta không nghe. Rút cuộc, cậu Chấn phải tặng anh ta một trái vào gáy. Chúng tôi đành lộn về ổ, vẽ lại biển số nên mới mất thì giờ.

Hạo ngạc nhiên:

– Vẽ lại biển số làm gì nữa?

Thảo cười hô hố:

– Hèn chi anh không biết “thối” xe. Không về vẽ lại biển số, khi tỉnh giấc, tên tài xế taxi nhớ lại số xe mình đi trình thì lỗ mất việc.

Hạo đùa Thảo:

– Nếu tôi cũng biết thổi xe thì cậu làm gì còn nghề.

Thảo nói:

– Anh bao giờ cũng có lý.

Hạo vỗ lưng Thảo:

– Rồi cậu cũng được người ta khen mình luôn luôn có lý. Thế nào, xăng nhớt đầy đủ chưa?

– Thừa chạy khỏi Vũng Tàu.

Anh hỏi Thái:

– Máy giờ rồi cậu?

Thái đáp:

– Sáu rưỡi.

Hạo vươn vai một cái:

– Cậu nào không muốn ngủ gở thêm thì pha cà phê sữa uống. Riêng tớ, tớ cần phải ngủ một lát. Đúng 8 giờ Thảo hãy đánh thức tớ nhé! Thảo có cần xách cái xe đút vào ga ra gần đây không?

– Không cần anh ạ!

– Thôi, xong chuyện rồi nhé! Tớ ngủ đây. Cấm không được nói chuyện nữa. Cậu Danh làm ơn tắt điện đèn. Thắp ngọn nến thay đèn.

Danh tắt điện. Căn phòng tối om. Bốn người lại ngồi quanh cái bàn tròn, hút thuốc lá và thăm thì chuyện nhảm. Bên ngoài sinh hoạt thành phố bắt đầu trỗi dậy bằng những tiếng rao bánh mì. Trời sáng dần. Ngọn nến cháy gần hết. Các anh cũng đã cạn chuyện để đấu nhảm.

Chợt nghe tiếng Hạo hỏi:

– Đến tám giờ chưa?

Thái trả lời:

– Cứ ngủ đi, còn lâu bồ ơi!

CHƯƠNG 16

Chiếc xe Chrysler ghé sát lề bên phải. Hạo và Thái ngồi ghế sau. Thảo đóng vai tài xế. Thái đưa tay lên nhìn đồng hồ. Thiếu ba phút nữa thì đúng giờ hẹn. Hạo đưa mắt sang bên kia đường. Anh gật đầu bằng lòng ngay. Chấn và Danh đang phì phèo thuốc lá, cũng băng qua lộ sang bên phía nhà băng làm bộ như không quen nhau.

Hạo hỏi Thái:

– Khẩu tiểu liên nằm trong túi bao da có cồng kền không?

Thái đáp nhanh:

– Không.

– Cậu nhớ liệng cho Danh nhé!

– Được rồi, nhanh lên kéo nguội điện.

Hạo ra lệnh:

– Anh tài xế xuống mở cửa xe.

Thảo hấp tấp rời khỏi chỗ mình. Anh khúm núm mở cửa xe cho chủ ra. Hạo dặn:

– Đậu xe ở đấy nhé anh tài! Tôi vào băng lãnh tiền xong ra ngay. Đừng bỏ xe đi uống cà phê nghe chưa.

Hạo cố lên giọng hách. Anh nói thật lớn cổ ý để tên chà-và và người lính cảnh sát nghe rõ. Thảo lễ phép:

– Dạ...

Tiếng dạ ngân dài khiến người lính cảnh sát cảm thấy khó chịu. Hạo và Thái thông thả vô băng.

Ngay lúc đó, Chấn tới người cảnh sát hỏi chuyện phố xá. Anh rút thuốc mời người lính rồi nói chuyện trên trời dưới đất. Người lính vừa hút thuốc vừa vênh tai nghe chuyện của Chấn. Danh từ từ vào trong nhà băng.

Nhà băng này là chi nhánh của “The bank of Paris” nằm ngay ở cuối đại lộ Đồng Khánh. Vì là chi nhánh của băng cũng ở Sài Gòn nên nhà băng này chỉ có một tầng. Nhân viên chừng mười lăm người. Lúc ấy khách hàng chưa đông lắm. Có độ mười người. Bọn Hạo vừa vào tới bên trong là vội lật mũ ra kéo mặt nạ xuống. Các anh uy hiếp nhân viên của nhà băng ngay lập tức.

Hạo phô khẩu Walther, dọa:

– Dơ tay lên. Cầm kêu la, cầm nhận chuông, cầm nhúc nhích. Không nghe lời tôi bắn bỏ.

Lời dọa của Hạo đủ thì giờ để Thái lôi khẩu tiểu liên khỏi túi da. Anh lấp băng đạn. Tiếng sắt chạm nhau nghe ớn người. Thái chĩa hân khẩu tiểu liên:

– Đưa tay lên gáy, quay hết mặt vào tường.

Anh hất hàm giục khách hàng:

– Cả quý vị nữa. Làm ơn đi vào trong kia đứng với nhân viên của nhà băng. Mau lên!

Nhân viên nhà băng và khách hàng tái xanh mặt, run lấy bầy, tuân lệnh răm rắp. Thái liệng khẩu tiểu liên cho Danh. Danh bắt lấy liền. Hạo hất đầu. Thái xách cái túi da tới chỗ để tiền. Anh mở cánh cửa sắt, lách người vô.

Bốn nhân viên có nhiệm vụ thu và phát tiền úp mặt vào tường, hai tay chấp sau gáy. Khi Thái vô, một người chạy tới ngăn cản. Thái đá hấn một cú trúng bụng. Hấn nằm lăn rên xiết. Sợ hấn la to, Thái đập mạnh một cú vào gáy hấn. Kẻ xấu số chết ngất. Ba người hoảng quá, đứng im. Hơi thở của họ, Thái nghe rõ.

Ở bên ngoài, Thảo vẫn đứng ngoài cửa sau. Người chà-và ngồi hí hoáy viết chữ Ấn Độ chi chít trên tờ báo cũ. Chấn đấu lão say sưa hơn

lúc đầu. Người lính cảnh sát có vẻ chịu anh rồi.
Chuyện tới hồi người lính hỏi:

– Nhà bạn ở đâu?

Chấn xua tay:

– Xa lắm.

– Xa lắm mà ở đâu mới được chứ?

– Mãi Tân Định cơ.

– Ồ xa thật. Thôi rảnh cứ đến đây tìm tôi
nghe ông bạn.

Chợt nhớ ra điều gì người lính cảnh sát
nói:

– Ông bạn chờ tôi tí nhé! Tôi vào lấy cái
này ra ngay.

Chấn nín tay người lính cảnh sát thân mật:

– Rồi hãy hay mà, hút điếu thuốc này đã.

Anh móc hộp thuốc ba con số 5 thật quyến rũ. Người lính nheo mắt. Anh ta ngần ngại thò tay móc một điếu. Chấn quẹt lửa. Người lính đành nán lại thưởng thức thuốc lá Ăng Lê.

Bỗng từ bên kia đường, hai người băng qua lộ thật nhanh và đi thẳng vào nhà băng. Thảo biến sắc mặt. Chấn giật mình. Anh nháy Thảo. Thảo nhún vai. Nhưng chuyện ở bên trong khác hẳn. Mũi súng tiểu liên của Danh bắt hai người này chịu chung số phận với các nhân viên và khách hàng của chi nhánh “The bank of Paris”, một người cự nự:

– Tôi làm sao mà bắt tôi giơ tay?

Danh nhếch mép cười. Anh thử bình tĩnh để trả lời:

– Không làm sao cả. Chúng tôi cướp nhà băng, biết chưa. Muốn ăn dao thấu phổi hay muốn lòi thoi?

Hai người im bặt. Trong khi đó, Thái đang lượm từng sấp bạc nhét vào túi da. Hạo nóng

ruột nhào tới lượm tiếp tay Thái. Một mình Danh theo dõi đám người bị uy hiếp.

Thái hỏi:

– Chầu chưa?

Hạo đáp:

– Lượm sạch sẽ đi.

Thái dục Hạo:

– Thôi cậu ra đi. Một mình tớ đủ rồi.

Thái vừa nói dứt câu thì tiếng chuông reo âm ỹ. Thất kinh, hai anh đập rộng cửa chạy ra. Danh nhả luôn một tràng đạn. Một thân người gục xuống, dẫy dựa trên vũng máu.

Loạt súng làm nhân viên nhà băng và khách hàng bị uy hiếp nằm rạp cả xuống. Họ không chịu úp mặt vào tường nữa. Danh toan khắc đạn thị uy nhưng Hạo đã nhào tới, chụp lấy súng. Anh giục Danh:

– Giúp cậu Thái một tay và vù đi. Mọi việc để tôi xoay sở.

Tiếng súng của Danh khiến tên chà-và gác cửa và người lính cảnh sát giật mình. Họ lao vào trong. Chấn cũng theo vào. Người lính cảnh sát chưa kịp rút súng thì nhanh như cắt, Chấn đã dùng một thế nhu đạo quật anh ta bất tỉnh trên nền gạch hoa. Tên chà-và lộn trở ra, Chấn đuổi không kịp. Thảo thấy Hạo đuổi theo. Anh đã quăng khẩu tiểu liên cho Chấn và tặng tên chà-và một phát Walther.

Thái bảo anh em:

– Vù đi.

Bốn người bước giật lùi thật nhanh. Thảo đã mở cửa sẵn. Các anh lao nhanh lên xe. Thảo vẫn để máy chạy. Anh chỉ cần sang số, rồ ga. Chiếc xe gầm mạnh, lao đi.

Ngay lúc ấy một chiếc xe “díp” tuần tiểu của cảnh sát từ từ chạy tới. Nhân viên nhào

ra đường kêu cầu cứu âm ỹ, một giây hồi han, chiếc xe của cảnh sát nhấn ga đuổi theo chiếc Chrysler của bọn Hạo.

Đang thở phào vì tưởng đã thoát nạn, Chấn hỏi Hạo:

– Liệu được hơn một triệu không anh?

Hạo vuốt tóc:

– Có lẽ hơn.

Thái hơi thất vọng:

– Hơn một triệu mua được mấy ký súng? Chắc chắn phải vồ vài chục vụ nữa.

Thảo nói:

– Thì mình coi vụ này như một vụ thực tập.

Hạo hỏi Thái:

– Cậu có đồng ý với Thảo không?

Thái chưa kịp trả lời. Bỗng tiếng còi cấp cứu của cảnh sát rú lên. Thảo nhìn kính chiếu hậu. Anh hốt hoảng nói:

– Xe cảnh sát cấp cứu!

Hạo, Thái, Danh và Chấn cùng quay lại. Tiếng còi ré không ngừng. Xe cộ dạt sang hai bên đường nhường chỗ cho xe cảnh sát. Thảo hỏi:

– Làm sao giờ hai anh?

Hạo trấn tĩnh Thảo:

– Cứ lái xe cho thật “suya”. Không làm sao cả.

Chấn trách Danh:

– Tại cậu ham bắn quá!

Danh cãi:

– Nó bấm chuông báo động thì phải bắn chứ.

Chấn nói:

– Chuông của chúng nó có vang tới Sài Gòn đâu. Cậu hấp tấp quá.

Hạo nói lớn:

– Im hết đi! Hãy lo “chầu” đã rồi thoát nạn hãy phê bình.

Xe cảnh sát cách xe anh chừng một trăm thước. Hạo dục:

– Nhấn thêm ga cho nó đuổi chơi, Thảo.

Thảo tuân lệnh. Chiếc Chrysler lách bên này, lách bên kia. Cuối đường Đồng Khánh, bất chấp đèn đỏ, Thảo quẹo bên phải. Đường Nguyễn Tri Phương lớn lên trong nháy mắt, xe đã tới đại lộ Hùng Vương. Hạo hét:

– Đi chiều bên kia.

Chiều bên kia tức là ngược chiều. Thảo vẫn cho xe chạy trăm cây số một giờ. Đại lộ nhằm

lúc vắng người nên chạy lẹ, Những xe đi xuôi chiều, gặp chiếc Chrysler, tưởng như một con hổ dữ xông chuồng chạy thực mạng không cần biết chạy đi đâu.

Xe cảnh sát cũng chạy ngược chiều đuổi các anh. Bấy giờ các anh bỏ nó hơi xa. Nhưng nó không tha các anh. Hạo vừa quay lại nhìn nó vừa nghĩ kế hoạch thoát thân. Chợt một tia sáng lóe trong đầu óc Hạo. Anh hỏi:

– Có cậu nào dám liều không?

Thái nhìn anh:

– Liều gì?

Hạo mím môi dưới hai hàm răng:

– Liều ôm bạc nhảy xuống.

Danh tình nguyện:

– Anh để tôi tình nguyện cho.

Hạo xoa tay:

– Tiếc rằng cậu không biết chỗ gặp lãnh tụ.

Thảo nói:

– Cần gì phải liều. Tôi có ý kiến này.

Hạo chụp vội lấy:

– Ý kiến gì?

– Anh muốn xuống chưa?

– Rồi.

– Cả hai anh hử?

Thái xoa tay:

– Tớ ở lại xe với các cậu tới phút chót.

Hạo biết lòng tốt của Thái. Thái không muốn bỏ đàn em để thoát thân một mình. Nhưng một trong hai anh phải thoát. Súng đạn của nghĩa quân đang chờ các anh vác mớ tiền

202 | Duyên Anh

này về. Thái nhìn Hạo như khuyên anh nên hành động ngay kéo chậm trễ.

Hạo hiểu ý anh, nói:

– Cậu Chấn xuống với tớ.

Chấn hỏi:

– Có cần vác tiểu liên theo không?

– Khỏi.

Anh bảo Thảo:

– Cậu cho chúng tôi xuống đi.

Thảo ngó kính chiếu hậu. Xe cảnh sát mới qua bệnh viện Hồng Bàng. Anh nhấn thêm ga. Vượt lên một quãng. Thảo nhả ga, sang số và rẽ về bên trái. Anh thắng xe lại đổ Chấn và Hạo xuống đường Nguyễn Duy Dương. Thảo nhếch mép cười:

– Anh Hạo và cậu Chấn có thể vào chợ An Đông sắm sửa được đấy.

Chấn xách túi bạc. Thảo lùi xe về đường cũ và chạy thẳng. Xe cảnh sát bây giờ tới rất gần. Họ ré còi inh ỏi. Nhưng họ không hề biết mỗi đã bay khỏi chiếc Chrysler. Và hai kẻ ẵm bạc đang ung dung bước vào chợ An Đông.

Xe cảnh sát còn cách chừng năm chục thước. Thảo nói:

– Tôi liều đây anh Thái ạ!

Thái lạnh lùng:

– Liều đi, tôi cũng đủ gan mà.

– Anh và cậu Danh ngồi xích về bên phải, bám chắc lấy thành ghế trên.

Danh hỏi:

– Cậu chơi trò gì đấy?

Thảo không còn thì giờ trả lời. Anh nhả ga đợi xe cảnh sát lên gần cách độ mười thước. Thảo lại nhấn ga. Chiếc xe vượt lên. Hạo thắng

gấp, lùi lại và quay ngang. Chiếc “díp” của cảnh sát không thể ngờ chiếc Chrysler liều lĩnh đến thế nên không kịp đề phòng. Với tốc độ bắt buộc, nó xô rầm vào chiếc Chrysler.

Thảo nghiêng răng, dựa lưng vô ghế. Đôi tay anh giữa chặt tay bánh và chân đạp mạnh thắng. Chiếc xe của anh lật nghiêng. Còn chiếc “díp” bị bắn tung lên và bốc cháy. Thảo cố tránh nhưng ngực anh vẫn bị đạp vào tay bánh. Anh chết ngay trong xe. Thái bị Danh đè lên. Cả hai cùng ngất đi. Xe cảnh sát có bốn người đều văng khỏi xe và chết ngay tại chỗ. Máu óc phọt ra đầy đường. Chiếc xe bốc cháy trông rất kinh khủng. Một tai nạn chưa từng thấy ở Sài Gòn từ mấy chục năm nay.

CHƯƠNG 17

Chiều hôm sau, vẫn tại một căn nhà nhỏ ở khu Bầu Sen, nơi trú ngụ của hai anh, Hạo đang nằm hút thuốc lá ôn lại chuyện sáng hôm trước thì Chấn gõ cửa tới. Anh mong Chấn lắm. Để hỏi thăm xem bọn Thái đã bị thộp cổ hay trốn thoát mà chưa muốn về vì sợ cảnh sát theo dõi.

Chấn rầu rầu nét mặt vất tờ báo mới cho Hạo:

– Anh đọc bài bốn cột bên tay trái ấy. Tít hơi sôi nổi “Táo bạo như găng tơ Hiệp Chúng Quốc”. Bọn mình lên mặt báo cả rồi. Và có tin buồn đấy anh ạ!

Hạo giật mình. Anh ngồi nhồm dậy dụi thuốc lá:

– Tin buồn sao?

Chấn thần thờ:

– Thì anh cứ đọc xong bài báo đi.

Hạo dở tờ báo gấp tư ra. Anh tìm bài “Táo bạo như gang tơ Hiệp Chúng Quốc”.

Bài báo như sau:

“Sài Gòn – Vào hồi 8 giờ 30, một bọn cướp chừng năm tên đã tới chi nhánh của ngân hàng “The bank of Paris” úp một mẻ lớn. Bọn chúng dùng súng tiểu liên và súng lục kiểu ám sát uy hiếp nhân viên và khách hàng của ngân hàng. Một tên lái chiếc Chrysler đậu ngay trước cửa của ngân hàng, một tên vớ vắn tới cầm chân cảnh sát và canh phòng bên ngoài. Ba tên vào trong ngân hàng vơ vét, bịt mặt nạ hết.

Lợi dụng lúc chúng mãi cuỐm tiền, một nhân viên chạy tới bấm chuông báo động. Nhân viên này bị một tên hạ ngay bằng súng tiểu liên. Cảnh sát và người chà-và gác cửa

thấy súng nổ, chạy vào. Nhưng đều bị chúng dùng nhu đao quật ngã. Sau đó, bọn cướp chuồn gấp. Cả năm tên leo lên chiếc Chrysler tẩu thoát. Bất ngờ, đúng lúc xe tuần tiểu của cảnh sát tới. Hay sự thế, xe cảnh sát rượt theo chiếc Chrysler ngay.

Cuộc rượt bắt sôi nổi không kém gì những phim trinh thám, găng tơ trên màn ảnh. Tên lái xe của bọn cướp quả nhiên là một tài xế hữu hạng. Đường Đồng Khánh đông xe cộ như thế mà hần rồ hết ga lách tránh rất tài tình không gây một tai nạn nào. Tới cuối đường Đồng Khánh, chiếc Chrysler rẽ bên phải sang đại lộ Nguyễn Tri Phương rồi rẽ phải luôn sang đại lộ Hùng Vương. Đặc biệt chạy ngược chiều. Không biết đây là sự cố ý hay quýnh quá tên lái chiếc Chrysler không nhận ra hướng đi.

Bắt buộc chiếc xe cảnh sát cũng chạy ngược chiều. Tới khúc này chiếc Chrysler bỏ hơi xa xe cảnh sát. Cảnh sát đâu chịu mất con mồi lớn. Nhưng vừa lo bắt cướp vừa sợ gây ra tai nạn nên tốc lực của xe cảnh sát kém hẳn xe Chrys-

ler. Nhân viên cảnh sát đã báo tin cho các đồn bắt hay bằng máy siêu tần số. Họ tin rằng bọn cướp khó mà thoát khỏi lưới cảnh sát.

Bọn cướp chừng hiểu ý đó. Tên lái xe đương nhấn hết ga, bỗng nhả ga, lùi xe lại và bất thần quay ngang. Xe cảnh sát chạy thật nhanh, không đề phòng nên húc vào chiếc Chrysler. Một sự va chạm nảy lửa. Xe cảnh sát tung lên và bốc cháy. Xe Chrysler lật nghiêng. Nhân viên cảnh sát chết hết tại chỗ. Phía bọn cướp, tên lái xe vỡ ngực chết liền. Còn hai tên ngắt được xe cứu thương chở gấp tới bệnh viện cấp cứu. Lạ lùng nhất là không biết hai tên nữa đã ăm bặc thoát khỏi xe lúc nào. Cuộc điều tra của nhà chức trách đang tiến hành.

Theo sự dò hỏi của bốn báo phái viên thì sở dĩ khi tiếng súng nổ trong ngân hàng, dân chúng không ai hay gì cả vì lúc ấy có chiếc xe vận tải chết máy gần đó. Xe vận tải rồ ga ầm ỹ át cả tiếng súng. Đây chỉ là một lý do. Lý do thứ hai là bọn cướp đã bọc nòng súng bằng nỉ thật dày nên tiếng nổ có phần bớt to. Còn vụ

hai tên ằm bạc thoát nạn, có lẽ nhân khi xa xe cảnh sát, chúng đã nhảy đại xuống trốn mất.

Tuy nhiên, phải đợi hai tên cướp tỉnh táo, thăm vắn chúng thì mới biết rõ nội vụ. Một điểm đáng lưu ý là bọn cướp còn trẻ tuổi lắm. Độ ngoài hai mươi. Người ta ngỡ rằng tổ chức này rất chu đáo, biết tính toán kỹ lưỡng để khỏi lộ bí mật, biết cách úp lưới tại một nhà băng ít nhân viên và dám úp ban ngày. Đây có thể coi như vụ làm ăn của bọn gang tơ Mỹ. Táo bạo và sôi nổi như phim ảnh.

Nghe đâu số bạc bị chúng vét hết vào khoảng ba bốn triệu. Chúng tôi sẽ theo dõi vụ này và loan tin đầy đủ hiển bạn đọc”.

Hạo đọc xong bài báo, nước mắt anh ứa ra. Hạo cúi gầm mặt. Mãi lâu anh mới nói:

– Bọn khốn kiếp giết cậu Thảo rồi.

Chấn ngồi im. Nỗi buồn từ từ đi vào lòng anh. Bạn anh chết. Bạn anh sa lưới cảnh sát.

210 | Duyên Anh

Chấn cảm thấy mình hơi hèn đã thoát thân trong khi Thảo chết một cách hã hùng. Anh hỏi Hạo:

– Giờ tính sao anh?

Hạo đáp:

– Không tính sao cả. Cứ tiếp tục hoạt động. Cậu nản chưa?

Chấn xoắn chặt đôi bàn tay:

– Nản thế nào được trong lúc thằng bạn thân của tôi chết. Anh cứ tin tôi đi, nội nhật đêm nay nhất định tôi phải hạ mấy thằng cảnh sát.

Hạo đưa cánh tay áo chấm nước mắt. Anh ngẩng nhìn Chấn:

– Khoan hãy tính chuyện đó, chưa có lợi đâu. Theo bài báo thì mình đang giữ ba triệu.

Chấn cau sùn:

– Tụi nhà báo biết cái chó gì, chỉ nói phét!

Hạo đứng dậy, bước tới gần chỗ Chấn ngồi, vỗ vai Chấn:

– Hay chúng mình đếm cho rõ sự thật. Tôi nghĩ nhà báo nói đúng vì họ đã hỏi nhân viên ngân hàng.

Chấn nói:

– Vậy đếm làm gì nữa mất công anh ạ!

Hạo đồng ý. Anh suy nghĩ một lát rồi hỏi:

– Cậu biết rõ gia đình Thảo và Danh không?

Chấn trả lời:

– Tôi biết Thảo thôi vì tôi với nó chơi với nhau lâu rồi. Nhưng anh hỏi để làm gì?

– Nhiều việc cần lắm.

– Anh có thể cho tôi hay được không?

212 | Duyên Anh

– Được chứ, cậu cần phải biết.

– Chuyện gì đấy anh?

– Tôi muốn cấp cho gia đình Thảo một món tiền.

Chấn tròn đôi mắt:

– Anh lấy tiền của đảng à?

Hạo lắc đầu:

– Không, tiền của chúng mình.

Chấn càng ngạc nhiên:

– Tại sao anh lại bảo là tiền của chúng mình?

Hạo đưa bàn tay vuốt mặt:

– Vì đó là công lao của chúng mình. Giản dị lắm Chấn ạ! Khi tiền còn ở đây, nó chưa thuộc quyền đảng đâu. Chúng ta được phép chi dụng. Cậu thắc mắc à?

– Không. Sở dĩ tôi hỏi anh vì sợ anh lấy tiền cấp cho gia đình Thảo sẽ bị lãnh tụ khiển trách.

Hạo gật gù:

– Có thể bị khiển trách đấy. Nhưng đôi khi mình cũng nên tự ý quyết định. Gặp lãnh tụ mất thì giờ quá. Vả lại ngoài anh em mình, ai biết túi bạc kia bao nhiêu. Cậu đồng ý không?

Chấn chớp mắt thật mau:

– Tôi chưa phản đối anh điều gì mà.

– Cám ơn cậu. Vậy nhờ anh mang tiền tới nhà Thảo nhé! À quên, tình trạng gia đình Thảo ra sao?

Giọng Chấn buồn buồn:

– Bố Thảo từ Thảo rồi. Mẹ cậu ấy sống riêng với hai cô con gái. Cô lớn mới mười sáu. Bố Thảo lấy vợ lẽ. Thảo bắt mãi chuyện này nên cậu ấy mới làm du đấng. Cũng như tôi,

214 | Duyên Anh

tâm hồn nổi loạn, cần chống đối nhưng không biết chống ai. Cuối cùng chúng tôi chỉ có một lối thoát: đi đánh lộn. May gần đây gặp các anh chúng tôi mới thấy cuộc đời mình chưa hư hỏng. Tôi thương Thảo lắm. Cậu ấy đầy nhiệt tình và tha thiết với công việc của các anh. Mẹ cậu ấy không ngờ cậu ấy đã chết đâu anh ạ!

Hạo cảm thấy nỗi đau khổ lại hiện về. Nó len lén bò vào mắt anh khiến nước mắt anh lại ứa ra. Anh nói nhỏ:

- Nhờ cậu nói dùm với bà cụ cho thật khéo.
- Vâng, tôi sẽ nói Thảo đã nên người.

Hạo tưởng tượng mẹ Thảo là mẹ mình. Và chiều nào đó, bà cụ cũng được Thái tới an ủi rằng “Hạo đã nên người“. Lòng anh se sắt. Hạo chỉ tay về phía góc nhà:

- Túi bạc ở đằng kia, cậu đếm đủ một trăm ngàn đem tặng bà cụ.

Chấn phân vân:

– Nhiều thế anh?

– Nhiều gì so với mạng sống một thanh niên tài hoa như Thảo. Tôi muốn tặng bà cụ hết nhưng không thể được.

Chấn cảm động nói:

– Anh xử sự tốt quá, chắc linh hồn Thảo sẽ phù hộ cho sự nghiệp của chúng ta.

Chấn lặng lẽ tới chỗ túi bạc, bật đèn và đếm tiền. Hạo uể oải đặt mình xuống ghế bố. Anh rút thuốc toan châm hút. Nhưng nghĩa sao, anh lại vò nát điếu thuốc, vất đi. Hạo quảng bao “Lucky” và hộp diêm cho Chấn:

– Thuốc đây, hút đi cậu!

Một lát, anh gọi bạn:

– Này Chấn!

Đang thất túi bạc, Chấn quay lại:

216 | Duyên Anh

– Gì thế anh?

Hạo không nhìn Chấn. Anh vẫn nằm ngửa, một tay vát lên trán:

– Tôi nghĩ rằng cậu sẽ cần tiền.

Chấn lạnh lùng đáp:

– Tôi không cần đâu. Anh nghĩ sai rồi đó.

– Cậu sẽ cần mà.

Chấn trở lại chỗ cũ, gần ghế bố của Hạo:

– Căn cứ vào đâu mà anh bảo tôi cần tiền?

Hạo chỉ tờ báo:

– Vào tờ báo của tên phái viên chết dấp này.

Chấn ngán người ra, chẳng hiểu gì. Hạo giảng giải:

– Hiện giờ Thái và Danh chưa biết sống

chết ra sao nên chúng nó chưa biết manh mối gì cả. Nhưng có thể, chúng nó sẽ kiếm ra manh mối. Thứ nhất là khuôn mặt cậu. Tên chà-và và gã cảnh sát nhà băng rõ mặt cậu quá rồi. Thứ hai là không chịu nổi đòn, Danh sẽ khai hết. Cậu hiểu chưa?

Chấn đưa tay bẻ bảo rằng rắc:

– Nghĩa là tôi phải lánh mặt.

Hạo nghiêng người về phía Chấn:

– Đúng, cậu phải lánh mặt. Cả tôi nữa.

– Tôi đi đâu?

– Mùa này ở Nha Trang đông người tắm lắm đấy.

Chấn chụp lấy câu nói của Hạo:

– Tôi sẽ đi Nha Trang hờ anh?

Hạo ngồi dậy tiếp lời Chấn:

218 | Duyên Anh

– Và sẽ cần tiền. Các em ngoài ấy khá xinh. Tại sao cậu không nghỉ xả hơi vài tuần nhỉ?

– Còn anh?

– Tôi bị mất nạ không đứa nào nhìn rõ. Nhưng rồi chúng mình cũng rời Sài Gòn...

– Về đâu?

– Về miền Tây.

– Trốn à?

– Không, chiến đấu trả thù cho Thảo, Danh và Thái.

– Bao giờ rời Sài Gòn?

– Cậu đem hai chục ngàn ra Nha Trang, ăn tiêu hết rồi về miền Tây.

– Hẹn gặp anh ở đâu?

– Cậu cho địa chỉ gặp cậu đi.

– Anh cứ tới nhà tôi. À, tôi còn một thắc mắc muốn hỏi anh.

– Thắc mắc gì?

– Tại sao anh chỉ bảo Danh không chịu nổi đòn khai hết mà không bảo Thái?

– Vì Thái đã tuyên thệ!

Chấn không hỏi nữa. Hạo dục anh:

– Cậu lấy hai chục ngàn đi.

Chấn hơi nghiêng đầu, một cử chỉ bộc lộ sự đồng ý.

– Bao giờ tôi đi Nha Trang?

– Ngay chiều hôm nay.

Suy nghĩ giây lát, Chấn nói:

– Một tuần sau tôi về đấy nhé! Tôi không thích Nha Trang.

Hạo cho Chấn địa chỉ liên lạc ngoài ấy. Chấn chia tay Hạo. Còn lại một mình, Hạo nhớ mẹ, nhớ em khôn tả. Anh muốn về thăm nhà nhưng “chưa thành thân” nên đành gói ghém nỗi nhớ thương thật chặt.

Tối hôm ấy Hạo xuống nhà ông Bôi ở Hòa Hưng. Tình cờ anh gặp ông Hiến. Mọi bận muốn gặp ông Hiến phải nhờ ông Bôi đi tìm. Hôm nay thì không. Ông Hiến vẫn dang rộng đôi tay ôm lấy anh. Ông lại móc hộp thuốc ba số 9 châm lửa mời anh hút. Sau đó, người lãnh tụ già trầm giọng:

– Anh chia buồn với các chú.

Nước mắt người lãnh tụ ứa ra. Khiến tâm hồn Hạo nao nao. Anh nói:

– Lỗi tại chúng em chơi dở quá.

Ông Hiến an ủi anh:

– Các chú đâu có dở, bằng chứng là tiền nhà băng vẫn bay mà.

– Nhưng Thảo đã chết thảm khốc, Danh và Thái bị thọt cổ. Số phận của hai cậu ấy chưa biết ra sao.

Ông Hiền móc trong túi quần ra một tờ nhật báo gấp nhỏ trao cho Hạo:

– Báo sáng mai đây. Chú đọc chưa?

Hạo giở tờ báo. Lại tờ “Tin Sớm” mà chú Chấn đã cho anh đọc. Nhưng số này có đăng đầy đủ hình ảnh về vụ cướp nhà băng. Anh nói:

– Số này em chưa đọc.

Ông Hiền hất hàm:

– Thì đọc đi.

Hạo dán mắt vào cái tit bốn cột: “Bọn cướp nhà băng là người của nhóm hoạt động chính trị?”. Tuy có dấu hỏi sau cái tit lớn nhưng Hạo vẫn giật mình đánh thót một cái. Làm sao bọn nhà báo có thể biết rằng các anh thuộc một nhóm hoạt động chính trị?

Anh chăm chú đọc bài báo: “Như chúng tôi đã hứa hẹn với bạn đọc, số báo hôm nay chúng tôi tiếp tục điều tra vụ cướp táo bạo tại chi nhánh nhà băng “The bank of Paris“. Hẳn quý vị còn nhớ, cách đây mấy tháng, một vụ tổng tiền không kém phần sôi nổi đã xảy ra giữa buổi trưa tại tiệm vàng Vạn Lịch. Thủ phạm vụ này lọt lưới một cách êm ru. Mặc dù chủ nhân tiệm vàng Vạn Lịch đã trình cảnh sát nhưng tới nay, màn lưới cảnh sát vẫn chưa chịu bủa. Hoặc đã bủa nhưng chỉ dính mấy tay “mồi"! Nghĩ cũng buồn cho cảnh sát xứ mình.

Giở lại hồ sơ vụ tổng tiền tiệm vàng Vạn Lịch, chúng tôi nhận thấy một điểm đáng lưu ý cảnh sát. Đó là tuổi trẻ. Vâng, vụ tổng tiền này do những người tuổi chưa tới ba chục chủ mưu. Và vụ cướp táo bạo tại nhà băng “The bank of Paris” cũng do những người tuổi chưa tới ba chục chủ mưu. Phải chăng họ chỉ là một nhóm?

Chúng tôi gặp ông chủ tiệm vàng Vạn Lịch, hỏi han ông những chi tiết mà ông chưa kể hết

cho cảnh sát. Ông chủ Vạn Lịch phân vân mãi mới nói.

– Đúng như các ông nghĩ, còn một chi tiết quan trọng mà tôi không dám khai với cảnh sát.

Chúng tôi liền vồ lấy chi tiết quan trọng đó:

– Thưa ông, chi tiết đó ra sao ạ?

Ông chủ nói:

– Những người tổng tiền khuyên tôi đừng khai báo và hứa sẽ có ngày đền tôi số vàng họ tạm mượn.

– Họ có nói bao giờ đền không?

Ông chủ suy nghĩ giây lát rồi đáp:

– Có.

– Thưa ông bao giờ?

Ông chủ đưa ngón tay lên miệng, kẹp vào giữa hai hàm răng, dè dặt trả lời:

– Các ông đừng bắt tôi nói nữa.

Chúng tôi khuyến khích ông:

– Chúng ta đang sống giữa thời tự do, dân chủ. Ông đừng sợ một áp lực nào đe dọa. Đã có pháp luật và báo chí che chở ông.

Ông chủ tiệm vàng gượng cười:

– Họ không đe dọa tôi. Ông không tin họ là người lương thiện à?

– Biết đâu đấy chỉ là thủ đoạn của lũ bất lương. Chúng sợ pháp luật nên mượn chiêu bài đảng nợ, phái kia quyền tiền ông chứ gì?

Ông chủ tiệm vàng tròn xoe mắt:

– Sao ông biết?

Chúng tôi cười:

– Vì chúng tôi gặp những vụ này hoài.

Tới lúc này ông chủ tiệm vàng mới chịu khai:

– Vâng, quả thế, họ bảo tới ngày cách mạng của họ thành công họ sẽ trả lại số vàng đã mượn.

Căn cứ vào những lời tiết lộ của ông chủ tiệm vàng Vạn Lịch, chúng tôi nêu một nghi vấn: Phải chăng, bọn người cướp nhà băng “The bank of Paris” ở Chợ Lớn thuộc một nhóm hoạt động chính trị? Và nếu họ thuộc nhóm hoạt động chính trị thì thuộc nhóm nào? Chống đối hay Việt Cộng? Điều này cảnh sát sẽ trả lời nay mai. Tuy nhiên chúng tôi sẽ cố gắng vén màn bí mật trước ngày cảnh sát vén màn. Độc giả đón coi.”

Hạo giở lại trang nhất. Mắt anh dán vào những tấm ảnh. Chiếc Chrysler của các anh nằm ngang, lật nghiêng và chiếc xe cảnh sát bốc cháy trông rất hãi hùng. Thảo được lời

khỏi xe. Người ta đặt anh nằm trên chiếc băng ca. Phóng viên tờ “Tin Sớm” chụp được kiểu này. Dưới chân ảnh ghi: “Một trong năm thủ phạm vụ cướp nhà băng đã chết”. Mắt Hạo hoa lên. Ông Hiến ngồi cạnh Hạo, vỗ vai anh:

– Chú đọc xong chưa?

Hạo giật mình:

– Thừa anh xong rồi ạ!

Ông Hiến có vẻ suy tư:

– Rắc rối chứ không phải giản dị đâu. Tôi ngại chú Danh quá.

Hạo hiểu ý ông Hiến, nhưng anh vẫn hỏi:

– Thừa anh, anh ngại điều gì?

Ông Hiến đáp:

– Tôi sợ chú ấy không chịu nổi đòn của cảnh sát.

Hạo trao tờ báo cho ông Hiến. Anh nói:

– Điều ấy kể cũng đáng ngại song không đáng sợ lắm. Em đã đề phòng cả rồi.

– Chú đề phòng ra sao?

– Tạm thời em để Chấn đi Nha Trang.

– Chú ấy đi chưa?

– Có lẽ giờ này cậu ấy đã tới Biên Hòa.

Ông Hiến đưa tay lên cảm xoa những chiếc râu mọc ngắn. Ông trầm ngâm một lát rồi mới hỏi Hạo:

– Còn chú?

– Mai em rời xóm Bầu Sen.

Ông Hiến khen anh:

– Anh biết mà, anh tin em lắm, lúc nào em cũng sáng suốt. Chỉ có em mới xứng đáng ngôi vị lãnh tụ sau này.

228 | Duyên Anh

Hạo đang buồn rầu chán nản, tự nhiên ông Hiến xua đuổi hết nỗi chán nản vây quanh tâm hồn anh. Anh khẽ mỉm cười, cúi đầu nhìn dây giày. Bây giờ ông Hiến vào đề chính:

– Hàng hóa chú để đâu?

– Ở Bầu Sen.

– Sao chú không mang lại đây?

– Đọc báo, em đâm ngại. Nếu để một người đứng tuổi, công an đỡ để ý.

Ông Hiến vỗ đùi đét một cái:

– Hậu sinh khả úy. Chú hơn anh thật rồi.

Hạo khiêm tốn:

– Anh dạy quá lời.

Ông Hiến trở lại chuyện “hàng hóa”:

– Nghe báo chí nói thì mẹ này các chú kéo được ba, bốn triệu hở?

– Chúng em không đếm. Báo chí mới chỉ phỏng đoán.

– Nếu đúng như báo chí đoán, anh em mình sẽ có một mớ súng đạn bắn nhau với ông Diệm.

– Em cũng mong vậy.

Chợt ông Hiến hỏi:

– Ngõ của chú chiếc xe hai ngựa của tôi vô lọt không?

– Lọt anh ạ!

– Vậy anh em mình chở món hàng ấy đi.

– Ngay bây giờ.

– Ừ, ngay bây giờ.

Luôn luôn ông Hiến để câu “ngay bây giờ” vào cuối câu chuyện. Ông không cần vội vàng, hấp tấp. Và luôn luôn ông thành công. Người

230 | Duyên Anh

lãnh tụ già dìu đàn em ra khỏi căn nhà của ông Bô. Hai người leo lên chiếc xe hai ngựa chạy về miệt Chợ Lớn:

Ngồi trên xe, Hạo hỏi:

– Chuyện về miền Tây thế nào anh?

Ông Hiến nói:

– Đã tới lúc rồi đấy.

– Tuần này liệu chúng em bỏ Sài Gòn được chưa?

– Nếu chú muốn, bỏ lúc nào chẳng được.

– Vậy thì em đợi cậu Chấn về rồi cùng xuôi Hậu Giang. Anh có ý kiến gì không?

– Tôi có một ý kiến.

– Anh cho em biết được chứ?

– Ý kiến này bí mật lắm. Nhưng chú thì tôi cho biết. Một mình chú thôi đấy nhé!

– Vâng, xin anh cho em biết.

Ông Hiến lạnh lùng nói:

– Tôi muốn cướp mặt khu của Huỳnh Văn Xiển.

Hạo tròn mắt:

– Huỳnh Văn Xiển là đồng minh của mình.

Ông Hiến cười:

– Ai bảo chú thế?

– Em tưởng.

– Anh em mình đâu có thể hạ mình làm đồng minh với tội giặc cỏ. Hạ mình một giai đoạn là quá lắm rồi. Anh nói chú hiểu chứ?

– Dạ, sẽ thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển?

– Đúng.

Hạo không hỏi thêm. Ông Hiến cũng không nói thêm.

Chiếc xe tới đại lộ Thành Thái thì rẽ bên phải, chạy ngay vào con ngõ nhỏ. Ông Hiến ngồi chờ trên xe. Hạo mở cửa vào nhà xách túi bạc. Khi nâng túi bạc, Hạo chợt nhớ tới Danh và Thái. Chưa biết số phận ra sao. Nhưng Hạo biết, họ sẽ bị tra tấn để khai mọi chi tiết. Mà cái chi tiết đáng “ăn đòn” đau nhất là chi tiết chính trị. Hạo không thể để họ thiệt thòi. Anh nghĩ rằng, nếu họ hy sinh tính mạng, gia đình họ phải được đền bù. Hoặc nếu họ mang cái thể xác bệnh hoạn trở về, họ cũng phải cần có tiền để bồi dưỡng lại sức khỏe.

Nghĩ thế, Hạo bật đèn, mở túi bạc móc ra bốn năm kẹp giấy năm trăm. Anh gói vào mảnh giấy dầu và cất trong rương hành lý. Xong Hạo tắt điện rồi xách túi bạc ra.

Ông Hiến vẫn để máy chạy. Hơi sốt ruột một tí vì ông ngỡ Hạo dấu túi bạc ở chỗ kín đáo hoặc phải ngụy trang. Tới khi Hạo ra ông hỏi:

– Sao lâu thế?

Nhanh trí khôn, Hạo đáp:

– Em phải dồn bạc vào cái túi khác.

Người lãnh tụ già dục:

– Lên xe đi!

Hạo từ chối:

– Anh về một mình.

Ông Hiến ra lệnh:

– Không được. Tôi muốn nói chuyện với chú một lát.

Hạo vâng lời. Chiếc xe từ từ ra khỏi ngõ hẹp của khu Bầu Sen. Ông Hiến bót hồi hộp. Lái xe một tay còn một tay móc thuốc lá, ông mời Hạo:

– Hút cho ấm lòng chú.

Hạo chìa tay. Anh châm lửa hút. Chiếc xe rẽ vào Chợ Lớn và rẽ hết phố này sang phố

234 | Duyên Anh

khác, không chịu ngừng. Đợi Hạo hút hết điếu thuốc, ông Hiến nói:

– Anh em mình bước vào sự nguy hiểm rồi đấy Hạo ạ!

Hạo gật đầu.

– Bao giờ mình chẳng cảm thấy nguy hiểm, thừa anh?

Ông Hiến cười:

– Nhưng bây giờ nguy hiểm tột độ. Chú đọc kỹ bài báo rồi chứ?

– Vâng.

– Chẳng lẽ cảnh sát lại ngu hơn nhà báo!

– Em cũng nghĩ vậy.

– Thế nào chúng nó cũng phải khám phá ra manh mối. Tôi sợ vụ này vượt khỏi tầm khai thác của cảnh sát.

Hạo hỏi:

– Có thể chúng nó chuyển các cậu ấy sang sở “nghiên cứu chính trị” không?

– Chắc chắn thế rồi. Từ đó sẽ lân la tới những vụ truyền đơn, diễn thuyết, vân vân...

Hạo nhìn ra ngoài cửa xe. Anh mừng tượng ra quang cảnh tra tấn thật dã man. Lúc ấy con người chỉ là con chó. Một con chó hèn hạ, dè tiện không chịu nổi sự hèn hạ của thể xác. Và con người chó đó sẽ làm bất cứ việc gì để sống. Mặc dù đã tuyên thệ, Hạo không tin rằng Thái sẽ giữ nguyên vẹn sự bí mật cho Đảng. Đảng nào Thái cũng nguy. Nếu Thái khăng khăng không nói, công an sẽ đánh anh đến chết. Nếu Thái nói, cơ sở vỡ lở, Đảng sẽ kết án tử hình Thái.

Đang suy nghĩ miên man, chợt ông Hiến hỏi:

– Chú nghĩ gì thế?

Anh lặng lẽ đáp:

– Em nghĩ tới Thái.

Ông Hiền rẽ sang bên phải, vào một con phố nhỏ. Ông cho xe chạy chậm chậm:

– Chú có tin rằng chú Thái giữ đúng lời thề không?

– Em không tin.

– Nghĩa là chú Thái sẽ phản bội?

– Không hẳn thế.

Ông Hiền có vẻ cáu. Người lãnh tụ già dần giọng:

– Vậy thế nào?

Hạo nhìn thẳng vào khuôn mặt ông Hiền. Nhưng lúc ấy ông đang chăm chú lái xe nên anh chỉ thấy một bên. Anh không biết đôi mắt người lãnh tụ lúc ấy có sáng rực như sao hay không. Hạo trả lời:

– Thưa anh hơi khó nói một chút.

– Chú cứ nói đi.

– Thưa anh, hồi còn trẻ, anh đã bị bắt lần nào chưa?

Người lãnh tụ cười gằn, đầy kiêu ngạo:

– Tôi vào tù như đi chợ.

– Thưa anh, có bị tra tấn không?

– Chú hỏi làm gì thế?

– Thưa anh, hỏi để biết.

– Chú cần biết lắm à?

– Vâng.

– Chúng nó đánh tôi chết lên chết xuống.

– Anh không được thưởng thức đòn nào “êm ái” cả phải không?

– Sao lại “êm ái”?

Hạo đưa bàn tay lên xoa mặt:

– Có lẽ hồi ấy chưa có đòn “êm ái”. Em nghe nói, dạo này công an tiến bộ lắm. Đánh đấm nát người mà vẫn không chịu khai, chúng nó sẽ cho uống “thuốc khai sự thật”. Uống thuốc này, tội nhân mê man tưởng chừng như mình sống một kiếp khác và nhớ lại hết dĩ vãng của mình. Tội nhân sẽ vừa nhắm mắt vừa kể vanh vách cái dĩ vãng đó ra. Thưa anh, một con người bằng xương thịt, đâu chống nổi khoa học. Em sợ chúng nó sẽ cho Thái ăn đòn “êm ái”.

Ông Hiền giật mình:

– Có thể lắm.

– Vâng, có thể lắm. Vì em biết Thái sẽ không khai gì cả nếu chúng nó chỉ hành hạ thể xác. Nhưng Thái sẽ bị nếm đòn “êm ái” mà khai hết, anh nghĩ sao?

Ông Hiền bối rối:

– Nghĩ sao nữa. Chú ấy tuyên thệ rồi mà.

– Vậy theo anh nghĩ, Thái sẽ chết?

– Trường hợp này, chú để tôi nghĩ lại. Nhưng anh em mình phải đề phòng ngay từ bây giờ.

– Sự đề phòng thì anh khỏi lo. Em muốn biết số phận của Thái ra sao nếu cậu ấy bị dồn vào chỗ phải nói sự thật?

Ông Hiền thoái thác:

– Tôi không có quyền quyết định.

Hạo hơi bất mãn:

– Vậy ai có quyền?

– Trung ương.

Ông Hiền trầm giọng:

– Tôi hiểu chú thương bạn. Nhưng chú hãy bình tĩnh, mọi việc chưa xảy ra như chú phỏng đoán cơ mà.

– Em xin lỗi anh.

Ông Hiến đưa tay phải vỗ vai anh:

– Chú có lỗi gì đâu. Thôi, giờ mình nói chuyện khác. Chú định làm gì trong khi chờ đợi tin tức của Thái?

– Đầu tiên em bỏ khu Bầu Sen.

– Đồng ý.

– Em kiếm một chỗ khác đợi Chấn ở Nha Trang về, rồi chúng em xuống miền Tây. Như vậy nếu có lộ bí mật, công an cũng khó lòng bắt em. Trừ khi chúng nó theo quân đội đi tảo thanh phiến loạn.

– Đồng ý. Kể từ nay, chúng ta hủy trạm liên lạc tại nhà ông Bôi.

– Trạm liên lạc mới anh định đặt ở đâu?

– Tôi sẽ báo cho chú biết sau.

– Còn ông Bôi?

– Ông ấy cũng sẽ dọn nhà đi nơi khác nội nhật ngày mai.

Im lặng một lát, ông Hiến nói:

– Khi chú Chấn về, hai chú cứ xuống Chợ Mới. gặp anh Đăng. Rồi từ đấy, các chú sẽ bắt liên lạc với bọn Định, Sơn. Khởi cần gặp tôi nữa. Chú đồng ý không?

Hạo hỏi:

– Anh không ra chỉ thị gì nữa à?

– Thì các chú hãy thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển đi đã.

Hạo không hỏi thêm nữa. Ông Hiến chạy xe và phố chính. Hạo xuống ở đường Đồng Khánh. Anh nhìn chiếc xe hai ngựa chở túi bạc khuất trong những chiếc xe khác rồi mới cất bước. Hạo tìm một tiệm cơm Tàu nổi tiếng. Ăn uống xong, anh leo lên taxi về Sài Gòn. Lại chui

242 | Duyên Anh

vào rạp chiếu bóng thường trực. Đến khuya Hạo mới trở về Bầu Sen. Công việc Hạo phải làm trước khi đi ngủ là gói lại những kẹp giấy bạc thành những gói nhỏ.

Sau đó, Hạo đặt mình trên ghế bố. Anh không sao ngủ. Vừa chớp mắt là Hạo thấy Thái hiện ra. Đau đớn.

CHƯƠNG 18

Vào một buổi chiều, tại một quán nhậu nhẹt trên bờ sông gần cầu Tân Thuận, hai người lãnh tụ già ngồi hướng mặt về phía bên kia sông. Chai “Whisky” đã gần cạn một nửa. Những vỏ tôm nướng đỏ ối bừa bãi trên mặt bàn. Lúc ấy mặt trời chưa lặn nên quán hãy còn vắng. Hai người lãnh tụ già của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” ý chừng cũng biết thế nên kéo nhau tới đây bàn chuyện thời cuộc.

Ông Hiến mới tậu chiếc “Chevrolet” mới toanh, chưa kịp xin số. Chiếc xe này nếu cần phải giải thích cho bọn Hạo ông sẽ thẳng thắn nói rằng cấp lãnh tụ trong thời đại này không thể đi bộ tới gặp kẻ thù được. Đảng phái Việt Nam từ ngày xảy ra cuộc di cư, tiêu điều và đói rách lắm. Một vài đảng thành lập trước ngày

cách mạng tháng tám tuy rất có uy tín với quốc dân, nhưng những tinh hoa, những lãnh tụ tài ba và đạo đức hoặc bị Vẹm giết hoặc chết bệnh, hoặc chết già cả rồi. Còn lại những bọn thủ cựu, đốt nát bằng một dúm song cứ thích danh chức lãnh tụ. Bởi thế đồng bào ta mới thấy những cảnh nhóm này chửi bới nhóm kia. Mặc dù các nhóm ấy đều thuộc một đảng.

Rất nhiều lãnh tụ, thềm đi xe Huê Kỳ, thềm ở vi-la, thềm ăn ngon mặc đẹp, bán đứng nhóm mình cho ông Ngô Đình Diệm để kiếm chác tí địa vị trong chợ chiều của cuộc đời. Thêm vào đó, vô số đảng, phong trào mới mọc ra. Chánh đảng rất nhiều mà đảng viên chỉ thấy kê trong bảng danh sách. Những bảng danh sách đó, đem dâng ông Ngô Đình Diệm hay đem dâng ngài đại sứ Mỹ xin xỏ tí chức tước... Đảng phái Việt Nam rơi vào hố trụy lạc. Ông Ngô Đình Diệm, ngoài mặt tỏ vẻ nể nang nhưng trong bụng khinh như rác.

Người lãnh tụ già của đảng “cách mạng dân tộc” không để ông Ngô Đình Diệm xếp đảng

ông cùng một tra cá mè. Ông cương quyết, nếu phải điều đình để nhận chức Bộ Trưởng, thì điều đình trong sự bình đẳng. Do đó, ông cần chiếc xe mời, cần nhà mời, cần nhiều bộ mời. Điều này hai nhà lãnh tụ đã thực hiện xong. Ông Hiến có chiếc “Chevrolet” thì ông Bình cũng có chiếc “Peugeot 403”. Số tiền làm đóm cuộc đời cho hai vị lãnh tụ anh minh, dĩ nhiên là tiền của bọn Hạo xoay sở. Các anh chỉ biết lao mình vào chỗ chết, vào tù đầy để kiếm tiền gây quỹ Đảng. Còn Đảng dùng vào việc gì, các anh không cần biết tới. Vốn tin tưởng vào công cuộc cách mạng dân tộc, các anh chắc chắn, tiền ấy sẽ dùng vào việc hữu ích. Không ai lấy tiêu riêng.

Hai người lãnh tụ già cũng thừa hiểu đàn em của mình, chẳng bao giờ nghi ngờ họ cả. Cho nên, việc giải thích cho họ cũng rất dễ dàng. Ông Bình rót thêm whisky vào ly ông Hiến và hỏi bạn:

– Vụ nhà băng đã ổn chưa?

246 | Duyên Anh

Ông Hiến nâng ly rượu, nhấp một hơi, đoạn trả lời:

- Chưa ổn đâu.
- Anh còn ngại điều gì?
- Tôi ngại thằng Thái không chịu nổi đòn.
- Tại sao anh chỉ sợ thằng Thái?
- Vì nó biết nhiều hơn thằng Danh.

Ông Bình gấp miếng tôm nướng bỏ vào miệng, vừa nhai, vừa nói:

- Theo tôi nghĩ mọi chuyện ổn cả rồi.

Ông Hiến hất hàm hỏi:

- Ổn thế nào?

Ông Bình đáp:

- Anh đọc báo hôm nay rồi chứ? Tạm coi như ổn rồi.

– Báo hôm nay viết gì về vụ ấy?

Ông Hiến đặc chí:

– Tìm ra sao được. Kẻ chủ mưu đã về miền Tây rồi.

Ông Bình rót thêm rượu vào ly của mình.
Đoạn ông hỏi:

– Thằng Hạo xuống An Giang rồi à?

Ông Hiến gật đầu:

– Chúng nó đi sáng hôm nay.

– Anh có giao cho chúng nó sứ mạng gì không?

– Có.

– Sứ mạng gì đó?

– Tôi bảo các chú em thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển.

248 | Duyên Anh

Ông Hiễn giật mình suýt buông rơi đĩa:

– Sao lại thả tiêu Huỳnh Văn Xiển?

Ông Hiễn cười:

– Anh chưa hiểu ý định của tôi à?

Ông Bình lắc đầu:

– Anh cho biết ý định của anh?

Ông Hiễn chậm rãi nói:

– Tôi muốn kết nạp một bọn trẻ tuổi khác để đưa lên Ban Mê Thuật nhờ anh chàng Luyện huấn luyện hộ ít lâu. Bọn thằng Hạo hết khả năng rồi.

Ông Bình chặn lại:

– Tôi tưởng chúng nó còn thừa khả năng chứ?

– Nhưng mình không khai thác được nữa.

Người lãnh tụ già của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” mỉm cười nói:

– Trước bọn thằng Hạo đã mấy bọn vất đi rồi. Luật đào thải mà. Trong tư tưởng chúng nó đã đâm chồi bất mãn. Dùng sao được nữa.

– Sao anh biết chúng nó bất mãn.

– Rồi chúng nó sẽ bất mãn mà.

– Sao anh biết?

– Kinh nghiệm cách mạng dạy tôi.

– Không dùng chúng nó nữa thì thiếu gì cách mà phải cho chúng nó về miền Tây?

Ông Hiền đưa khăn thấm giọt nước mắt dính bên mép:

– Tôi muốn mượn tay Huỳnh Văn Xiển...

– Để Xiển giết bọn Hạo à?

– Đúng. Để hấn hủy hộ một chứng nhân tối

250 | Duyên Anh

quan trọng trong vụ cướp nhà băng có nhiều nghi vấn chính trị!

Ông Bình cười ha hả:

– Hay, tuyệt hay, bây giờ tôi mới rõ thâm ý của anh.

Ông Bình bốc đồng chí già của mình chán chê rồi mới hỏi:

– Còn những cái nhân cách mạng gài vào lòng đảng “Cần Lao” của ông Ngô Đình Nhu thì sao?

Người lãnh tụ già nhún vai một cái rất điệu:

– Vẫn hoạt động và vẫn đóng góp cho Trung Ương.

– Mất Hạo và Thái ai sẽ liên lạc với chúng?

Suy nghĩ giây lát, ông Hiến nói:

– Tôi đang lo chuyện ấy.

– Không dễ gì làm cho chín mươi đứa tin ngay lời mình đâu.

– Đây cũng là một vấn đề.

– Tôi có ý kiến.

– Mình tạo ra hai nhân vật Hạo và Thái mới.

– Anh thử cho tôi biết xem sao.

Ông Hiển buông đĩa xuống bàn. Ông nâng ly rượu, không uống mà nhìn vào miếng đá nổi lênh bênh trên mặt ly rượu, nghĩ ngợi. Trong đời làm cách mạng của ông, thuở thiếu thời không kể, từ khi ông tự xưng là lãnh tụ, ông đã đào tạo không biết bao nhiêu “mầm non cách mạng”. Ông có tài nói chuyện cách mạng khiến những mầm non vừa nghe là đã thấy máu dồn hết về tim. Rồi họ theo mưu đồ việc giành tự do, độc lập, hạnh phúc cho đất nước. Họ tuân lệnh ông, lao vào những chỗ nguy hiểm, bắt

cần sống chết ra sao. Họ chỉ biết dẫu sống chết cũng là sống chết cho lý tưởng.

Người lãnh tụ già thoáng nhớ lại những ngày đầu tiên gặp Hạo, Thái và Định. Ông hơi cảm động một chút. Một chút thôi. Rồi ông quên ngay như ông đã quên rất nhiều người bằng tuổi Hạo, Thái, Định... Khi ông biết không thể khai thác họ được nữa.

Nắng chiều hơi gắt. Gió ở sông lùa lên. Mái tóc người lãnh tụ phất phơ bay. Ông hỏi bạn đồng chí:

– Anh lãnh công tác này nhé!

Ông Bình nhận lời ngay:

– Tôi có sẵn hai người rồi.

– Hai chú em thế nào?

– Cũng thiết tha và nhiệt tình lắm.

– Anh gặp họ ở đâu?

– Họ là học trò cũ của tôi.

Ông Hiến gật gù:

– Thế thì được lắm rồi. Giờ hãy lo vụ triệu tập chín mươi người “cán bộ”.

– Tôi lại có một ý kiến.

– Ý kiến ra sao?

– Mình tập trung hết các chú cán bộ ấy vào một rạp chiếu bóng thường trực.

– Rồi sao nữa?

– Đánh máy hoặc quay rô-nê-ô một bản báo cáo công tác của Trung Ương và việc thay Hạo và Thái.

Ông Hiến cười khoái chí:

– Đồng ý. Nhưng phải nêu rõ lý do thay thế Hạo và Thái.

Ông Bình đưa tay xoa bộ râu tua tủa như công mọc:

254 | Duyên Anh

– Dĩ nhiên, mình sẽ nói hai chú Hạo và Thái được Đảng cử ra ngoại quốc hoạt động. Đảng kêu gọi sự đoàn kết của đảng viên, không phân biệt cũ hay mới.

– Như vậy tạm ổn. Anh lo nổi vụ này, chúng mình đỡ mất mỗi tháng bốn vạn rưỡi.

Hai người lãnh tụ của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” lai rai nhậu nhẹt. Khi chai Whisky sắp cạn, họ mới bắt sang chuyện thời cuộc. Ông Bình hỏi:

– Tin tức anh tham chính ra sao?

– Còn đợi Tổng Thống chấp thuận.

Lúc này người lãnh tụ già đã chịu gọi chức tước của ông Ngô Đình Diệm. Và giọng của ông bớt chất đối lập:

– Anh chọn bộ nào?

– Bộ thì khó khăn lắm. Tổng Thống chưa

tin mình đâu. Ít ra là phải làm cho Tổng Thống Diệm vui đã. À, anh có định ra cho vui không?

Ông Bình lắc đầu:

– Không tôi ghét làm chính trị công chức lắm. Có lẽ tôi ứng cử dân biểu kỳ tới.

Ông Hiến nhìn bạn trầm giọng xuống:

– Ứng cử dân biểu mà muốn lọt, cũng phải Tổng Thống chấp thuận đấy anh ạ!

Ông Bình nói:

– Tôi biết vụ này rồi.

Im lặng một lát, ông Hiến bảo bạn:

– Tôi có chút tâm sự, anh muốn nghe không?

– Tâm sự của anh là tâm sự của tôi mà.

Ông Hiến kéo ghế xích vào bàn cho gần gũi bạn. Ông nói:

256 | Duyên Anh

– Hay chúng mình cùng tham chính đi anh.

– Cũng được, nhưng với chức gì?

– Nếu anh đồng ý thì bớt ra mình cũng giữ chức Tổng Giám Đốc.

– Đồng ý như thế nào?

Ông Hiến nốc cạn ly rượu. Ông uống cả viên đá nhỏ, nhai rau rầu. Ông định nói một lời quyết định. Rồi lại chưa muốn nói. Ông hỏi ông Bình:

– Anh xem tóc trên đầu tôi mấy thứ rồi?

Ông Bình đùa:

– Hãy còn lấy ba vợ được.

Ông Hiến buồn rầu:

– Mình già rồi anh ạ!

Ông Bình hơi lạ lùng về thái độ của ông Hiến, nhưng ông vẫn nói:

– Vâng, mình tạm thời coi như đã già rồi.

– Sao lại tạm coi. Chúng mình già thật rồi anh ạ!

Ông Bình đưa tay vuốt tóc:

– Kể thì tóc sắp ngả màu rồi.

Ông Hiền cười:

– Đang ngả màu chứ!

Ông Bình cười theo:

– Vâng, đang và sắp trắng xóa.

– Nghĩ tới bài “cảnh già” của Tam Nguyên Yên Đỗ mà ngán. Thế hệ mình mai mất được gọi là thế hệ “Đi đâu dở những cõi cùng chày”.

– Sao anh không nghĩ tới Nguyễn Công Trứ? Thực sự, lòng mình đâu đã già.

Ông Hiền đổi giọng:

258 | Duyên Anh

– Gầm trời này có lẽ chỉ có một Khương Tử Nha. Mình đâu có sinh nhằm thời đại cổ lỗ, chỉ ăn rau cỏ và đóng khổ để sống chờ đợi công danh.

Ông Bình nheo mắt:

– Anh có vẻ thấm mệt rồi hả?

Ông Hiến gật đầu:

– Vâng, tôi mệt lắm rồi. Hơn hai mươi năm tranh đấu rồi còn gì nữa.

Ông Bình cũng gật gù:

– Tôi cũng chán trò đấu tranh rồi. Chơi hú tim với chính quyền, mất thì giờ hưởng lạc. Muốn nói với anh từ một tháng nay nhưng chưa có dịp.

Hai người lãnh tụ già trước khi là đôi bạn đồng chí thì đã là đôi bạn tâm giao. Nên họ có thể thổ lộ tâm tình, thổ lộ “cảnh già” mà không sợ gì cả. Nghe ông Bình nói thế, ông Hiến vội chụp lấy, thăm dò:

- Anh muốn nghỉ phải không?
- Vâng, tôi muốn nghỉ.
- Nghỉ việc Đảng hay nghỉ cả việc “nước”?
- Nghỉ việc Đảng.

Ông Hiền hớn hở:

– Nghỉ việc Đảng dễ lắm. Tôi đồng ý. Nhưng phải làm việc “nước” để di dưỡng tuổi già chứ?

– Bằng cách nào?

– Anh quên rằng anh đã bảo anh thích ứng cử dân biểu à?

– Nhưng anh lại bảo muốn đắc cử phải được ông Diệm chấp thuận.

Ông Hiền xác nhận:

– Phải, tôi có nói thế.

– Tôi không hy vọng gì nữa vì khó lòng ông Diệm chấp thuận một nhân vật chống đối ông.

Mắt ông Hiến sáng rực. Vẫn sáng rực như buổi tối ông nói tới tiền đồ của dân tộc, sự căm thù của ông đối với bọn thực dân mới là cộng sản và Mỹ.

– Sao anh biết Tổng Thống Diệm không chấp thuận?

– Tôi đoán thế.

– Mình có tư thế khiến Tổng Thống Diệm phải vui lòng chấp thuận. Tư thế đó là đảng “Cách Mạng Dân Tộc” của chúng ta.

Ông Bình trở mặt ngạc nhiên:

– Sao anh bảo nghỉ việc Đảng?

– Vâng, mình nghỉ. Nhưng phải giao đảng “Cách Mạng Dân Tộc” cho người khác lãnh đạo. Mấy năm nay, tôi mất công củng cố đảng,

kết nạp đảng viên cũng chỉ nhằm vào mục đích trao lại cho một người tài ba hơn mình.

– Anh định trao cho ai?

Ông Hiến nói ngay:

– Tôi trao cho ông Ngô Đình Diệm!

Ông Bình dẫn người ra. Ly rượu trong tay ông tuột xuống bàn, vỡ tan. Ông ấp úng:

– Anh... bán... Đảng... à?

Ông Hiến thản nhiên đáp:

– Sao anh lạ lòng thế! Thì bán Đảng đã sao?

Ông Bình hỏi:

– Có bán con anh không?

Ông Hiến lạnh lùng trả lời:

– Bán hết!

Đưa lưỡi vào giữa hai hàm răng, ông Bình nghiến thật mạnh, xong ông hỏi:

– Bán cỡ nào?

– Cỡ đàn anh của bọn Hạo.

– Nghĩa là tụi Luyến, Đăng...

– Đúng.

– Bán với giá nào?

– Bộ trưởng, rẻ mạt cũng Tổng Giám Đốc hay dân biểu Quốc Hội. Anh bằng lòng nhé!

Qua vài phút dao động, ông Bình thấy cái đảng “Dân Tộc Cách Mạng” đối với mình cũng chẳng có nghĩa gì nữa. Trong đầu óc ông, lúc ấy hiện ra vài cảnh quyến rũ hơn là cảnh làm lãnh tụ. Ông chỉ hơi tiếc món tiền bốn vạn rưỡi mỗi tháng đàn em của Hạo đóng góp cho hai ông. Nhưng ông lại tự nhủ sẽ nghĩ cách để vừa ăn lương chính phủ vừa ăn lương... cách mạng.

Ông Bình chìa bàn tay mời mọc. Ông Hiến nắm chặt lấy bàn tay đó. Hai người lãnh tụ già của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” đã thỏa thuận bán đứng Đảng, bán đứng anh em cho Ngô Đình Diệm vào một buổi chiều tại một quán nhậu nhẹt ở gần cầu Tân Thuận.

CHƯƠNG 19

Bốn người bạn trẻ chăm chú nghe Hạo và Chấn thuật lại vụ tổng tiền ở chi nhánh ngân hàng “The bank of Paris”. Hạo kể hết lượt, tới Chấn. Hai anh không bỏ sót một chi tiết nào. Rồi chuyển chuyển tiền cho lãnh tụ Hiến, chuyển bớt lại hai trăm ngàn, Hạo cũng không giấu diếm. Anh còn nói cho các bạn biết anh được ông Hiến giao nhiệm vụ thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển.

Sơn nghe xong lạ lùng quá. Anh hỏi Hạo:

– Ông Hiến không dặn cậu đừng nói cho chúng tớ biết Thái bị chộp cổ và hai cậu mới là Danh, Thảo thiệt mạng à?

Hạo lắc đầu:

– Không, ông ấy không hề dặn.

Sơn buột miệng:

– Vậy mà...

Định giật vai áo Sơn:

– Vậy mà sao?

Mắt Sơn đỏ hoe, anh nghĩ tới Mạo, Nhân, Thịnh, Huấn đã chết một cách thảm thương giữa những khu rừng già biên giới. Nước mắt Sơn ứa ra. Anh nghẹn ngào nói:

– Vậy mà ông ấy viết thư cho tớ dặn đi dặn lại đừng nói cho các cậu hay...

Hạo nhìn Sơn, giọng anh thấp hẳn xuống:

– Chuyện gì đấy cậu?

Sơn ngậm ngùi đáp:

– Mạo, Nhân, Thịnh, Huấn đã chết rồi!

Định há hốc miệng:

– Sao, cậu nói sao?

Sơn lập lại:

– Mạo, Nhân, Thịnh và Huấn đã chết rồi!

Sáu người ngồi im không nhúc nhích. Mười mấy phút nặng nề trôi đi, Định mới hỏi:

– Chết ở đâu?

– Ở biên giới Miên Việt.

– Các cậu gặp công an à?

– Ừ!

Sơn kể cho Hạo, Định và Chấn nghe những lần quyết tử với công an biên giới. Sau những cái chết bi thảm của Mạo, Nhân, Thịnh, Huấn; bọn Sơn hơi hoang mang. Các anh xin được về miền Tây hoạt động. Ông Hiến chấp thuận. Thế là các anh về miền Tây. Nhưng ông Hiến ra

lệnh không được tiết lộ về những cái chết của bạn Mạo.

Hạo nhìn Sơn:

– Sao ông Hiến lại dạn thế nhỉ?

Sơn nói:

– Ông ấy sợ tin này loan ra, các cậu bị xúc động.

Định có vẻ bất mãn:

– Thành ra bạn bè mình chết không hay. Cứ cười hô hố. Lạ nhỉ? Tại sao ông Hiến lạ thế nhỉ? Chúng mình đâu có phải là lũ con nít?

Sơn tìm cách giải đáp nỗi thắc mắc của các bạn:

– Theo tớ nghĩ, không có gì lạ đâu. Muốn rõ hơn, chúng mình có thể viết thư hỏi ông Hiến. Bây giờ Hạo cho anh em biết ông Hiến bảo cậu thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển có mục đích gì không?

– Ông ấy chỉ nói muốn cướp mật khu của Huỳnh Văn Xiển.

– Ông ấy có nói cướp để làm gì không?

– Không.

Sơn “ồ” một tiếng rồi nói:

– Sao ông ấy tài thế nhỉ?

Hạo hỏi:

– Tài gì?

Sơn cười khoái chí. Anh đã lau khô nước mắt từ lúc nào. Mọi người, trừ Định thì không ai hiểu tại sao Sơn khoái thế. Anh nhìn Định trả lời Hạo:

– Tài biết trước mọi việc.

Hạo vẫn chưa hiểu Sơn muốn nói gì:

– Cậu nói rõ đi xem nào?

Sơn nhân nha nói:

– Tớ mới bàn với cậu Định cách đây mấy tuần về cái nhiệm vụ ông Hiến giao cho cậu.

Hạo tròn xoe mắt:

– Các cậu định chơi Huỳnh Văn Xiển trước tớ à?

– Chứ sao.

– Nhưng ông Hiến có nói gì với các cậu chưa?

– Chưa.

Hạo lại phàn nàn:

– Lạ thật, ông Hiến khó hiểu thật!

Hạo chỉ phàn nàn thôi. Trong đầu óc anh, hình ảnh người lãnh tụ già vẫn chưa phai nhòa. Nói chung, các anh vẫn kính mến ông Hiến và tin tưởng rằng ông đang dẫn dắt mình vào con đường lịch sử.

Từ lúc đầu, Bách và Khải chỉ nghe. Bây giờ hai anh mới góp ý. Bách nói trước:

– Lãnh tụ, người nào mà không chở chất trong lòng muôn vạn niềm bí mật. Nếu ông Hiến cũng dễ hiểu như mọi người, tớ đoán chắc ông ấy không làm cách mạng.

Hạo trả lời bạn:

– Đồng ý với Bách. Nhưng với chúng mình, chẳng lẽ ông ấy cũng giữ bí mật hay sao?

Khải hỏi Hạo:

– Cậu đã tuyên thệ chưa?

– Rồi.

– Đọc kỹ nội quy chưa?

– Rồi.

– Vậy thắc mắc làm gì chuyện ông Hiến giữ bí mật?

Khải thân mật vỗ vai Hạo:

– Có lẽ cậu thương Thái quá nên hay nghĩ vớ vẩn. Ông Hiến bắt buộc phải giữ bí mật vì không muốn chúng nó phá tan cơ sở như bọn Vem đã từng phá tan cơ sở chúng ta ở Ninh Bình.

Hạo gật đầu phục thiện:

– Tớ hiểu rồi, tớ hiểu rồi.

Các anh nói sang chuyện khác. Ngay buổi chiều hôm ấy, Hạo, Sơn và Định họp riêng để quyết định số mạng của Huỳnh Văn Xiển. Mấy tuần nay Huỳnh Văn Xiển bị đau nên đám thuộc hạ được đặt dưới quyền chỉ huy của Định. Đây là một cơ hội rất tốt để các anh thực hiện ý muốn. Nhưng trước khi ra tay, các anh cần thảo luận kỹ càng để khỏi thất bại. Mà thất bại, các anh biết, chỉ có chết với Huỳnh Văn Xiển.

Sơn hỏi Hạo:

– Ông Hiến có dặn cậu phải “thịt” Huỳnh Văn Xiển bằng cách nào không hở cậu?

Hạo đáp:

– Không.

– Nghĩa là cậu đóng vai Kinh Kha tân thời, vào rừng giết tên ác tặc nên cóc cần kế hoạch?

– Từ trước tới nay, ông Hiến có cho tớ biết một kế hoạch nào đâu. Mọi tổ chức ở Sài Gòn trong những tháng qua đều do ý kiến riêng của chúng tớ.

– Ông Hiến có hỏi các cậu trước khi các cậu hành động không?

– Không.

Sơn quay sang Định:

– Khi cậu xuống An Giang, ông Hiến chỉ dặn chung trong một lá thư ở Ban Mê Thuật thôi à?

Định nói:

– Ừ.

– Rồi có nhận thêm được lệnh mới hay thư từ thăm hỏi gì của ông ấy không?

– Không.

Sơn xoa bàn tay:

– Thì ra tớ hên hơn các cậu.

Hạo hỏi:

– Hên gì?

Sơn trả lời:

– Mỗi chuyến vượt biên giới, ông Hiền đều cho người cầm một lá thư lên dặn phải làm thế này, thế nọ... Thế mà việc thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển nguy hiểm hơn chuyện vượt biên giới, ông ấy lại chẳng dặn dò lấy nửa lời. Tớ phản đối chuyện này.

Định nói:

– Cậu Sơn hơi nóng đấy nhé! Cậu quên rằng ông Hiến luôn luôn tin bọn mình thừa khả năng để thực hiện công tác à?

Sơn cãi:

– Tin là một chuyện, còn thảo luận là một chuyện khác. Ít ra ông ấy phải cho một ý kiến. Đảng này, ông ấy cứ để mặc chúng mình làm. Riêng cậu Hạo, ông ấy sai đi giết Huỳnh Văn Xiển. Không những không dặn cách cư xử với Xiển ra sao trước khi giết hẳn mà cũng chẳng nói rõ mục đích giết hẳn.

Cậu Hạo nên nhớ rằng chộc thằng Xiển khó lắm. Anh em mình, trừ cậu Định được hẳn thương yêu hết lòng mới được gần gũi hẳn trong mọi trường hợp. Còn chúng mình, tớ e rằng có bắn lén Xiển thì cũng chết tan xác dưới chân đám thuộc hạ của hẳn. Hay là...

Hạo hỏi:

– Cậu muốn nói gì?

– Hay là lúc bảo cậu về miền Tây, ông Hiến đang có chuyện phải lo nghĩ gấp nên ông quên?

– Có lẽ.

– Có lẽ sao?

– Hôm ấy tớ chỉ nói chuyện với ông ấy trên xe chạy vòng vòng các phố bên Chợ Lớn. Mà xe chở túi bạc chúng tớ vừa mới “cướp” ở nhà băng.

Sơn bẻ cành cây mục gãy đôi. Anh buông gọn hai tiếng:

– Hèn nào.

Nhưng anh nói tiếp:

– Tuy vậy, việc này cậu Hạo nên nhường cho Định.

Hạo nhún vai:

– Nhưng thì nhường, có sao đâu.

Định nói:

– Nhưng việc thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển chưa thực hiện ngay đâu.

Hạo hỏi:

– Tại sao?

– Vì... tớ... chưa muốn giết ông ta. Ông Hiền có dặn cậu là phải giết ngay không?

– Không.

– Thế thì đi đâu mà vội. Tớ có cách giết Huỳnh Văn Xiển rất là chính nghĩa.

Sơn chụp lấy câu nói của Định:

– Cách nào đấy?

– Cách dùng đạn của quân ông Diệm và cho quân ông Diệm bắn.

Sơn vỗ tay:

– Hay lắm, hay lắm. Tớ hiểu ý cậu rồi. Vậy thì Hạo để cậu Định lo liệu vụ này cho. Tớ ngày xưa chê “công tử” Định, bây giờ phải nhường chức “vua liều” cho cậu ấy rồi đó.

Hạo nói:

– Giang sơn này của Định, vậy tùy cậu ấy.

Ba người cười lớn thông cảm. Họ nói sang chuyện khác. Mỗi người kể cho bạn nghe những kỷ niệm trên bước đường công tác của mình. Chợt nhớ tới Thái, Hạo hỏi:

– Các cậu có hay đọc báo không?

Định đáp:

– Không.

– Tớ muốn đọc báo thì mua ở đâu?

– Chúng tớ có cái trạm liên lạc ở bến đò

Lăng Gù thuộc làng Hòa Hảo chứ không phải bến Cái Dầu. Một chiến hữu về vườn của Huỳnh Văn Xiển bán tạp chí tại đó. Cậu muốn đọc báo thì dặn hẩn mua dùm. Mà đọc báo làm chớ gì?

– Tớ muốn biết tin tức của Thái.

Định hỏi:

– Tờ nào khai thác vụ này?

– Báo “Tin Sớm”.

– Vậy để dặn nó mua tờ “Tin Sớm”. Các cậu nên ghi số nhà, tên và địa chỉ của nó để nhớ khi một trong hai cậu xa đây thì viết thư cho nhau hay.

Định đọc tên gã chiến hữu về vườn của Huỳnh Văn Xiển cùng địa chỉ của hẩn cho Hạo và Sơn ghi. Hạo chắc mẩm có đọc báo nên mừng rỡ lắm. Sau đó, Định đề nghị đi thăm Huỳnh Văn Xiển.

CHƯƠNG 20

Hạo sống trong mật khu của Huỳnh Văn Xiển đã được một tháng. Suốt thời gian này, Huỳnh Văn Xiển bị đau nên ông ta giao quyền chỉ huy lại cho Định. Lương thực đã cạn. Mùa màng không thể làm nổi vì quân đội của ông Diệm không để cho đám thuộc hạ của ông Huỳnh Văn Xiển rảnh tay. Bất đắc dĩ, hôm nay Định phải xuống núi.

Định kéo một đại đội đi. Hạo và Chấn nằm nhà. Định đi từ sáng sớm, đến chiều tối anh mới kéo đám tàn quân mệt mỏi trở về. Đạo này “làm ăn” thất bại luôn. Bảo an đồn trú tại vùng kiểm soát của Huỳnh Văn Xiển cũng đủ sức làm cho ông ta điêu đứng.

Quân của Định không đủ sức chống đỡ. Hỏa lực bên bảo an mạnh gấp ba gấp bốn. Kết quả, phía Định, năm tên chết bỏ xác tại chỗ. Bách và Khải bị thương, khiêng về tới nơi thì hai anh tắt thở.

Tuy chạy thực mạng, Định vẫn vồ được mấy tờ báo đem về cho Hạo. Tối hôm đó, Định và Sơn đều buồn nên hai anh trình bày sự việc với Huỳnh Văn Xiển rồi đi nằm. Hạo thấp nển đọc báo. Vừa cầm tờ “Tin Sớm”, mắt anh bỗng hoa lên. Hạo dụi mắt hai ba lần mới đọc rõ cái tin tám cột mặc dù tí tít đó sắp chữ thật lớn:

“Những con cá mập của đảng Cách Mạng Dân Tộc đã mắc lưới“. Hạo run rẩy. Tay anh cầm không muốn nổi tờ báo, tim anh đập thình thịch. Máu trong cơ thể dồn hết về tim. Hạo nhắm mắt một lúc thật lâu rồi mới lại nâng tờ báo đọc. Bài báo nói lại quá trình hoạt động của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” rồi nói tới sự hoạt động phi pháp chống chính phủ Ngô Đình Diệm. Sau đó kê khai những tên bị bắt. Trong đó hơn một trăm người có anh Luyện,

anh Đăng, cô Vang, anh Bính, anh Tường và 90 anh em do Hạo và Thái kết nạp gài vào các công sở làm việc để gây quỹ cho Đảng. Bài báo cũng nói tới những vụ lột, tống tiền, cướp nhà băng, rải truyền đơn chống chính phủ, tổ chức diễn thuyết đả kích Thủ tướng Ngô Đình Diệm v.v.. rồi kết luận đó là những hoạt động phá phách của đảng “Cách Mạng Dân Tộc”. Theo tờ “Tin Sớm”, cơ quan ngôn luận chính thức của chính quyền, đây mới là mẻ lưới đầu. Tờ báo còn đề cập tới những đảng viên trẻ tuổi nòng cốt của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” hiện đang làm cổ vũ cho những đám loạn quân của Ba Cụt, cướp bóc, đánh phá miệt Hậu Giang...

Hạo mở căng mắt ngắm bốn con cá mập nguy hiểm mà báo “Tin Sớm” viết dưới chân ảnh: Luyện, Đăng, Vang, Bính, Tường. Hạo chỉ quen mặt ba người. Còn anh Bính và Tường, Hạo chưa được tiếp xúc. Lạ lùng nhất không thấy nói đến ông Hiến, ông Bình. Hạo tự nghĩ có lẽ hai ông lãnh tụ già đã lọt lưới. Nhưng tại sao bọn “Tin Sớm” biết các anh đang trà trộn trong đám loạn quân của Ba Cụt?

Hạo vùng dậy, anh tắt nến bước ra ngoài. Trời cuối tháng mù mịt. Khí núi lành lạnh thấm vào cơ thể anh. Hạo kéo cổ áo cao gây ấm áp. Anh thông thả bước ra khu nghĩa địa nơi anh em vừa bó vải kín mít hai cái xác của Bách và Khải và đặt họ yên nghỉ dưới lòng mộ không lấy gì làm sâu lắng.

Hạo đứng rất lâu. Anh mơ hồ thấy Thảo, Danh, Thái. Chắc chắn, Thái đã bị tra tấn chết rồi. Thế là trong số mười người cũ và ba người mới, các anh chỉ còn bốn. Chín người đã hy sinh cho lý tưởng cách mạng. Hơn một trăm người vừa bị bắt. Rồi cũng chết mòn trong ngục tù sau khi bị tra tấn dã man. Hạo rùng mình. Nước mắt Hạo ứa ra, thương hai người bạn nằm hiu quạnh giữa những cái xác của bọn giặc cỏ.

Sương đêm thấm ướt vai Hạo. Anh trở lại. Một giọng hét lên:

– Ai?

Biết là lính tuần phòng, anh đáp:

– Tôi, Hạo đây!

Năm tới thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển đã tới gần. Nghe tiếng Bắc, chúng hiểu ngay là bạn của trung tá Định. Một tên hỏi:

– Thiếu tá đi đâu đấy?

Nó phong bừa cho anh chức thiếu tá. Anh đáp:

– Tôi ra thăm mộ những người chết hôm nay.

Bọn họ không hỏi thêm. Một lát, một tên nói:

– Thôi mời thiếu tá về.

Hạo nghe lời hắt. Thay vì về căn nhà riêng của mình, Hạo tới căn nhà của Sơn. Anh ném cho Sơn tờ báo, bắt Sơn đọc nhanh để còn hỏi ý kiến Định và hoạch định hướng đi mới.

Sơn đọc xong bài báo toát mồ hôi trán ra. Anh thần thờ một lát rồi nói:

– Đàn anh mình bị thộp mấy người, không chừng tối hôm nay chúng đã thộp hết.

Hạo không đáp lời bạn. Anh kéo Sơn sang tìm Định. Hai anh lại đưa tờ báo cho Định, bắt Định đọc. Cảm tưởng của Định khi đọc xong bài báo nói về Đảng mình thật rã rời chua xót. Anh cố mím môi khỏi buột ra một tiếng than phần uất. Ba người tuổi trẻ ngồi im. Ngọn nến cháy leo lắt.

Nước mắt Định ứa ra. Anh nghĩ tới vợ con của “con chó biển” Luyến. Anh nghĩ tới cô Vang, nghĩ tới tất cả. Anh muốn có một đoàn quân hùng hậu bách chiến bách thắng, tiến thẳng về thủ đô giải phóng cho đồng bào và đập tan cửa tù cứu các đồng chí của mình ra. Đau khổ cùng độ, người ta mơ mộng. Khi giấc mơ thoáng qua, sự thật hiện rõ ràng, Định thở dài. Anh hỏi các bạn:

– Bây giờ mình phải làm gì?

Phải làm gì? Sơn và Hạo cũng chưa biết các anh phải làm gì. Chắc chắn là phải chờ lệnh mới của ông Hiền. Hạo đáp:

– Chẳng cần làm gì nữa. Tạm thời bỏ ý định thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển đi.

Sơn nói:

– Chúng mình còn có bốn mống. Có lẽ từ hôm nay đừng xuống núi nữa. Để mặc Huỳnh Văn Xiển lo liệu.

Hạo ném tờ báo xuống đất, cau có:

– Tớ rất lạ chuyện này!

Định hỏi:

– Chuyện gì?

Hạo trả lời:

– Tại sao ông Hiền, ông Bình không bị bắt?

Sơn nói:

– Chắc ông ấy lọt lưới.

Hạo lại hỏi:

– Ông Bôi cũng lọt lưới à?

Sơn đáp:

– Tại sao không? Cậu cứ yên chí đi, độ hai ba ngày nữa thế nào chúng mình cũng nhận được tin tức của ông Hiến. Thôi giờ về ngủ. Một ngày truy kích mệt nhọc quá. Mai chúng mình nói tiếp.

Ba người chia tay. Ai về nhà người ấy. Cả đêm Hạo không ngủ được. Câu hỏi “Tại sao ông Hiến, ông Bình và ông chánh tổng Bôi không bị bắt?” cứ luẩn quẩn trong đầu óc anh. Anh cố xua đuổi nó đi để ngủ. Mà chẳng được. Đến năm giờ sáng, mệt quá, Hạo thiếp đi. Khi anh thức, mặt trời đã lên khá cao. Quang cảnh trong mật khu buồn hết sức. Những người “lính của cách mạng” bị thương hôm qua, hôm

nay mới rên la đau đớn. Mật khu thiếu thuốc, thiếu phương tiện cứu thương.

Hồi trước, khi Ba Cụt chưa bị chết chém và khi lính Bảo An chưa được phép đồn trú tại làng Hòa Hảo, sau mỗi trận kịch chiến, Ba Cụt thường chở thương binh về bệnh viện thiết lập tại làng Hòa Hảo để cứu chữa. Bệnh viện không có bác sĩ, nhưng có nhiều y tá giàu kinh nghiệm, thuốc thang cũng nhiều. Bây giờ làng Hòa Hảo đặt dưới quyền kiểm soát của Bảo An, đám tàn quân của Huỳnh Văn Xiển, dẫu bị thương gần chết cũng không dám bèn mảng về.

Hạo chạy đi kiếm Định và Sơn. Anh muốn ngược Sài Gòn xem tin tức ra sao. Không lẽ các đồng chí bị bắt mà mình ngồi yên ở mật khu của Huỳnh Văn Xiển. Anh ngỏ ngay ý định cho các bạn hay. Định ngăn:

– Cậu không nên về.

– Tại sao không nên?

– Về để nạp mạng cho chúng nó à?

Hạo cười khinh bạc:

– Bắt được tớ, ít ra chúng nó cũng lãnh đủ vài tên.

– Đừng chủ quan quá Hạo ạ! Chúng ta đã chủ quan nên mới bị mắc lưới chúng nó. Giờ ở ngoài vòng cương tỏa chỉ còn mấy thằng chúng mình. Cậu bị tóm nữa, lấy ai điều khiển công việc.

Hạo xua tay:

– Không, tớ tìm ông Hiến.

Định hỏi:

– Chắc cậu có gặp ông ấy không?

– Tớ phải gặp.

Biết không can ngăn được bạn, Sơn hỏi:

– Bao giờ cậu về?

– Sáng sớm mai. Tối nay các cậu cho người đưa tớ đến bến đò Lăng Gù.

– Rồi cậu có xuống đây với chúng tớ nữa không?

– Có chứ. Tớ gửi cậu Chấn cho các cậu.

Hạo hỏi thêm:

– Viết thư cho các cậu cứ gửi về bến đò Lăng Gù, đề tên lão Lê Văn Lòi được chứ?

– Được.

Sơn nói:

– Nếu ông Hiến cũng đã bị thọt cổ, cậu có xuống đây không?

Hạo cười:

– Đã trót bước vào con đường tranh đấu, dễ gì tớ bỏ được. Cậu cứ tin tớ đi. Tớ sẽ xuống với các cậu.

Ngày tối hôm ấy, Định, Sơn và ba tên thuộc hạ của Huỳnh Văn Xiển bơi chiếc ghe máy chở Hạo ra bến đò Lăng Gù để sớm mai Hạo đáp xe từ Châu Đốc về Sài Gòn.

Hạo trở lại Sài Gòn, công việc đầu tiên của anh là đi tìm ông Hiến. Căn nhà cũ của ông Hiến đóng cửa im ỉm. Tầm bảng các tông ghi chữ “nhà cho mượn”. Hạo hỏi thăm người hàng xóm của ông Hiến, họ không biết tên ông là gì nhưng xác nhận ông đã dọn đi rồi.

Ông Hiến đi đâu? Sợ động rùm rền nên ông phải trốn tránh chẳng? Có thể lắm. Mẻ lưới của ông Ngô Đình Diệm tung ra thật xứng đáng. Cỡ như anh Luyến, anh Đăng mà cũng vướng lưới thì ông Hiến, ông Bình có lọt lưới khó mà sống yên ổn được. Nhưng ông Hiến đi đâu? Người lãnh tụ già của đảng “Cách Mạng Dân Tộc” đi đâu? Hạo rất thắc mắc. Song anh đành để cho nỗi thắc mắc dày vò tâm hồn mình.

Hạo thả bộ lang thang trên những con đường vắng. Đến một công viên. Hạo tìm chiếc

ghế ở những chỗ vắng ngồi hút thuốc lá. Anh nghĩ đến những kỷ niệm niên thiếu của đời mình. Hồi còn học lớp nhì trường huyện, một hôm thầy giáo ra bài luận quốc văn: “Sau này lớn lên em làm nghề gì? Nói rõ tại sao em làm nghề ấy.” Bấy giờ Hạo chưa biết cách mạng là gì. Hai tiếng cách mạng còn xa lạ với đôi tai của chú học trò trường huyện. Với mớ kiến thức tiểu học, Hạo chỉ biết trên đời có nghề làm quan, nghề đi buôn, nghề dạy học, nghề làm ruộng. Và, Hạo đã chọn nghề dạy học. Hạo cho rằng nghề dạy học là nghề cao quý, vì thế anh chọn. Thầy giáo của Hạo – hôm nay Hạo vẫn còn nhớ tên – đọc bài luận của Hạo đã phải mỉm cười và bảo rằng:

– Thầy dạy học lâu rồi, chả thấy cao quý gì mà chỉ thấy bạc bẽo thôi. Cái nghề này không bắt người ta phải tiến bộ. Ngày này sang tháng nọ, cho tới mãi một đời người, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có bằng ấy bài vở. Con nên tìm nghề khác mà chọn.

Hạo ngậy thơ hỏi:

– Các bạn con chọn hết nghề rồi, còn mỗi nghề dạy học nên con phải chọn. Thừa thầy, thầy khuyên con về sau nên làm nghề gì ạ?

Thầy âu yếm nói:

– Con muốn làm nghề gì cũng được, trừ hai nghề là làm quan và dạy học.

Hạo đã làm lại bài luận. Anh chọn nghề đi buôn. Nghĩ lại Hạo buồn cười. Sự chọn lựa ở tuổi thơ, chẳng có nghĩa gì hết. Bây giờ Hạo tiếc hối đó chưa biết “nghề làm cách mạng”. Giá biết, Hạo thử chọn nghề này xem thầy giáo khuyên bảo ra sao. Thủa bé chọn nghề đi buôn, lớn lên làm nghề cách mạng! Bất giác Hạo thấy thiếu cái gì quanh đời mình. Một bậc thầy chẳng hạn. Anh đã có người lãnh tụ già kính mến. Nhưng giờ đây, không hiểu người lãnh tụ của anh đi đâu?

Hạo ngồi thật lâu. Hết nghĩ tới kỷ niệm cũ lại nghĩ tới những người bạn đã chết vì lý tưởng cách mạng. Hạo đưa tay vuốt mặt. Vô tình, bàn

anh anh đựng phải những sợi râu đâm tua tua trên cằm. Hạo giật mình. Anh không còn trẻ nữa. Tuổi trẻ của anh sắp mất. Sự nghiệp anh chưa có gì. Hạo nhớ mẹ, nhớ cha, nhớ em... Lâu lắm rồi, từ ngày bỏ nhà đi biệt tích, Hạo chưa có dịp nào về thăm nhà. Anh cũng chẳng viết thư về thăm hỏi gia đình. Nay chợt nhớ nhà, Hạo nghĩ cũng nên về qua một chút. Biết đâu, gia đình chả truyền hơi nóng vào cơ thể anh để anh mạnh dạn chiến đấu tới đích thành công.

Hạo bỏ công viên, anh gọi chiếc xích lô đạp. Món tiền bót của vụ cướp nhà băng Hạo vẫn giữ. Anh có thể trích một nửa tặng mẹ và em. Hạo thấy lòng mình đỡ tủi. Nhưng ngồi trên xích lô, Hạo lại nghĩ ngợi. Và anh quyết định không dùng tiền xương máu của anh em vào việc riêng nữa.

Hạo bước xuống xe theo con ngõ nhỏ, anh lần về nhà mình. Một bài nhạc ngoại quốc thu thanh ngoài lộ lùa vào ngõ hẹp. Tiếng vĩ cầm rít lên tê tái. Hạo rùng mình. Bài nhạc ám ảnh

296 | Duyên Anh

Hạo. Tới nhà mình, Hạo đứng im nhìn cánh cửa khép kín. Anh muốn gõ cửa, gõ thật mạnh. Rồi không hiểu sao, Hạo lại vội vàng thoát khỏi con ngõ nhà mình.

Anh tự nhủ: “Mai mốt làm nên chuyện gì trở về cũng chưa muộn“. Hạo rảo cẳng bước. Anh đi tìm lãnh tụ Hiền, đi tìm sự nghiệp cách mạng.

Hạo đã tìm thấy người lãnh tụ già.

CHƯƠNG 21

Sài Gòn... tháng... 195...

Thân mến Định, Sơn.

Tớ về Sài Gòn hơn một tháng rồi mà nay mới viết thư cho các cậu, kể thì hơi lâu đấy. Mong các cậu đừng giận. Khi bỏ lá thư vào thùng tớ tự hỏi không biết các cậu có còn được “xuống núi” nữa không? Nếu không, chắc các cậu sẽ sung sướng đến hơi thở cuối cùng. Vì tới lúc chết, các cậu vẫn tưởng mình chết vì Đảng, vì lý tưởng cách mạng, vì lãnh tụ đáng mến Hiến và Bình. Nhưng tớ mong các cậu còn sống. Còn sống để nhận chân một sự thực phũ phàng nó đã thiêu hủy tuổi trẻ của chúng mình. Còn sống để trả thù cho đám bạn “đồng chí” của chúng mình đã chết oan uổng, đã gửi xác ở những xó rừng hoang quanh quẽ.

Tớ chỉ còn trông mong vào các cậu. Cách đây một tuần trong người khó chịu, đêm sốt ngày hơi ho, tớ đi khám bệnh và bác sĩ bảo rằng tớ đã bị lao. Tớ nhấn mạnh: tớ đã bị lao. Trong buồng phổi của tớ không biết đã có tới vài ngàn con vi trùng “cốc” chưa? Bác sĩ bảo tớ thức đêm nhiều, suy nghĩ lắm, không chịu tắm rửa nên mới nên nông nổi.

Được tin mình bị lao tớ không ngạc nhiên lắm. Tớ đã định không về nhà. Nhưng chẳng hiểu thế nào tớ lại trở về. Mẹ tớ không hỏi han gì cả. Bà cụ mừng quýnh đến phát khóc. Tớ nói thật với bà cụ rằng tớ bị lao nên tớ mới trở về. Bà cụ lại càng khóc thương hại. Các cậu thấy khôì hài chưa? Khi bỏ nhà ra đi tớ đã hứa làm được cái gì nên thân mới trở về nhà. Rốt cuộc chẳng thấy gì nên thân mà chỉ vác về hàng ngàn con vi trùng lao “làm cảnh” cho cuộc đời.

Các cậu đang sốt ruột, muốn biết chuyện ông Hiến phải không? Tớ đã gặp ông Hiến và ông Bình rồi. Hai người đàn anh kính mến của chúng ta chưa bị bắt. Không ai có thể bắt nổi

lãnh tụ của chúng ta. Thế mới hách chứ! Vì lãnh tụ đáng kích của chúng ta đã bán đứng đảng “cách mạng dân tộc” cho ông Ngô Đình Diệm rồi...

Bây giờ các cậu mới hiểu tại sao mật vụ của ông Diệm quăng lưới mới có một phát mà quét được một mẻ khá lớn như vậy. Nhưng ông Hiến đã bán anh em của chúng mình với một giá quá rẻ, quá hèn.

Bán trên một trăm người thề sống chết cho “cách mạng” lấy hai cái ghế Tổng Giám Đốc thì các cậu thử tính xem lãnh tụ kính mến của chúng mình có “dễ tính” không?

Ngồi mà nghĩ lại chuỗi ngày theo đàn anh, tớ đã cười ra nước mắt. Ông Hiến đã nói gì với chúng mình trên nhà sàn vào một đêm tối tăm ở rừng đồi Ban Mê Thuột?

Các cậu đã quên chưa? Riêng tớ thì chưa? Chỉ có Thái là đã quên hẳn. Thật giản dị, vì Thái đã chết. Tớ còn nhớ một buổi trưa, giữa lòng con suối cạn trong khu rừng vắng, ông Hiến đã

gọi riêng tó và Thái để khen ngợi thành tích giết hai người sĩ quan Pháp, để mời chúng tó hút thuốc lá ba số 9 và cho mỗi đứa chiếc bật lửa. Giọng nói của người lãnh tụ già chiu nặng tâm sự. Nghe thiết tha quá đỗi. Lúc ấy chúng tó cảm động: ngỡ rằng trên đời mình chỉ gặp một lần cảm động như thế này thôi.

Chúng tó tình nguyện làm bất cứ một việc gì gọi là đền đáp sự “chiếu cố” của lãnh tụ. Và các cậu đã thấy, chúng tó tung hoành không khác gì cọp non mới được mẹ cho phép rời khỏi hang. Chúng tó tổng tiền, giết người không gớm tay, không cần hiểu ý nghĩa của tính từ tàn nhẫn nữa. Mục đích chính: Vì đảng. Rồi chúng tó được tuyên thệ. Lần tuyên thệ cảm động gấp mấy lần nghe ông Hiến đặt lịch sử vào đôi bàn tay chúng tó. Hôm ấy tó muốn khóc. Nhưng tó nghĩ, một chiến sĩ cách mạng không có quyền ủy mị, nên tó lại nín tiếng. Tuy vậy, cả đêm tó không ngủ, chớp mắt là mừng tượng ra bàn thờ tổ quốc với những chân dung của lãnh tụ tối cao họ Trần.

Chúng tớ hoạt động quên cả đời sống của mình. Ông Hiến trao một công tác gì là chúng tớ thực hiện ngay. Tớ chắc các cậu cũng giống tớ, nghĩa là ông Hiến trước khi “sai bảo” các cậu thì cũng đã thân mật và thiết tha trao lịch sử cho các cậu. Các cậu đâu nỡ chối từ đấu tranh để làm lại lịch sử. Nên chúng mình, kẻ lên rừng, người xuống núi, kẻ về thành, say sưa “đi làm lịch sử”.

Lãnh tụ kính mến của chúng ta giỏi thật. Ông ấy đã biết khai thác nhiệt tình của tuổi trẻ, tự ái của tuổi trẻ, đã biết treo trái mòng trước mặt người tuổi trẻ, khiến người của tuổi trẻ phát thêm. Để các lãnh tụ lợi dụng.

Đến hôm nay tớ mới hiểu tại sao ông Hiến giấu diếm những cái chết bi đát, phi lý của Mạo, Thịnh, Huấn, Nhân. Chỉ tiếc Bách và Khải trước khi xơi đạn của “kẻ thù” vẫn chưa biết nỗi lòng của lãnh tụ. Như thế là may mắn. May mắn vì không biết mình chết cho một thứ phù thủy nhiều bùa phép. Đến hôm nay tớ mới hiểu

tại sao ông Hiến lại sai tớ xuống miền Tây thủ tiêu Huỳnh Văn Xiển.

Các cậu còn nhớ bài báo đăng ở tờ “Tin Sớm” đã thuật lại cho các cậu nghe chứ? Bài báo ấy điều tra rất tỉ mỉ. Họ biết được một vài chi tiết và cho rằng vụ tổng tiền nhà băng là do một nhóm hoạt động chính trị chủ trương. Nhóm ấy có năm người. Ba người đã chết. Tớ và Chấn thoát. Ông Hiến sợ ngày một ngày hai lọt lưới công an. Bị đánh đau tất phải khai. Mà khai thì ông Hiến ồm đòn. Bởi vậy ông ấy không muốn ra tay thủ tiêu hai nhân chứng quan trọng mà lại nhờ Huỳnh Văn Xiển thịt tớ và chú nhỏ Chấn.

Các cậu thấy rồi chứ, lãnh tụ đáng kính mền của chúng ta cao tay nhỉ? Giá không có các cậu chắc chắn giờ đây tớ và chú Chấn đã chết thúi xác trong mật khu của Huỳnh văn Xiển rồi còn gì nữa! Thế mà Bách trước khi gục ngã vẫn còn ca ngợi lãnh tụ Hiến. Duy có một điều tớ chưa hiểu nổi là tại sao ông Hiến

bán luôn cả anh Luyến, anh Đăng? Bán chúng mình thì được lắm rồi, vì chúng mình chỉ là những con tép riu.

Chứ bán bọn anh Luyến, anh Đăng quả thật tớ không hiểu. Hay bán cả tép riu lẫn cá chép mới được giá? Hay không bán bọn anh Luyến thì ngày đẹp trời nào đó bọn anh Luyến sẽ bán lãnh tụ?

Thân mến Định, Sơn.

Khi bỏ nhà ra đi, chúng ta đâu có ngờ chuyện mua bán bỉ ổi này. Ừ, chúng ta đâu có ngờ. Lợi dụng lòng nhiệt thành của tuổi trẻ, lợi dụng lòng yêu nước, sự hăng say nhưng khờ khạo của chúng ta, bọn lãnh tụ cướp giật hết những gì chúng ta có, những gì chúng ta làm được để tô điểm lên những tấm thân ghẻ lở hôi thối của chúng. Y hệt những tên cò mồi trong những đám bạc nhỏ của thời thơ ấu của chúng ta, bọn lãnh tụ ra tay “lột” chúng ta không một chút ái ngại.

Hắn Định và Sơn đã mừng tượng ra những tên cò mồi? Tớ có một kỷ niệm nhỏ về cò mồi, tớ nói cho các cậu nghe. Hồi nhỏ, tớ ham đánh cò cua tôm cá lắm. Tết nào tớ cũng được nhiều tiền mừng tuổi. Mà Tết thì chẳng gì để tiêu cả. Ăn phở đâu có ngon bằng miến gà ở nhà. Vậy chỉ còn cách đánh cò cua tôm cá là thú vị nhất. Tớ mang tiền mừng tuổi đi đánh bạc. Đám bạc bên đường ngày Tết đông khách bạc con nít lắm. Tớ chen mãi mới lọt vào “sòng”.

Ngồi ngắm một lúc, tớ thấy một gã đàn ông (dưới mắt tớ thua bé gã đàn ông trông hiền lành chứ không đến nỗi tệ) được bạc ghê quá. Hắn đánh cửa nào ăn cửa ấy. Tiền hắn vơ đầy cộm túi. Tớ nóng tai bèn rút tiền khỏi túi. Gã đàn ông nhìn tớ mỉm cười. Hắn nháy mắt khuyến khích tớ chơi. Hắn bảo hắn đang đỏ, nên theo hắn mà đánh sẽ thắng to.

Không những tớ nghe hắn mà vô số thằng nhãi bằng tuổi tớ cũng nghe hắn. Hể hắn đánh cửa cua, tớ đánh theo cửa cua. Hể hắn đánh cửa cò, tớ theo cửa cò. Thoạt đầu tớ được năm bảy

cái liền. Sau đó, gã đàn ông thua hoài, tó cũng thua luôn. Hắn lại bảo hết đen rồi đến đỏ, cứ theo mà đánh tất phải được. Cả lũ nhãi chúng tó tin lời hắn. Bấy giờ hắn ta là ông tướng. Cứ theo hắn mà đánh, cuối cùng tiền trong túi tó bay sạch vào túi tên sóc cò cua tôm cá. Chúng tó hết tiền rã đám. Còn mỗi mình gã đàn ông đánh. Hắn lại được.

Năm nào tó cũng thua cò cua tôm cá. Cho tới năm 15 tuổi tó mới biết gã đàn ông khuyến khích tó đánh bạc là một tên cò mồi. Một tên cò mồi là một tên cò bạc gạo, đều cáng hết chỗ nói. Vậy mà thua ấu thơ mình đâu biết. Mình nghe nó xui dại, nường ráo tiền bạc cho nó và công ty của nó. Từ khi biết cò mồi, tó thề không đánh bạc nữa.

Nhưng lớn lên tó lại đi đánh bạc. Và tó đã gặp các cậu. Chúng ta đánh bạc lớn hơn và chiếu bạc, dĩ nhiên cũng khác hơn. Tó tự hỏi tại sao trong mạch máu của mỗi thằng tuổi trẻ đều có ít nhiều vốn “cách mạng”? Giá không có chút vốn liếng, chiếu bạc dù quyến rũ gấp mấy

chắc chắn chúng mình chẳng muốn ngó tới. Như thế cũng xong. Khổ nổi máu “đỏ đen” thôi thúc ít mà cò mồi hồi thúc nhiều. Thành thử chúng mình nóng tai, chen chân vào chiếu bạc. Chúng mình đã thi nhau dốc hết tâm hồn của tuổi trẻ, dốc hết nhiệt huyết của tuổi trẻ, dốc hết lòng tự ái, sự ham mê, dốc hết vốn liếng theo những tên cò mồi cách mạng.

Và chúng ta đã nhả túi. Không lẽ, thua bạc đời mà lại gào thét như những thằng điên ngoài đường phố? Thua bạc đời sầu đau đến độ không muốn nói. Khẩu Walther mà tên cò mồi Hiên, người lãnh tụ già đáng kính mến của chúng ta tặng tớ hãy còn đây.

Lúc gặp hân ngồi trên xe Huê Kỳ của tớ, của Thái, của chúng ta, tớ muốn bắn vỡ đầu nó ra. Nhưng tớ tạm tha chết cho nó. Tớ nghĩ rằng bắn một tên cò mồi cách mạng bắn cả đạn. Tớ muốn giết nó bằng cách khoét đôi mắt nó, cắt cái lưỡi nó cơ. Các cậu biết tớ thua hết vốn liếng tuổi trẻ, tớ thù lãnh tụ Hiên tới mức nào.

Bây giờ mới biết thêm lãnh tụ cách mạng Hiến giống hệt những tên cò mồi cò cua tôm cá hồi thơ ấu. Cũng dụ dỗ, cũng khuyến khích... Nhưng lãnh tụ Hiến nhiều thủ đoạn hơn những tên cò mồi cắc kè. Bởi thế hẳn là cò mồi cách mạng. Chúng ta đi làm lịch sử với những tên cò mồi. Chúng nó lập sông, lập công ty để bóc lột những ý nghĩ đẹp đẽ của tuổi trẻ, của chúng ta đối với dân tộc, tổ quốc. Thay vì cò cua tôm cá, bọn cò mồi cách mạng vẽ hoa vẽ bướm lên những cửa Lịch sử, Ái quốc, Cách mạng, Chính trị. Chúng ta đánh cả bốn cửa. Và mới chỉ đánh có mấy tháng, mắt đã mờ, tâm hồn đã rã rượi.

Ngồi mà nghĩ lại những lời của lãnh tụ Hiến mới thấy phát tởm. Lý tưởng cách mạng, tiền đồ dân tộc, tương lai xứ sở, hạnh phúc nhân dân, độc lập, tự do, dân chủ, hạnh phúc, bình đẳng vân vân... chỉ là những danh từ bịp bợm. Lãnh tụ Hiến đã dùng danh từ thơm tho này “sùỵ” chúng ta chẳng khác gì những tên thợ săn ném đá vào bụi rậm “sùỵ” đàn chó của bọn họ. Chúng ta giống những con chó. Chúng ta

lao đầu vào những bụi rậm hiểm nghèo để bắt “tiền đồ dân tộc, hạnh phúc nhân dân”, không cần biết trong bụi rậm có những con rắn độc chờ đợi phì nọc độc vào mắt mũi chúng ta. Chúng ta hăm hăm hờ hờ, chỉ cốt vồ con mồi đem dâng lãnh tụ. Chúng ta khờ khạo, vụng về quá. Đến nỗi bọn lãnh tụ “sù” như “sù” chó.

Thân mến Định, Sơn.

Tớ chắc các cậu còn ghi lời thề chống ông Ngô Đình Diệm, chống cộng sản, chống Mỹ đến hơi thở cuối cùng. Các cậu hãy còn tin tưởng rằng chỉ có học thuyết do ông Trần nào đó – có thể là Trần Phiệu theo trí tưởng tượng của lãnh tụ Hiến – mới áp đảo được học thuyết cộng sản. Các cậu còn suy tôn lãnh tụ Hiến, coi ông ta như một bậc thầy dẫn dắt môn đệ vào lịch sử. Các cậu tin tưởng rằng các cậu sẽ trở về trong sự hoan hô cuồng nhiệt của đồng bào. Những vòng hoa quàng đầy lên cổ các cậu. Những ánh mắt thiết tha, thương mến đăm đăm theo dõi bước chân các cậu đi. Rồi

các cậu chọn một bộ, mỗi cậu trở thành một ngài Bộ Trưởng. Có kẻ ngông cuồng còn muốn bắt chước lời tuyên bố của Hồ Chí Minh, gác danh lợi trở về câu cá.

Ồ, trước đây hai tuần tớ cũng còn tin tưởng như vậy. Hố tự ái của tuổi trẻ sâu thăm thẳm. Chỉ có con đường chúng mình theo đuổi mới lấp đầy được. Thái mơ ước phá được cái cổng sắt, tiêu diệt bầy chó dữ và đập cái chuông gắn trên bức tường nhà người yêu để Thái dễ dàng tới thăm người yêu. Thái mơ ước cách mạng thành công để Thái đủ sức đập nát bức tường thành kiến cao, dày ngăn trở tình yêu của loài người. Cách mạng không thành công, không bao giờ thành công. Thái chết. Thái chết cũng không bao giờ biết mình chết đại đột, chết không được hưởng một giọt nước mắt của người thân thích, chết khốn nạn như một cái xác vô thừa nhận. Chẳng biết nấm mồ của Thái ở đâu? Cỏ đã mọc xanh chưa?

Nhưng, thân mến Định, Sơn.

Tớ nghĩ Thái sung sướng hơn chúng ta. Thái không biết lãnh tụ Hiến là một thứ cò mồi hèn hạ. Thái không biết tin người yêu của Thái đã đi lấy chồng. Chỉ có chúng mình, ba đứa còn sống sót mới biết rõ bộ mặt thật của những lãnh tụ cách mạng. Chúng ta là những kẻ thua bạc nhưng còn tí tiền còm về xe. Riêng tớ, tớ biết thua vì tớ bị bịp. Các cậu đang đặt nhiều dấu hỏi lắm đây. Hãy chịu khó “xuống núi” bơi xuống ra bến đò Lăng Gò mua báo mà đọc.

Các cậu sẽ thấy mặt mũi lãnh tụ Hiến của chúng ta. Tên ông ta không phải là lãnh tụ Hiến mà là Hoàng Văn Hạnh! Bây giờ Hoàng Văn Hạnh đã trở thành tôi tớ trung thành của ông Ngô Đình Diệm, một ông Tổng Giám Đốc, chứ không còn là lãnh tụ Hiến của đảng “cách mạng dân tộc”, người đã, vào một đêm mù mịt, trên căn nhà sàn ở Ban Mê Thuột, thề không đợi trời chung với anh em họ Ngô. Ông Tổng Giám Đốc Hoàng Văn Hạnh lúc này đi xe Huê Kỳ của riêng ông. Tiền này do bọn cậu Sơn đóng góp bằng cách vượt biên giới buôn thuốc

phiện lậu. Tiền này do bọn tó tổng tiền, cướp giật... Tiền này do Định cướp cạn. Chín anh em chúng ta đã chết thảm thương để có tiền cho lãnh tụ mua xe Huê Kỳ, mua vi la. Và rồi lãnh tụ đã bán anh em chúng mình để sống cho hợp pháp.

Thân mến Định, Sơn.

Bất chợt tó nhớ lại một câu chuyện cổ tích ma quái mà hồi nhỏ, bà tó đã kể cho tó nghe. Chuyện một con yêu tinh giả hình thành một cô gái rất đẹp, rất duyên dáng, rất đôn hậu để chài một cậu học trò. Cậu học trò mê gái đẹp đến nỗi bỏ cả học hành thi cử, bỏ cả tương lai sự nghiệp đi theo giai nhân. Rồi cậu đắm say trong tình ái. Con yêu tinh giả hình rút dần tửy trong xương của cậu, máu trong tim cậu. Nhưng cậu học trò chẳng hay gì. Cậu vẫn mê vợ. Đến nỗi thân thể cậu rã rời, thảm não...

Ngày kia, vô tình cậu học trò khám phá ra người vợ đẹp mà cậu ôm ấp bấy lâu, chỉ là con yêu tinh. Cậu run sợ, tìm cách trốn. Con

yêu tinh đâu chịu để cậu học trò trốn. Nó hiện nguyên hình, nhe răng nanh nhọn hoắt, thè cái lưỡi đầy máu ra xỉ vả cậu học trò. Nó bảo cậu là đồ phản bội. Nó phải giết cậu cho mất tích, để cậu sống, cậu tố cáo nó thì nó hết đất làm ăn. Và nó đã ăn thịt cậu học trò hiệu sắc.

Thân mến Định, Sơn.

Chúng ta là cậu học trò trong cổ tích tởm vừa kể. Chúng ta mê cách mạng, mê tạo một sự nghiệp phi thường. Chúng ta gặp bọn lãnh tụ giả hình. Chúng nó đã hút hết tủy máu của tuổi trẻ của chúng ta. Lãnh tụ Hiền còn ghê gớm hơn cả yêu tinh. Ông ta mới sợ “hết đất làm ăn” một khi công an thộp cổ tởm, đã lừa tởm về miền Tây để nhờ Huỳnh Văn Xiển kết liễu cuộc đời tởm. Thủ đoạn của người lãnh tụ giả của đảng “cách mạng dân tộc” cao siêu quá! Rất may tởm chưa chết, chúng ta chưa chết. Còn có hôm nay được mở mắt thật rộng mà nhìn thẳng vào trái tim đen của bọn lãnh tụ giả hình.

Thân mến Định, Sơn.

Anh em chúng ta chỉ có mười đứa. Thái và tớ kết nạp được thêm một trăm anh em khác. Hơn một trăm thanh niên theo đuổi một lý tưởng và đã cùng gặp một yêu tinh, một lãnh tụ giả hình, một cái đảng nghe êm tai và một lý thuyết gia, một triết gia Trần... Phiệu! Tớ tự hỏi không biết cái thời hậu chiến này, đất nước Việt Nam đau khổ của chúng ta có bao nhiêu lãnh tụ giả hình cỡ lãnh tụ Hiến? Chắc phải nhiều lắm, bọn họ chạy lông nhông ngoài cuộc đời mà khéo hóa trang nên chúng ta đâu nhận diện được, tất nhiên chúng ta lắm, nhắm mắt theo họ. Tớ cũng tự hỏi không biết ở cái thời hậu chiến này tại sao thanh niên bằng tuổi chúng mình hay bị lừa gạt thế? Một thế hệ tuổi trẻ chưa kịp vươn lên đã bị những con sâu đục thối tâm hồn. Không riêng gì chúng ta bất hạnh mà tớ tin rằng cả cái thế hệ này đều bị bọn lãnh tụ giả hình đầy đọa, lột, xí gạt, bỏ rơi...

Các cậu có biết tại sao lãnh tụ Hiến của chúng ta đeo kính đen vào bất cứ lúc nào không? Bây giờ tớ mới hiểu các cậu ạ! Ông ta muốn giấu đôi mắt gian xảo của ông ta. Bây giờ mới hiểu con cò mỗi cách mạng thì đã muộn rồi.

Tớ không hy vọng gì làm lại cuộc đời... cách mạng nữa. Cả cuộc đời tớ, tớ cũng hết hy vọng. Tớ sẽ làm gì cho tớ, cho gia đình tớ? Bệnh lao ngày nào đó sẽ hủy diệt thể xác tớ. Trị bệnh lao thì phải bình tĩnh kiên nhẫn. Lúc này đây, tớ bình tĩnh sao nổi. Tớ tưởng cánh tay tớ mà phóng ra một trái dấm, có kẻ phải thiệt mạng. Tớ thù hận bọn lãnh tụ giả hình, thù hận cách mạng, thù hận chính trị, thù hận đàn anh của thế hệ chúng ta! Ôi! Lớp đàn anh quý hóa, họ đã hững hờ nhìn chúng ta đi, họ đã cố tình giả vờ không biết chuyện gì. Rồi họ ngồi ở trong tháp ngà dĩ vãng, vọng lời ra chê trách chúng ta. Chúng ta không có quyền hỏi han gì họ. Họ muốn chúng ta tôn họ lên bậc

thần tượng. Chúng ta chỉ được phép khen họ, suy tôn họ, mà chẳng có quyền chê trách họ. Vô phúc chúng ta đụng tới họ thì như những ông bình vôi già nua đặc sệt chất tự ái, họ nháy chồm lên ăn thua đủ với chúng ta. Đàn anh của chúng ta đấy. Hèn chi chúng ta chả bị bọn cò mồi cách mạng lột nhẵn trụi.

Thân mến Định, Sơn.

Đàn anh của chúng ta, nếu tớ không nhầm, đã có lần bằng tuổi chúng ta, họ cũng đam mê một lý tưởng như chúng ta đã đam mê, họ cũng đem xương máu của họ ra phục vụ lý tưởng, phục vụ dân tộc như chúng ta. Rồi thì kẻ gục ngã trên bãi chiến trường, miệng vẫn nở nụ cười đẹp hơn cả thiên thần. Vì tin rằng mình chết cho sự trường tồn của đất nước, của dân tộc. Kẻ thì một đêm nào đó bị bịt mắt dẫn vào khu rừng hoang bị nhát búa bổ trúng đầu hay bị lưỡi dao đâm trúng tim, chết khốn nạn, chết tủi nhục mà không biết tại sao mình đáng chết hèn hạ thế. Kẻ thì vượt ngục tù bỏ hàng ngũ bởi đã nhận ra kẻ thù nguy hiểm hơn cả

kẻ thù lại là kẻ đang chiến đấu bên mình. Đàn anh ghê tởm kẻ phản bội, ghê tởm nhưng cứ khur khur cái quá khứ “kháng chiến” và muốn chúng mình phải xưng tụng.

Đàn anh chúng ta đấy! Nhiều kẻ còn tầm thường hơn, bằng lòng cuộc sống nhung lụa, bán đứng cái quá khứ “kháng chiến” cho kẻ thù để lên xe xuống ngựa. Nhiều kẻ ngồi sĩ vả vu vơ. Nhiều kẻ trở nên bọn hủ nho, tiềm lực, muốn “đau mắt” hết cả quãng đời còn lại của mình. Nhiều kẻ lắc đầu nhìn đàn em “lạc đường vào lịch sử”. Rất ít, có thể nói còn vồn vẹn một người biết “đem tâm tình viết lịch sử” để chúng ta coi. Nhưng thứ “tâm tình” đó đối với cả một thế hệ tuổi trẻ thấm thía vào đâu? Chúng ta chỉ có một người biết “tâm tình” và thích “tâm tình”. Người đó tha thiết chúng ta lắm, song người đó cũng chỉ biết thương hại chúng ta thôi. Trên mình mẩy một chiến sĩ già, những vết thương chưa lành còn đau nhức, người chiến sĩ già không thể gượng gạo chiến đấu với những con cọp non được. Hoặc người

chiến sĩ già vừa thua trận ngại ngần chẳng dám ngỏ thẳng lời với chúng ta hay làm cố vấn cho chúng ta, mà chỉ “tâm tình”.

Thân mến Định, Sơn.

Giá trước khi lên rừng theo lãnh tụ Hiến tó đã biết bức thư này thì chắc chắn tó không muốn đi làm lịch sử nữa. Tó bằng lòng sống như mọi người khác để khỏi gặp lũ cò mồi cách mạng. Cách ngôn dạy chúng ta “thất bại là mẹ thành công”. Trong trường hợp chúng ta, thất bại thì thể xác rã rời, tâm hồn đã điên dại, thành công có lẽ ở kiếp sau. Chúng ta cũng chẳng “thành nhân” được. Vì bao nhiêu nhân của chúng ta chưa kịp mọc mầm lãnh tụ Hiến đã nhổ hết lên bán cho ông Ngô Đình Diệm rồi. Chó má thật! Ngồi mà nghĩ tó mới thấy chúng mình dễ bị xí gạt quá. Ôi cái miếng mồi bài để quốc Mỹ, phản thực dân Pháp, diệt cộng sản, chống Ngô Đình Diệm nó mới thơm tho làm sao!

Còn mỗi cách mạng ví chúng ta như Quang Trung! Tâm hồn mỗi thằng chúng ta khi trở về lịch sử thì chỉ mơ ước được làm tên lính dưới cờ Quang Trung thôi. Thế nhưng còn mỗi cách mạng thiết tha trao sứ mạng lịch sử cho chúng ta, chúng ta “tưởng bở” vồ vập lấy. Cảm động là đằng khác. Rồi chúng ta luôn nghĩ rằng mình sắp làm Quang Trung của thời đại mới. Chúng ta chống Mỹ, chống Nga, chống Tàu, chống Tây, chống Hồ Chí Minh, chống Ngô Đình Diệm? Con hăng máu lắng lại, tởm mới kịp thấy chúng ta khờ khạo quá. Chắc tên còn mỗi Hiến và công ty của hắn vừa cười vừa chửi chúng ta mục mả.

Thân mến Định, Sơn.

Đàn anh chúng ta đấy! Chúng ta gặp đàn anh Luyến, Hiến, Bình. Đàn anh dẫn dắt chúng ta vào lịch sử... còn cua tôm cá và rủ rê để “thịt” hết chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta phải khôn ra. Không khôn ra thì làm gì có hôm nay, tởm được trở về với mẹ già em dãi ngồi dưới mái nhà của tởm để viết bức thư này cho các cậu. Mỗi

sự khôn ra đều phải trả bằng một giá rất đắt. Sự khôn ra của chúng ta, vì là sự khôn chính trị nên giá càng đắt. Không thể so sánh được. Bạn bè chúng ta đã chết, tâm hồn chúng ta đã chai đá, sự khôn ra của chúng ta đắt giá như thế. Tớ nghĩ giá bây giờ lại có một thứ lãnh tụ hách hơn lãnh tụ Hiến đến "mời" tớ bằng những mời "cách mạng, thể hệ, lịch sử, tương lai, tiền đồ xứ sở, hạnh phúc nhân dân...", chắc chắn tớ có quyền phỉ nhổ vào mặt hắn mà không sợ mình phỉ nhổ nhằm một lãnh tụ anh minh của dân tộc, một chiến sĩ cả đời tận tụy cho non sông, tổ quốc.

Tớ muốn giết lãnh tụ Hiến. Nhưng chưa biết giết cách nào để lãnh tụ kính mến của đảng "cách mạng dân tộc" vừa ý? Hình phạt nào mới xứng đáng cho một tên lừa gạt tuổi trẻ, cho những tên làm ung thối một thể hệ mới vươn lên để tìm chỗ đứng cho dân tộc dưới ánh mặt trời? Mà chỉ giết một tên cò mồi cách mạng Hiến thì cũng như giết một tên chó ghẻ. Những người bằng tuổi mình đâu có hay mình

đã trừ khử một tên phản bội đàn em. Nên tớ tạm tha hấn.

Thân mến Định, Sơn.

Hiện thời, bệnh tình của tớ khá nguy. Mai mốt tớ xin vào nhà thương lao. Ở đấy, tớ cố gắng viết một truyện dài hoặc vài cái truyện ngắn lên án bọn lãnh tụ cách mạng. Tớ hy vọng những anh em bằng tuổi tớ, bằng tuổi chúng ta đọc truyện của tớ để khỏi theo lũ cò mồi “khởi sự việc phi thường bằng những việc phi pháp” rồi hoặc chết khốn nạn ở xó rừng hoang, hoặc kéo dài cuộc đời trong ngục thất hoặc phiêu bạt sống kiếp giặc cỏ, hoặc vào nhà thương lao. Viết xong truyện, tớ sẽ giết lãnh tụ Hiến. Tớ sẽ ra tòa và khai hết lý do tại sao tớ giết tên cò mồi cách mạng ấy. Tớ có thể bị xử tử, bị khổ sai chung thân. Nhưng cần gì. Cách mạng tớ cũng chẳng cần, cần gì cuộc sống hận thù. Bản án của tớ, tớ tin rằng, sẽ vạch mặt bọn lãnh tụ giả hình. Chúng sẽ không đầy đọa Tuổi Trẻ được nữa.

Thân mến Định, Sơn.

Người đời sẽ trách chúng mình nhiều tham vọng, trách chúng mình đi con đường tắt của sự nghiệp. Chúng ta nhiều tham vọng thật nhưng chúng ta chẳng biết con đường tắt là con đường nào. Hay là con đường tắt là con đường đi làm chính trị? Nhiều tham vọng, tuổi trẻ ai chả nhiều tham vọng? Trách chúng mình là trách sai. Còn nếu con đường tắt là con đường chính trị thì con đường ấy quả nhiên bản thủ vô cùng. Chúng ta không biết con đường ấy bản thủ nên mới nhào vô. Nay đã biết, chân mình lấm bùn nhơ rồi còn gì nữa.

Chúng ta khờ khạo, ngu ngơ, chỉ ham cái đẹp và không để ý đến cái xấu. Chúng ta tình nguyện đi làm tội tởm cho bọn lãnh tụ mà cứ tưởng mình vì dân vì nước. Bây giờ, ngồi nghĩ lại, mới thấy chúng ta dại hết chỗ nói. Làm chính trị hay làm cách mạng thì phải làm hách. Phải làm lãnh tụ cấp bự thì hãy nên làm chính trị. Còn không ham mồi chính trị mà nhào vô đảng phái thì chỉ “hân hạnh” được đi rắc truyền

đơn, đi buôn thuốc phiện lậu, đi tổng tiền “gây quỹ đảng”! Gây quỹ đảng nghe ra thì cảm động lắm. Nhưng nếu biết rằng gây quỹ để nuôi lãnh tụ, để nuôi cha mẹ vợ con, đầy tớ và chó mèo của lãnh tụ thì còn “cảm động” hơn. Cảm động đến ứa nước mắt. Thí dụ trường hợp anh em mình. Sơn, Khải, Bách, Huấn, Mạo, Thịnh, Nhân đi buôn thuốc phiện lậu. Định đi làm giặc cỏ. Tớ và Thái đi tổng tiền, đi rắc truyền đơn. Kéo theo cả trăm anh em khác, trong đó có Danh, Chấn, Thảo và người yêu của tớ, đi làm cán bộ lương ngàn rưởi để bớt một phần ba đóng góp vào “tương lai dân tộc”.

Xương máu, mồ hôi, nước mắt của chúng ta, bọn lãnh tụ hưởng thụ. Lão Hiên sắm xe Huê Kỳ, ở vi la. Lão Bình đâu chịu thua lão Hiên. Hai tên còn mời chia nhau công lao của chúng ta. Nếu quả thực chúng nó có “chính nghĩa”, các cậu cứ tin tớ đi, khi cách mạng của chúng nó thành công, chúng mình vẫn chỉ là con tép riu. Bây giờ không rắc truyền đơn đả đảo nữa, chúng ta lại rắc truyền đơn hoan hô. Và vác

ống đu đủ thối phồng sự nghiệp đấu tranh anh dũng của lãnh tụ! Chúng ta đừng hòng chúng nó có chính nghĩa hay không chính nghĩa.

Tuổi trẻ, đáng lẽ chỉ nên học hành cho kiến thức dồi dào. Rồi, đợi khi tuổi chín chắn, muốn làm chính trị hãy làm. Đảng này, kiến thức chúng mình còn nông nổi, tuổi đời chưa quá ba mươi, chúng mình đã vội nhào vào con đường chính trị đầy rắn độc, hèn chi chúng mình chẳng thất vọng. Nghĩ cho cùng, làm chính trị mà không làm lãnh tụ thì chúng ta chỉ làm những con vật hy sinh cho bọn lãnh tụ. Chúng ta không khác gì con đường rầy, chịu đựng mọi sự tủi nhục để bọn lãnh tụ ngiên lên và đi tới đích của chúng. Chúng ta không khác gì chiếc thang để cho bọn lãnh tụ leo lên đỉnh danh vọng và hất chiếc thang đổ xuống. Nói đúng hơn, giờ phút này, chúng ta là những trái cam đã bị vắt hết nước. Tép riu đi làm chính trị, nếu may mắn không bị vắt hết khả năng thì suốt cuộc đời chính trị, từ trẻ đến già cũng vẫn chỉ là những thằng chạy cò cho bọn lãnh tụ.

Thân mến Định, Sơn.

Chúng ta không còn thì giờ để làm lại cuộc đời nữa. Tớ biết khi đọc xong lá thư này, các cậu buồn. Nếu các cậu không muốn rời Huỳnh Văn Xiển thì xin làm ơn đưa chú Chấn về Sài Gòn hộ tớ. Tớ có món tiền nhỏ, đủ để chú ấy học hành không phải đi vào sự nghiệp bằng con đường tắt. Đối với tớ, thế là hết. Vĩnh biệt cuộc đời làm chính trị, cách mạng. Vĩnh biệt bọn lãnh tụ giả hình. Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả hoài vọng của tuổi trẻ chúng mình đã biến thành Ảo Vọng. Chúng ta thua bạc hết cả rồi. Còn vốn liếng đâu mà gỡ gạc hờ Định ơi, Sơn ơi!

Gia Định, ngày 29-6-64

